PATRICIA RANDALL

Totul pentru a plăcea

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Cum să fac? repetă de câteva ori Vicky cu jumătate de gură.

În dimineața aceasta conducea nervos și când opri în fața Centrului de cercetări oceanografice, puse o frână brutală care făcu să scrâșnească pneurile.

Femeia ieși din mașină, trânti portiera și făcu câțiva pași. Briza plăcută a Floridei o învălui asemenea unui voal de mătase, dar era prea încordată ca să-i simtă blânda mângâiere sau chiar să arunce o privire spre plaja mărginită de palmieri.

Da. Cum să facă să-și găsească un soț în Miami? se mai întrebă o dată. În orașul acesta, căutarea unui soț ar fi însemnat bătaie de cap, nu glumă!

Îi reveniră în minte câteva frânturi din discuția pe care tocmai o avusese cu mama ei.

„Victoria, ai treizeci de ani. Dacă stăteai cu noi la Boston, erai de mult măritată cu cineva din anturajul tău care să ți se potrivească."

Mama nu uita niciodată să-i aducă aminte că era descendentă dintr-una din cele mai vechi familii din Statele Unite și că acest titlu implica, pe lângă unele privilegii, și un număr de obligații.

„Dacă te-ai întoarce acasă, continuase mama, nu ne-ar fi deloc greu să-ți găsim pe cineva cu care să te măriți. Familia contează atât de mult pe tine, draga mea…"

Oftând dezgustată la această amintire,Vicky își scoase din geantă legitimația de acces și i-o prezentă gardianului. După care, rumegându-și în continuare gândurile sumbre, se duse la liftul cu care ajunse la etajul al doilea. Bineînțeles că nu putea să le reproșeze părinților insistența de care dădeau dovadă. Însă, de fiecare dată când o sunau, se simțea din ce în ce mai vinovată și cu fiecare zi care trecea, situația devenea insuportabilă.

De fapt, nu vroia decât să le facă pe plac, punând la punct o căsătorie ca să-i mulțumească. Dar în realitate nu era deloc atât de simplu: să găsească un logodnic era o sarcină anevoioasă, care solicita nu numai preocupare, ci și foarte mult timp…

Oftă. Așadar, era greu de pus mâna pe un bărbat! Totuși, de trei săptămâni nu se gândea decât la asta. Sau mai degrabă, începea în sfârșit să se gândească serios. Numai că era ocupată până peste cap… și în plus, habar n-avea de unde să înceapă!

Intră în biroul ei. Masa era plină cu pagini dactilografiate. „Raportul de activitate“ care i se ceruse, suspină ea descurajată.

Numele raportului nu era cel mai potrivit. Când era prost dispusă, Vicky își spunea că titlul de „Raport de inactivitate“ ar fi fost mult mai nimerit. De trei ani de când lucra la acest program, la ce rezultat ajunsese? Din păcate, la nimic. Unele dintre ipotezele pe care le înaintase erau foarte interesante, dar ar fi solicitat lucru neîntrerupt. Și în loc să se consacre acestor proiecte la care ținea atât de mult, ce făcea? Participa la recepțiile lumii bune din Miami în speranța de a găsi un soț. Ce ironie!

Când se așeză la masa de lucru, o cuprinse o adâncă descurajare. I se puse un nod în gât…

Abia în clipa în care auzi două bătăi ușoare în ușă, reveni la realitate. Vicky ridică ochii și întâlni privirea afectuoasă a prietenei sale, Gina.

– Ai trecut prin fața biroului meu fără măcar să-mi spui bună dimineața! se plânse ea. Mă înșel, sau nu ești în apele tale?

Vicky fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Da, totul mergea rău în clipa asta și nu mai știa ce să facă.

– Cred că problema vine de la… Miami…

– Miami? repetă Gina ridicând o sprânceană.

Intră în birou, îmbrăcată cu un tricou mulat și o fustă scurtă, verde, care i se potriveau de minune.

– Care este problema? întrebă noua venită zâmbind radios. Timpul este superb, marea splendidă, vegetația luxuriantă… și locuiești la doi pași de cele mai frumoase magazine din lume! Mai e nevoie să adaug că lucrezi la cel mai sofisticat Centru de cercetări oceanice din Statele Unite?

Fără îndoială că Gina avea dreptate, dar în dimineața asta, nu reușea să-i transmită optimismul ei contagios.

– Totuși, e o problemă foarte importantă, răspunse Vicky cu o expresie disperată: e vorba despre bărbați!

Gina făcu ochii mari.

– Bărbați??? Bărbații din Miami sunt cei care strică peisajul? E lucrul cel mai neobișnuit pe care l-am auzit vreodată!

Vicky îi aruncă o privire crâncenă. Blondă, finuță, fermecătoare, Gina mergea pe douăzeci și cinci de ani. Făcea parte din categoria oamenilor înzestrați de la natură în toate privințele. La Centrul oceanografic, ocupa un post de secretară, însă atribuțiile ei erau mult mai mari. Se ocupa printre altele și de gestiunea principalelor proiecte de susținere psihologică a cercetătorilor… Da, Gina avea toate calitățile. Chiar și simțul umorului, pe care Vicky îl aprecia atât de mult atunci când era în formă– și pe care-l detesta în momente ca acesta.

Ori, acum, numai de glume nu-i ardea!

– Bine. De acord. Bărbații nu strică nimic, încuviință ea, însă încep să mă satur să caut pasărea rară!

– Și totuși, o temperă Gina, dacă pasărea aceasta există, aici ai s-o găsești, de bună seamă! În Miami găsești tot felul de bărbați: frumoși și urâți, bogați și săraci, musculoși și sfrijiți! Drăguță cum ești, n-ai decât să te duci pe o plajă și să-i zâmbești primului bărbat care va trece; din primul minut, îți va cere numărul de telefon și ți-l va da pe-al lui! Miami este ca un magazin cu autoservire pentru femeile singure!

Vicky era atât de descurajată încât se simțea gata să urmeze sfatul Ginei și să se ducă spre cea mai apropiată plajă. Dar o sclipire de luciditate o făcu să-și dea seama cât era de stupidă ideea.

– Bineînțeles! Gina, pentru tine e ușor. Tu ești din Nebraska. Poți să te măriți cu oricine.

Gina își înălță sprâncenele.

– N-am deloc de gând să mă mărit cu… oricine, replică ea imediat. Dar nu asta e problema. Ai face mai bine să-mi spui ce ai în cap și de ce ești atât de îngrijorată.

Vicky schiță un gest de neputință.

– Cercetările mele despre adaptarea morcovilor în mediul marin bat pasul pe loc! exclamă ea arătând spre foile de hârtie care-i acopereau biroul.

– Lucrul acesta nu mi s-ar părea atât de îngrijorător, spuse Gina care se așezase confortabil pe fotoliul destinat vizitatorilor. Va mai trece câtva timp până la primele rezultate cu morcovii aceștia submarini.

– Nu e de glumit, Gina. Să știi că este foarte important. Dacă o să ajungem să facem plantele să crească sub apă, ar fi o reușită științifică formidabilă!

– Știu. Toți cercetătorii vor să salveze omenirea! Însă nu-ți face griji; dacă nu reușești să ajungi la un rezultat luna aceasta, vom vedea luna viitoare ce se mai poate face. Crede-mă, va fi încă o temă de actualitate.

– Gina, îți bați joc de mine, și fără îndoială că ai dreptate… Dar ce vrei? Cercetările mele bat pasul pe loc și n-am nici un motiv să mă bucur. Lucrez la un proiect pasionant de care aș vrea să mă ocup zi și noapte… și în loc de asta, îmi pierd timpul alergând după un soț de care aș putea foarte bine să mă lipsesc.

– Bine, spuse Gina care părea gata să asculte totul. Vrei să te măriți. Da sau nu?

– Mmmm… Mai bine să zicem că este vorba despre o… obligație familială.

Gina făcu din nou ochii mari.

– Vicky, căsătoria este orice, în afară de o obligație familială! Este o alegere personală. În general, obligațiile familiale se referă la vizite la mătuși bolnave, la cadouri pentru nepoți. Așa stau lucrurile! Când te aud vorbind despre căsătorie…

– Ai vorbi la fel dacă ai fi în locul meu, obiectă Vicky.

Gina își înălță din nou sprâncenele, în timp ce Vicky încerca să se justifice:

– Să nu uiți că mă cheamă Victoria Sommerset-Hayes…

– Da, știu foarte bine cum te cheamă. Dar nu înțeleg de ce…

Firește că nu înțelegea! Venea din Nebraska. Cum ar fi putut să înțeleagă?

Vicky încercă să-i explice:

– Gina, nu este vorba numai de un nume. Dacă te cheamă Sommerset-Hayes, înseamnă să moștenești și niște obligații.

Interlocutoarea nu înțelegea unde vroia să ajungă.

– Explică-mi de ce numele tău face din căsătorie o obligație familială.

– Totuși, e atât de simplu, începu Vicky. Mama este o autentică Sommerset și tata un autentic Hayes. Sunt singurul lor copil… Înțelegi? Sunt ultimul descendent al acestor familii cu o tradiție îndelungată!

Gina era vizibil surprinsă:

– Vrei să spui că te simți obligată să le faci pe plac părinților tăi și să repopulezi lumea cu mici exemplare de Sommerset-Hayes?

– Nu numai că mă simt obligată s-o fac, dar le-am și promis să mă mărit anul acesta și nu vreau să-i decepționez.

Gina o privi amuzată.

– Cu o fată ca tine, probabil că nu cunosc înțelesul cuvântului „decepție”. Vicky, fii serioasă o clipă. La treizeci de ani, ești unul dintre cei mai cunoscuți cercetători în domeniul tău și nu numai în Statele Unite! Părinții tăi au de ce să fie mândri de tine, nu-i așa? În plus, n-ai nevoie să-ți iei asemenea angajamente! Doar dacă… ai ceva să-ți reproșezi?

– Bineînțeles că nu! sări ca arsă Vicky.

– Deci, singura inițiativă pe care ți-ai permis-o în treizeci de ani a fost cea de a pleca să locuiești în Miami?

Vicky încuviință clătinând din cap. Prin fereastra deschisă, se auzea freamătul mării…

– Totuși, nu este un delict să lucrezi într-unul dintre cele mai mari centre de cercetări oceanografice din Statele Unite!

– Ba pentru ei, este, obiectă Vicky. Am făcut cursuri superioare de biologie în loc să mă mulțumesc, așa cum au făcut fetele prietenilor lor, să termin un curs de istoria artelor. În ziua în care i-am anunțat că plec din Boston, am înțeles că universul lor s-a năruit.

– E o crimă să-ți pui creierul la treabă? Părinții tăi sunt mândri de reușita ta profesională, da sau nu? Când te știu aici, sunt mulțumiți?

Cu un gest larg, Gina arătă toată încăperea. Vicky se uită în jurul ei. Pereți albi, un calculator, un microscop… Un birou care semăna cu oricare altul. Numai că „soft-ul“ era mai sofisticat decât altundeva.

– Cred că părinții mei nu-și dau seama că aici fac ceva util. Ei visează cu totul altceva pentru mine…

Vicky simți din nou sentimentul de vinovăție care o copleșea de fiecare dată când se gândea la părinții ei. Își aducea aminte de seara teribilă când le anunțase plecarea la Miami. Mama ei se îmbolnăvise și trebuise să stea în pat o săptămână. Bunicii i se scufundaseră imediat corăbiile. Iar tatăl își convocase, în repetate rânduri, psihanalistul și avocatul la sfaturi de taină.

Da, Vicky știa ce le-ar fi plăcut lor: să frecventeze cluburile selecte din Boston și să se mărite tânără. În loc de asta, se lansase în cercetarea științifică și trăia la mii de kilometri de ei…

– Bine, continuă Gina. Să admitem că trebuie să te măriți și să perpetuezi prestigioasa dinastie…

– Ăsta-i adevărul, confirmă Vicky. Le-am pus prea mult răbdarea la încercare.

Gina schiță un zâmbet.

– N-aș spune chiar așa… În orice caz, astăzi mă bucur că nu m-am născut în Boston! Îmi aduc aminte că aveam șaisprezece ani când am fugit cu băiatul poștașului… Îți închipui ce scandal s-ar fi iscat în familia ta dacă ai fi avut o asemenea idee?

Vicky zâmbi auzind această presupunere suprarealistă.

– Acum, mama mă sună în fiecare zi ca să mă întrebe dac-am făcut ceva și trebuie să-ți spun că telefoanele ei mă stresează din ce în ce mai mult. Și are un fel de a-mi spune „la revedere", care mă scoate din minți.

– N-ai de ce să te alarmezi. Tu însăți spui că nu te gândești serios la căsătorie decât de două-trei săptămâni.

– Fără nici un rezultat! Gina, timpul trece! Luna trecută am împlinit treizeci de ani. Nu mai am toată viața înainte.

– O femeie poate să aibă copii până la patruzeci de ani, încercă s-o liniștească prietena ei.

Vicky clătină din cap, disperată.

– S-o lași pentru mai târziu, n-a fost niciodată cea mai bună soluție. În plus, după felul cum decurg lucrurile, am impresia că voi avea nevoie de zece ani ca să-mi găsesc un soț!

Oftă din adâncul sufletului și continuă:

– Ar fi trebuit să încep cu mulți ani în urmă. Însă, vezi tu, căsătoria nu făcea parte din lista mea de priorități. Am fost o proastă.

– Crede-mă, o asemenea întârziere se recuperează în câteva minute! Judecând după experiența mea proprie, plaja din Miami este cu siguranță locul în care poți cel mai ușor să întâlnești un bărbat frumos. Drăguță cum ești, n-are de ce să-ți fie frică.

– Am încercat, Gina, recunoscu Vicky. De două săptămâni nu fac altceva decât să colind plajele, barurile, cocteilurile, mesele de aniversare… Chiar astă-seară sunt invitată la o recepție dată de niște prieteni ai părinților mei. Dar știu precis ce se va-ntâmpla: o să mor de plictiseală și n-am să schimb o vorbă cu nimeni toată seara.

– Cum așa? întrebă Gina, nevenindu-i să creadă. N-ai schimbat niciodată două vorbe cu un necunoscut sau n-ai întâlnit privirea cuiva care ți s-a părut simpatic? Vicky, nu-mi vine să cred.

Urmă o tăcere prelungită, după care Gina reîncepu:

– Chiar așa? Nimeni n-a intrat niciodată în vorbă cu tine?

– Nu, nimeni… care să-mi convină, precizează Vicky. Doar înțelegi bine, Gina, că nu pot să mă mărit cu oricine. Familiile Sommerset și Hayes au fost printre primele care au pus piciorul pe pământul american. Gândește-te doar că strămoșii mei au venit cu prima corabie de pe continent, cu *Mayflower*… Un mariaj cu primul venit ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla!

– Să ne înțelegem bine, spuse Gina. Cu ce fel de om te gândești să te măriți? Ții neapărat ca și strămoșii lui să fi venit cu *Mayflower?*

– Cam așa ceva, răspunse Vicky suspinând. Dac-ai ști cât e de greu de găsit un bărbat de genul ăsta în Miami!

– Vicky, nu fi ridicolă! Pur și simplu este imposibil, în Miami sau oriunde în altă parte!

Spunând acestea, Gina se ridică și schiță o reverență în fața unui interlocutor imaginar.

– Bună ziua, domnule… Încântată… Numele meu este Victoria Sommerset-Hayes. Pot să știu dacă strămoșii dumneavoastră au venit cu *Mayflower*, vă rog?

Apoi izbucni în râs, înainte de a trage concluzia:

– Bărbații din Miami cu siguranță că nu sunt obișnuiți cu o asemenea prezentare!

– La Boston ar fi mai ușor, remarcă Vicky. Aș putea cel puțin să contez pe ajutorul părinților mei.

– Părinților tăi? întrebă Gina neîncrezătoare.

– Da, ar fi extrem de simplu. Ar invita un tânăr care ar reprezenta alegerea lor și…

– Ești sigură că și-ar da osteneală să vă prezinte unul altuia? întrebă Gina, batjocoritoare. După părerea mea, nu v-ați întâlni decât în fața ofițerului stării civile, în momentul când ați semna actele.

– Gina! replică Vicky dezaprobatoare. N-ar trebui să vorbești așa.

– Dar ești pe cale să accepți o căsătorie aranjată! reluă Gina furioasă. Ori, acesta este lucrul care mă dezgustă cel mai mult la fetele din generația noastră!

– La Miami, poate, spuse Vicky. Dar te asigur că la Boston…

– Slavă Domnului că suntem în Miami, tranșă Gina.

– Slavă Domnului? Dar… Gina… tocmai pentru că suntem în Miami este totul atât de greu… Dacă ar fi să încep să-mi caut un soț, n-aș mai avea timp pentru nimic altceva! Adio cercetare, adio laborator, adio lucrările mele despre cultura submarină de legume!

– Micuța mea Vicky, dacă te-ai îndrăgosti, asta n-ar însemna implicit că ți-ai distruge pentru totdeauna cariera. Ba eu cred că ar fi un excelent stimulent intelectual. Singura problemă – dacă asta poate fi considerată o problemă – ar fi să găsești un bărbat seducător, de care să te îndrăgostești.

– Nu cer atât! replică Vicky. M-aș mulțumi doar să găsesc pe cineva de familie bună, pentru care să am un respect deosebit și…

Gina se strâmbă.

– Din partea mea, te-aș sfătui s-o lași mai moale cu respectul și să pui bază pe o iubire nebună, spuse ea.

O iubire nebună? Vicky nu avea experiență în privința asta. Își aducea aminte de un frumos profesor australian care-i predase în colegiu când avea cincisprezece ani… Îl iubise cu o pasiune de adolescentă, fără să îndrăznească niciodată să schimbe o vorbă cu el.

Câțiva ani mai târziu, se apropiase pentru un timp de un tânăr arhitect de familie bună cu care părinții ei se gândiseră s-o mărite. Proiectul acesta fusese evident compromis din cauza plecării ei la Miami.

În afară de aceștia doi, pe care nu-i regretase de altfel niciodată, viața ei sentimentală se reducea la zero… În orice caz, iubirea nebună nu era una dintre trăsăturile clanului Sommerset-Hayes. Erau oameni respectabili și austeri, mai degrabă soți fideli decât amanți pasionați.

– Respectul îmi este de-ajuns, spuse Vicky.

Gina se ridică nerăbdătoare.

– Te las singură, Vicky. Te admir din plin pentru obediența și virtutea ta. Dar niciodată n-am fost mai bucuroasă că n-am și eu calitățile astea.

Se duse spre ușă.

– Succes, draga mea! Și mai ales, adăugă ea când ajunse în prag, nu le mai cere părerea prietenelor tale; ar fi pierdere de vreme. Cel mai bine ar fi să te adresezi unui profesor de genealogie – sau unui detectiv particular!

*
* *

Luke închise ușa și se așeză într-un fotoliu, fără să spună un cuvânt.

– Încă o zi agitată! se plânse el. Am impresia că tinerii neliniștiți din Miami sunt din ce în ce mai nervoși…

– Ce ți s-a mai întâmplat?

– Am reușit să pun mâna pe Robby Ingress…

– Bravo! reacționă imediat Barney. E o veste nemaipomenită.

– Da, numai că în momentul în care-i descopeream ascunzișul, și-a scos revolverul, l-a îndreptat spre mine… și nu s-a oprit decât după ce a golit încărcătorul!

– Ce să-i faci? spuse Barney ca un filozof. Celor pe care-i căutăm noi nu prea le place să fie descoperiți. Reacția lui Robby Ingress era de așteptat. De altfel, probabil că n-avea de gând să te omoare, ci doar să te sperie.

– Da, atitudinea asta este de înțeles la un puști de cincisprezece ani, dar ar fi putut să ajungă rău dacă poliția punea mâna pe el.

– Ce vrei să spui? întrebă Barney. A reușit să scape?

– Nicidecum, spuse Luke. Numai că după ce l-am scos pe Robby afară din ascunzătoare, i-am explicat că n-am venit să-l arestez. A înțeles repede că nu sunt decât un detectiv particular pe care maică-sa l-a angajat ca să-i dea de urmă. Nimeni n-a văzut că a tras; autoritățile nu vor ști nimic despre ce s-a-ntâmplat în după-amiaza asta.

– Maică-sa ți-e datoare vândută, spuse Barney admirativ. Sper că, din recunoștință, îți va dubla onorariul!

– Nu prea cred, spuse Luke. N-are nici un ban în buzunar. De altfel, nici n-am de gând să-i cer ceva.

Barney își privi interlocutorul, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să spui că ți-ai riscat viața într-o anchetă care n-o să-ți aducă nici un ban? Cum vrei s-o scot la capăt cu un asociat ca tine? se tângui el și continuă pe un ton de reproș:

– Ești prea generos, Luke! Prea dezinteresat! E o adevărată catastrofă să lucrezi alături de cineva atât de altruist! Neglijezi afacerile cele mai rentabile ca să te ocupi de clienți ocazionali, care de obicei nu pot să-ți plătească. Dacă vrei să faci acte de caritate, nu te mai pretinde detectiv particular!

Luke îl lăsă să vorbească. Era prieten cu Barney de multă vreme și se cunoșteau foarte bine. Când avea ceva pe inimă, n-avea nici un rost să-l întrerupă.

Luke îl lăsă să se văicărească, știind foarte bine că Barney n-ar fi acceptat niciodată să se despartă de el. Luke avea într-adevăr cel mai invidiat carnet cu adrese din Miami. Le spunea pe nume tuturor miliardarelor frumoase pentru care Barney ar fi vrut atât de mult să lucreze.

Trase adânc aer în piept și începu să se uite la încăperea pe care Barney o reamenajase de curând, după gustul lui. Într-adevăr, era un loc curios; mochetă groasă, fotolii confortabile, culori calde și o lumină discretă… S-ar fi putut crede că era un bar de hotel, mai curând decât o agenție de detectivi. Barney îi avusese în vedere pe oamenii cei mai de vază din Miami.

„Oamenii din lumea bună nu vor veni la noi decât dacă vor avea impresia că sunt ca la ei acasă“, pretindea el.

Din punctul acesta de vedere, Luke îi dădea dreptate. Dar în vreme ce acest sălaș poleit continua să-l fascineze pe Barney, lui începea să-i devină insuportabil. Se gândi la mama lui Robby Ingress, care își creștea singură cei trei copii. O ajutase să-și regăsească băiatul și n-ar accepta pentru nimic în lume nici cel mai mic onorariu. Când proceda așa, avea sentimentul datoriei împlinite. Puțin îi păsa dacă asociatul lui nu era de acord cu el!

– Mă pui pe gânduri, spuse Barney cu o jumătate de gură. Luke, ești de departe cel mai bun detectiv din Miami.

Luke ciuli urechea. Colaboratorul lui nu-l prea obișnuise cu complimentele…

– Sau unul dintre cei mai buni. În afară de asta, tu ești cel care atrage clienții aici. În primul rând este vorba de competență, dar și despre fizicul și farmecul tău. Însă dacă vei continua să-ți asumi riscuri inutile fără să fii plătit pentru asta, afacerea se va duce de râpă în următoarele câteva luni.

Încurcat, Luke lăsă ochii în pământ și spuse:

– Nu-mi asum riscuri aproape niciodată… Cazul lui Robby Ingress a fost o excepție.

– O excepție? exclamă Barney. Chiar că ai mintea scurtă! În ultima lună, este a treia oară când îți șuieră gloanțele pe la urechi!

Luke nu trebuia să răscolească prea mult printre amintiri ca să recunoască faptul că Barney avea dreptate. Ultimele săptămâni fuseseră destul de agitate…

– Dar ăsta nu e cel mai grav lucru, adăugă Barney după câteva clipe. Nu sunt de acord cu tine când refuzi unele afaceri ușoare și din care pot ieși niște bani frumoși, și că îți permiți să-i trimiți la plimbare pe cei mai buni clienți ai noștri!

Luke încercă să protesteze, dar era imposibil! Barney se lansase într-una dintre tiradele pe care le cunoștea atât de bine. Acum, devenea liric.

– Luke, în orașul ăsta sunt câteva zeci de miliardari. La ei sunt banii, e de-ajuns să te apleci puțin ca să-i aduni. Miami este singurul loc din lume în care un detectiv fără însușiri ieșite din comun poate să se îmbogățească doar dând câteva telefoane unor informatori în care să aibă încredere. De ce nu profiți de oportunitatea asta? Când mă gândesc la Suzette Harris, care te-a căutat zilele trecute…

Luke își trase capul între umeri. Iarăși povestea asta de care se săturase deja!

– Suzette Harris, Luke! Soția lui Harvey Harris! Miliardarul! Nu vroia decât să ne lase un cec mare cât jumătate din bugetul statului!

Barney strânse pumnii aproape țipând:

– Și tu ai trimis-o la plimbare!

– Barney, știi ce mi-a cerut? răspunse Luke ridicând și el glasul. Vroia să mă angajeze să-i găsesc câinele… yorkshirul fie-si!

– Pumffy nu e un yorkshire, e un loulou de Pomerania, urlă Barney.

Luke izbucni în râs.

– Pumffy! Ah, uitasem că are un nume atât de caraghios!

Amuzamentul lui îl scoase din priză pe Barney care continuă mai calm:

– Problema nu este nici rasa, nici numele, Luke. Când miliardarii vin la noi pentru că și-au pierdut câinele, treaba noastră este să le găsim câinele și să ne umplem buzunarele. E simplu ca bună ziua.

– Atunci, sugeră Luke, scoate placa metalică ce ornează ușa și pe care scrie: „Adams și Templeton, detectivi particulari". Și pune să se scrie o titulatură mai apropiată de noua noastră activitate: „Adams și Templeton, căutători de animale pierdute".

Gluma nu-l dezarmă pe Barney, care reveni la atac.

– Ascultă, Luke. Doamna Harris ține ca tu să te ocupi de problema asta. Spune că nu numai că îl cunoști pe Pumffy, dar și el ți-ar recunoaște mirosul dacă te-ar simți pe aproape. Face din asta o chestiune personală. Și…

Făcu o pauză de o clipă înainte de a continua:

– … mi-am luat angajamentul să te conving să te ocupi de afacerea asta.

– Nu, reîncepu Luke, hotărât. Nici nu se pune problema. Doar nu mă vezi pe stradă, strigând în neștire: «Pumffy! Pumffy!»…

Și începu să râdă.

Barney se mulțumi să răspundă:

– Cu siguranță că există o manieră mai discretă și mai eficientă de a face această anchetă.

– Puțin îmi pasă de capriciile miliardarilor, mormăi Luke. Oamenii care au prea mulți bani, în cele din urmă ajung să-și piardă mințile: ar vrea ca toată lumea să fie la picioarele lor. Uneori trebuie să le spui nu – cu toate că de obicei au uitat înțelesul cuvântului.

– N-ai dreptate, replică Barney. Cei mai mulți dintre oamenii aceștia pe care îi tratezi cu atâta dispreț te consideră prietenul lor!

Era adevărat. Luke nu avea numai contacte neutre cu ei, dar se bucura și de sprijinul acestei lumi poleite, ale cărei capricii îl exasperau acum.

– Of! făcu el încercând să se apere. Am pierdut din vedere multe persoane. De altfel, ies în lume din ce în ce mai puțin.

– Asta n-a împiedicat-o pe doamna Madalyne Flemming nu mai departe de azi-dimineață să se asigure că vii la recepția pe care o dă astă-seară. S-ar părea că ți-a trimis o invitație, dar nu te-ai deranjat să-i răspunzi.

Luke fu descumpănit. Da, primise cartonul cu câteva zile în urmă dar îl amestecase printre celelalte hârtii. Într-adevăr, nu-și dăduse osteneala s-o sune pe Madalyne ca să-i spună că nu vine… Totuși, era o femeie inimoasă și avea toată stima pentru ea. Numai că n-avea nici un chef de activități mondene.

– Frumos din partea ei c-a sunat, mârâi Luke.

– Sper că te duci!

– Nu, Barney. N-am chef să ies, și recepții de felul ăsta nu mă interesează.

Barney îndreptă spre interlocutorul lui un deget amenințător.

– Ai grijă, Luke. Îmbătrânești și devii cinic.

Luke ridică din umeri.

– Am treizeci și doi de ani. Nu mă simt nici bătrân nici terminat…

– Am remarcat ceva, spuse Barney mijind ochii, cu un aer perspicace. Când ți-am spus că a dispărut câinele familiei Harris, n-ai crezut nici o clipă. Ai acuzat-o pe fiica lor că a răspândit vestea asta. Te încăpățânezi să pretinzi că tatăl ei, ca s-o consoleze, îi va oferi o vacanță de vis în Italia, și că micuța a pus totul la cale cu prietenii ei…

– Evident, spuse Luke.

– N-ai nici o dovadă. De ce să nu se fi pierdut, pur și simplu? Consider că reacția ta este de un cinism neliniștitor. Du-te și odihnește-te, bătrâne. Sau retrage-te!

Luke oftă din adâncul sufletului.

– Dacă mă consideri cinic, Barney, înseamnă că ești cel mai mare găgăuță care a existat vreodată pe fața pământului! De fiecare dată când Harrișii au făcut apel la noi, a fost din aceeași cauză: fata lor avea nevoie de vacanță. Prima oară, spunea că i se furase o brățară cu diamante. Îți aduc aminte că a apărut din nou în scrinul ei în mod misterios după două zile de cercetări. A doua oară când micuța a venit la noi, a fost din cauză că Mercedesul verde pal, cadoul ei de aniversare, i-a fost furat din garaj. Draga de ea! Am dat trei telefoane și am aflat în mai puțin de cinci minute numele prietenului care i-a făcut un bine luându-i mașina și ascunzându-i-o câteva zile. Acum, a dispărut câinele.

Luke ridică glasul.

– Și tu îi mai iei încă în serios? Povestea cu câinele este un nou capriciu. M-am săturat de copilăriile astea. Prefer încă o anchetă periculoasă, chiar dacă nu câștig nici un ban. Cel puțin, când dau mâna cu un om într-adevăr neliniștit, n-am impresia că-mi pierd timpul!

Însă Barney tot nu era convins.

– Am vorbit cu fata la telefon. Să știi că părea într-adevăr îngrijorată.

Sărmana! Luke o cunoștea bine. Avea douăzeci de ani, un păr frumos, roșcat și o mutriță încăpățânată care spunea totul: când îi intra ceva în cap, puteai fi sigur că o să obțină până la urmă ceea ce vroia, oricât ar fi costat.

– Luke, ești…

– Nu, nu sunt cinic, Barney. Și chiar dac-aș fi, asta nu schimbă cu nimic realitatea. Ai fi și tu, Barney, dacă ai cunoaște lumea bună din Miami așa cum o cunosc eu. Am lucrat cinci ani la agenția Quake, cea mai prestigioasă dintre toate; specializată în filaje mondene și reglări de conturi între staruri. Îi cunosc foarte bine pe toți grangurii de aici; nu se gândesc decât la carieră și la bani – când se mai întâmplă să gândească!

– De ce ai fost de acord să facem împreună agenția asta, din moment ce nu mai suporți meseria? întrebă Barney agasat.

– Pentru că vroiam să fiu util. Mi s-a făcut lehamite să-i distrez pe bogătași. O zi urmăream o femeie, bănuită de soț că are un amant; a

doua zi îl urmăream pe soțul despre care soția avea unele îndoieli. Și în timpul mort, făceam conversație cu fata lor de șaisprezece ani care nu avea decât un lucru în minte: să se distreze flirtând cu detectivul părinților ei.

– Și? Nu-ți plac fetele de șaisprezece ani care caută să te seducă? Îmbătrânești, Luke…

– Da, sunt unele lucruri care mă calcă pe nervi, încuviință Luke. Dar e mai degrabă un semn de luciditate, crede-mă.

Se ridică brusc, frământat de un gând pe care nu putea să și-l alunge din minte. Când aducea vorba despre fetele de familie bună care se jucau cu inimile detectivilor, întotdeauna îi apărea în fața ochilor imaginea Darlenei. Darlene, care râsese de el, Darlene, care-l dusese cu prețul. Darlene care-l dezamăgise atât… Dar care nu semăna cu nici o alta – sau cel puțin așa încerca el să se convingă.

– Înțelegi, reîncepu el, sunt oameni care într-adevăr au nevoie de noi. Mama lui Robby, de exemplu. Sunt mulțumit că am lucrat pentru ea, plătit sau nu.

Barney ridică din umeri.

– Tot te mai gândești să scapi lumea de rău, nu-i așa? Un păcat al tinereții… Crede-mă, Luke, o să-ți treacă. La fel ca și pornirile tale de generozitate.

– Ia te uită! remarcă Luke simțind că are avantaj asupra lui Barney. Acum câteva minute eram bătrân și cinic; și acum uită că am redevenit un adolescent generos! E bine de știut! În sfârșit… oricum ar fi, nu conta pe mine să-l caut pe Pumffy. Am pierdut deja destul timp de pomană în viață.

Ieși trântind ușa.

Capitolul 2

– Îmi pare rău, Victoria, chiar nu pot să te ajut, șopti Madalyne.

Așezată alături de Victoria, în mijlocul salonului în care strânsese toată lumea bună din Miami, privea mulțimea invitaților clătinând din cap.

– Nu. Chiar că nu știu nimic despre arborele genealogic al lui William Blakey, continuă ea. Și nu sunt în stare să-ți spun în ce epocă au venit strămoșii lui în America. Știu doar că a făcut avere în industria cosmetică. E destul de puțin pentru ce-ai vrea tu…

La drept vorbind, Vicky nu era deloc surprinsă. Madalyne Flemming era prietenă cu mama ei, însă nu era din Boston, și amănuntul acesta făcea toată diferența. Vicky înțelesese destul de repede că nu se putea baza pe sprijinul ei.

– Pot să mă interesez, dacă vrei, îi propuse Madalyne.

Vicky aruncă o privire puțin mai atentă în direcția lui William Blakey și clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu-i nevoie.

Tocmai îl eliminase pe William de pe lista posibililor pretendenți. Și asta, pentru un motiv serios. Privindu-l mai îndeaproape, observă că nu se mulțumea să vândă produsele cosmetice ci le folosea și el din plin. Dacă întâmplător Vicky ar fi dus cu ea la Boston un logodnic cu părul lăcuit, cu pleoapele ușor umbrite și cu buzele înviorate cu roșu, tatăl ei ar fi făcut cu siguranță apel la cinci sau șase psihanaliști în același timp!

Madalyne puse mâna pe cea a lui Vicky.

– Scuză-mă, Victoria, trebuie să te părăsesc pentru o clipă. Tocmai au venit Harrison Ford și soția lui. Trebuie neapărat să mă duc să le spun bună seara.

Gazda dispăru imediat printre invitați, lăsând-o pe Vicky gânditoare.

Vicky bău pe îndelete o înghițitură de șampanie urmărind cu privirea straniul balet al femeilor elegante care treceau prin fața ei, în general însoțite de un cavaler superb sau un soț durduliu.

Era pierdută, își spuse ea. Madalyne îi promisese că la recepția ei va întâlni toată elita locală. E drept, personalitățile zilei nu lipseau. Dar era la Miami, nu la Boston. Și printre bărbații aceștia bronzați care păreau toți în cea mai bună dispoziție, îi era imposibil să-i deosebească pe aristocrați de cei de curând îmbogățiți, și starurile de figuranți.

La Boston, se cunoștea dintr-o privire din ce mediu provenea fiecare invitat. În societatea amestecată din Miami, Vicky nici măcar nu încerca să ghicească; știa foarte bine că avea toate șansele să se înșele.

Mai bău o înghițitură din șampania delicioasă. Luase hotărârea: avea să mai stea câtva timp aici, să se plictisească politicos, apoi îi va mulțumi călduros Madalynei și se va întoarce acasă ca de obicei, cu coada între picioare.

Și toate astea pentru că era la Miami, nu la Boston! Cu siguranță, această constatare devenea o obsesie. Dar cum să nu se simtă debusolată în această lume în care reperele sociale erau într-o permanentă modificare?

Astfel, cine putea să fie tânărul acela cu privire inteligentă și trup de atlet? Un moștenitor bogat, un campion de tenis sau un funcționăraș dintr-un hotel? Hainele lui nu puteau să furnizeze nici un indiciu asupra situației sale. Purta cu eleganță o ținută simplă, pantaloni deschiși la culoare, bluză de un alb strălucitor, ca în reclamele pentru detergenți și haină cenușie. Costumul acesta standard nu putea să dea nici o informație asupra lui, cu atât mai mult cu cât cei mai mulți dintre bărbați optaseră în seara aceea pentru o ținută lejeră.

Ar fi vrut totuși să știe cine era. Avea o expresie deschisă, simplă și destinsă. Părul castaniu lăsa să se înțeleagă că nu mai trecuse de ceva timp pe la frizer. Lăsând la o parte această observație, Vicky nu putea să tragă nici o concluzie asupra originii sociale a acestui necunoscut.

Își îndreptă apoi atenția asupra blondei vaporoase care-i ținea companie de câteva minute. La drept vorbind, cei doi alcătuiau un cuplu destul de nostim, pentru că pe măsură ce tânăra vorbea, cavalerul ei părea că se plictisește mai mult.

Cum și el se uita la ea, Vicky îi adresă un zâmbet… extrem de seducător, la care el îi răspunse. Era o simpatie la prima vedere? Despre cine putea să fie vorba? Într-un loc ca acesta, totul era posibil. Frumosul ăsta putea foarte bine să fie un escroc pe care-l căuta poliția… Vicky simți cum o străbate un fior. Dar se liniști foarte repede. În primul rând, era vorba despre un prieten al Madalynei. În al doilea rând, această naturalețe, această eleganță dezinvoltă, nu era a unui om hăituit. Da, probabil că strămoșii lui…

Sau mai curând, nu. Gândindu-se mai bine, tocmai această nonșalanță îl trăda. Descendenții marilor familii caută întotdeauna să facă impresie. Vor să se impună și eleganța este pentru ei un mijloc de a parveni. Bărbatului acestuia îi păsa prea puțin de impresia pe care o făcea ca să fie urmașul unui nume mare. Prin urmare nu era pentru ea… Păcat!

Vicky mai bău o înghițitură de șampanie, copleșită de gânduri negre privind soarta ei.

Gândurile îi fură întrerupte de apariția Madalynei, care parcă radia.

– Victoria, am o veste foarte bună pentru tine.

Vicky o privi surprinsă.

– Trebuie să ți-l prezint neapărat pe Fielding Daniels. Genealogia lui te reduce la tăcere și sunt sigură că este exact partida la care se gândesc părinții tăi!

*
* *

Luke rămăsese perplex. Unu, pentru că nu-și explica evenimentul cu ocazia căruia Madalyne organizase această serată. Doi, pentru că nu înțelegea cum de rochia vaporoasă lui Aimsly Woods nu se destrăma. Și trei, ar fi dat oricât să cunoască identitatea blondei care era așezată pe canapeaua care se afla la câțiva pași de el.

De câteva minute, Luke încerca să găsească răspunsuri la aceste trei întrebări. Cel mai bine, își spuse el, era să se gândească la ele în ordine.

Ce căuta el la recepția asta? Era greu de spus. Madalyne îl sunase tocmai când se întorsese acasă. Fără să insiste, asemenea unei întruchipări a nevinovăției, îi adusese aminte că în seara aceea avea invitați niște prieteni și că, dacă avea un pic de timp liber, i-ar fi făcut deosebită plăcere dacă și-ar fi făcut și el o scurtă apariție… Luke nu știa cum să reziste unei asemenea atenții. Femeile de rangul Madalynei erau de obicei atât de înțepate încât această simplitate îl impresionase.

Și apoi, trebuia să recunoască un lucru; discuția cu Barney îi răsuna încă în urechi. Nu putea să uite că prietenul lui îi spusese că era „bătrân și cinic"… Astfel încât Luke își dorise să ajungă printre miliardarii din Miami ca să-și mai dea seama o dată ce părere avea despre ei.

Bineînțeles, majoritatea nu țineau decât la prestigiu și la bani. Dar prin aceasta erau atât de diferiți de restul oamenilor? Nu aveau și ei parte de aceleași bucurii și necazuri? Nu se bucurau și ei de succesele lor, mari sau mici ? Nu erau și ei supărați când își pierdeau câinele– ca oricare alt om?

Și chiar dacă unii dintre acești privilegiați se dovedeau egoiști și superficiali, ăsta era un motiv ca să-i respingă pe toți, așa cum făcea el? După telefonul Madalynei, Luke simțise topindu-i-se severitatea de care dăduse dovadă cu câteva ore mai devreme, în fața lui Barney. Era atât de sigur că nu putea încerca nici o afecțiune, nici o prietenie poate, pentru oamenii aceștia ale căror cusururi le cunoștea atât de bine?

Astfel, în ciuda așteptărilor lui, se hotărâse să se ducă la Madalyne și să-i întâlnească pe invitații aceia cărora, în urmă cu două ore, nu vroia să le acorde nici cel mai mic interes.

Pentru moment, vorbea cu Aimsly Woods. Sau mai degrabă, o lăsa pe ea să vorbească. Cu iahtul ei se întâmplase ceva, nu înțelesese prea bine ce. Prin urmare, trebuia să-și ia un alt iaht. Crudă dilemă, pentru că oferta era atât de mare încât nu putea să se hotărască asupra modelului pe care să-l aleagă. La drept vorbind, Luke nu asculta decât o frază din trei. Singurul lucru asupra căruia reușea să se concentreze era miracolul vestimentar căruia îi era martor; în vreme ce rochia lui Aimsly, generos decoltată, îi dezgolea umerii și o mare parte din spate,

rămânea totuși la locul ei! De fiecare dată când volubila Aimsly făcea un gest, ridica din umeri sau scutura din cap făcând să i se onduleze buclele care îi cădeau pe umeri, Luke se gândea că „de data asta o să-i cadă…“ Dar nu era nimic de făcut; rochia nu se mișca nici măcar cu un milimetru. După părerea lui, Aimsly trebuie să se fi uns cu lipici înainte de a o îmbrăca!

– Și atunci, continuă Aimsly, ca să mă consoleze, tatei i-a venit ideea să dea comandă pentru un iaht exact la fel ca *Intrepide*. Dar unde să dea comanda? Armatorul care ni-l făcuse pe *Intrepide* tocmai dăduse faliment! Am apelat atunci la unul dintre prietenii noștri care…

Luke își stăpâni un căscat. De fapt, povestea aceasta cu rochia nu era mai captivantă ca aventura cu iahtul. Aimsly chiar era proastă? Credea oare că o putea asculta debitând atâtea prostii? Sau poate ținea să-și ducă până la capăt povestea dintr-un alt motiv. Un motiv meschin: știa că salariul de detectiv nu i-ar da niciodată posibilitatea lui Luke să-și permită un iaht asemănător cu al ei, și se bucura de privilegiul pe care i-l oferea averea părinților.

„Taci, Luke”, își spuse el. Darlene era în stare de un asemenea gen de socoteală. Darlene putea să vorbească ore în șir numai pentru plăcerea de a etala luxul în care trăia. Însă nimic nu-i dădea dreptul să spună despre Aimsly așa ceva.

Privirea lui Luke se îndreptă atunci spre blonda a cărei simplitate și eleganță le admirase deja. În sfârșit, o făptură despre care nu știa nimic! O femeie tânără plină de mister și discreție, al cărei farmec rezervat te făcea să vrei s-o privești ore în șir…

Părul prins într-un coc îi punea în valoare gâtul subțire, rochia bleumarin lungă până la genunchi, îi scotea la iveală picioarele cu glezne fine. Pielea ei lăptoasă dovedea că era o femeie care își ocupa timpul cu ceva, o femeie care avea ceva mai bun de făcut decât să stea toată ziua întinsă pe plajă la soare. Era puțin machiată, preferând fără îndoială să lase naturii inițiativa frumuseții sale. O creatură aparte, concluzionă bărbatul, cu un zâmbet visător pe buze, admirându-i în voie chipul inteligent, ochii albaștri și limpezi ca apa de izvor – și, sub rochia sobră cu o croială clasică, îi ghicea corpul perfect.

Cine era oare această frumoasă necunoscută?

Expresia surprinsă care se întipărise pe figura lui Aimsly îl făcu să-și dea seama că își pusese întrebarea cu voce tare. Ea își întrerupse pentru o clipă monologul, ca să-i ceară să repete întrebarea.

– Mmmm… Mă întrebam… Mă întrebam cine este blonda așezată pe canapea.

– Cine? întrebă Aimsly cu o voce ascuțită.

Ea urmări privirea lui Luke.

– Ah! Este fata unei prietene a Madalynei. Nu știu de unde este.

Avea pielea prea albă, era prea rezervată. Blonda asta venea probabil din Europa. Era oare suedeză?

– Ce face aici?

– Îmi închipui că-și așteaptă soțul! răspunse Aimsly pe un ton care se vroia spiritual.

Însă Luke remarcase deja că tânăra femeie nu purta verighetă.

– Nu cred, spuse el.

– Este într-adevăr nostimă, observă Aimsly. Bine, unde rămăsesem? Aa, da! De îndată ce l-am întâlnit pe acest prieten, el ne-a propus imediat să ne pună în legătură cu un armator pe care-l cunoștea, și tata…

Privirea lui Luke se plimba peste umărul interlocutoarei. De bună seamă că blonda își dădea seama cum stăteau lucrurile. Cu atât mai rău… sau cu atât mai bine. N-avea de gând să fie discret. După câteva clipe, chiar riscă să-i adreseze un zâmbet.

După părerea lui, mai degrabă își căuta un soț… un moștenitor bogat pe care să pună mâna!

Vai! Remarca aceasta era într-adevăr cinică…! Cu siguranță că Barney avea dreptate! Își mușcă buzele și se strădui să-și alunge bănuielile. Dar, în sfârșit, dacă nu-i plăceau banii, care era motivul care o determina să-i zâmbească acum destrăbălatului de Fielding Daniels?

Da, când Daniels se așezase lângă ea, nu schițase nici un gest de stânjeneală, ba dimpotrivă. Și uite-i că acum discutau de zor amândoi. Exista oare vreo femeie, o femeie adevărată, care să poată discuta fără dezgust cu un asemenea escroc? Toată lumea știa prin ce fel de trafic rușinos reușise să facă avere. Pentru ca această femeie să simpatizeze un asemenea om, trebuia într-adevăr să-i placă banii. Sau mai bine zis: trebuia să-i placă numai banii pe lumea asta.

Era cinic? Mai degrabă realist, își spuse Luke ca să se liniștească. Dar în sfârșit, pentru a nu fi prea expeditiv, și pentru a-i lăsa o șansă misterioasei blonde, se hotărî să verifice el însuși presupunerile pe care le făcuse pe seama ei. Și dacă din întâmplare, nu știa cine era Fielding Daniels, ar consimți să revină asupra aprecierilor lui.

Dar numai cu condiția aceasta.

*
* *

– Într-adevăr, sunt descendent al familiei Daniels, care este originară din Boston.

– Adevărat? spuse Vicky. Este… mmm… fascinant.

Nu, își spuse în sinea ei, nu era deloc fascinant. În fond, tipul acesta nu-i inspira deloc încredere.

– Familia ta este fascinantă, Victoria. Madalyne mi-a spus că ești o Sommerset?

– Da… Mama…

N-avu timp să termine.

– Senatorul Wilson Sommerset este deci unchiul tău? interveni interlocutorul, mai grăbit ca niciodată.

Unchiul ei, în prezent… Despre el era vorba! Nu-l mai văzuse de doi ani, dar se simți obligată să aprobe.

– Și tatăl tău este Luthan Hayes, președintele Curții supreme?

– Da.

– Minunat. Într-adevăr, minunat! exclamă el. Ar fi o onoare pentru mine să-i fiu prezentat. La drept vorbind, o asemenea relație ar fi pentru mine extrem de prețioasă, pentru că în profesiunea mea…

– Care este profesiunea dumitale, domnule Fielding?

Bărbatul făcu un gest evaziv.

– Sunt cantonat în domeniul afacerilor. Dar n-o să vorbim despre muncă la o petrecere ca asta, preciză el ca să schimbe subiectul.

Fielding continuă imediat:

– Trebuie să ne cunoaștem mai bine, Victoria. Familiile noastre au multe în comun și totul mă face să cred că ne vom înțelege bine.

„Ajutor!“ își spuse Vicky, îngrozită de această intrare în subiect. Trebuia să găsească un pretext ca să scape de el, și încă repede!

Din fericire, paharul ei era aproape gol. Bău și ultima înghițitură și spuse, cu un zâmbet fermecător:

– Da, cu mare plăcere. Dar înainte, pot să-ți cer să-mi mai aduci un pic de șampanie?

– Bineînțeles, încuviință Fielding și dispăru în mulțIme.

Vicky se ridică grăbită. Of! Ar fi făcut orice numai să nu se mărite cu un asemenea bărbat. Era prea înalt, prea gras, prea vorbăreț. Și mai ales… mai ales, remarcase că avea unghiile murdare. Și neglijența aceasta nu era un semn bun. Oftând puțin mai liniștită, se pregătea să plece, când un bărbat îi tăie calea.

– Uimitor, nu-i așa?

– Poftim? spuse ea, încurcată, necunoscutului din fața ei.

Era vorba tocmai despre bărbatul cu părul castaniu, despre care se întrebase cu câteva minute în urmă dacă era un funcționăraș de hotel sau un campion de tenis.Îi zâmbea deschis, scoțând la iveală o dantură perfectă. Femeia aruncă o privire către mâinile lui. Unghiile îi erau de o curățenie desăvârșită.

– Nu înțeleg, bombăni ea, un pic tulburată.

– Fielding este un bărbat uimitor, nu-i așa?

Fielding? Despre cine vorbea? Ah da, bineînțeles, despre sperietoarea aceea cu unghiile murdare pe care-l trimesese să-i aducă o cupă cu șampanie.

– Mmmm… De-abia am făcut cunoștință cu el, spuse ea.

Fără să înțeleagă de ce, observă că interlocutorul ei era extrem de degajat.

– Este într-adevăr un om de necrezut, reluă el. Nimic nu-i stă în cale. De altfel, poate de asta se plimbă toată ziua prin tribunale.

– Este avocat? întrebă Vicky.

– Nu tocmai. Când se duce la tribunal, de obicei este acuzatul. Dar datorită debitului său verbal, a scăpat întotdeauna… până acum. Să-i urăm multă șansă, cred că va avea nevoie în lunile care urmează. Magistrații încep să se sature de fofilelile lui.

Vicky avu o tresărire de indignare. Cum? Nu numai că acest sinistru Fielding avea unghiile murdare, dar în plus, în vreme ce avea mai multe procese în cârcă, vroia să i-l prezinte tatălui ei? Ce tupeu!

Aproape că i-ar fi sărit de gât frumosului necunoscut ca să-i mulțumească pentru că-i deschisese ochii.

– Nu știai că banii lui Fieldind au un miros urât? întrebă el.

– Nici nu știam că Fielding are bani, răspunse ea spontan. Mulțumesc că m-ai pus în gardă domnule…

– Luke.

Un nume simpatic, își spuse tânăra femeie. Mai puțin suspect decât acel „Fielding"! Da, Luke era un prenume la fel de direct ca cel care-l purta.

În sfârșit… Era mai bine să nu se ambaleze. De acord, aparențele erau de partea omului acestuia, însă nu știa nimic despre el. Era fermecător, e drept, însă ochii lui verzui sclipind de maliție puteau foarte bine să fie ai unui vânător de zestre.

– Șampania ta, se auzi deodată o voce de bărbat.

Vai! Stătea de vorbă, în loc s-o fi șters! Uite că Fielding apărea din nou, cu paharul ei în mână, cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun. Ce putea să mai inventeze de data asta ca să scape de el?

Luată prin surprindere, îi aruncă o privire rugătoare salvatorului ei. Acesta îi făcu un semn discret că era de acord. Pe urmă se întoarse spre Fielding și-i spuse pe tonul cel mai firesc cu putință:

– Bună seara, Fielding! Sunt fericit că pun în sfârșit mâna pe tine. Madalyne întreba pe toată lumea unde ai putea să fii. A primit un telefon pentru tine, și i-am promis să-ți transmit mesajul.

– Daaa? întrebă Fielding, puțin neliniștit.

– Da. Un telefon de la magistrul… Magistrul… Of, e clar că nu reușesc niciodată să reții numele avocaților! Cred că toate sunt la fel. În sfârșit, cred că trebuie să știi despre cine vorbea. Spunea să te întâlnești cât mai repede cu el în legătură cu…

– Bineînțeles că sunt la curent, îl asigură Fielding, degajat. Da, este cineva care lucrează pentru mine. E clar că nu poți să te distrezi cinci minute. Ce vreți, este prețul gloriei, spuse el dispărând.

Spunând acestea, își croi drum prin mulțimea invitaților Madalynei.

Vicky și Luke rămaseră față în față. Ea se străduí să rămână serioasă, să nu pufnească în râs, dar nu reuși mai mult de câteva clipe. Luke începu să râdă la rândul lui – ceea ce-l făcea mai seducător ca oricând.

– Crezi că se va întoarce când va afla că l-ai mințit? întrebă ea.

– Cel mai nostim ar fi să-i fi spus chiar adevărul! Are atâția avocați și atâtea procese în spate încât îmi vine să cred că în fiecare minut, chiar o duzină dintre ei îl caută pentru o problemă urgentă!

Zâmbetul drăguț, ochii blânzi, simțul umorului și unghiile ireproșabile… Bine, dacă bărbatul acesta era de familie bună, s-ar fi măritat imediat cu el și problema ar fi fost rezolvată. Se trezi gândindu-se prima dată cu plăcere la măritiș. Până la urmă, Gina poate avea dreptate…

Atunci apăru Madalyne, vizibil amuzată.

– Victoria, draga mea, mă întreb ce i-ai spus lui Fielding. L-am văzut ieșind atât de grăbit, încât m-am întrebat dacă s-a-ntâmplat ceva.

Vicky își mușcă buza.

Luke îi mai veni o dată în ajutor.

– Cred că este foarte ocupat. A ținut să-și facă apariția la petrecerea aceasta doar din prietenie pentru tine, Madalyne, însă timpul lui este extrem de prețios.

Madalyne, care păru să înțeleagă apropoul, schiță un zâmbet de conveniență către necunoscut, apoi o prinse pe Vicky de mână ca să facă prezentările.

– Victoria, văd că ai făcut deja cunoștință cu Luke Adams.

Adams? se întrebă Vicky. Adams? Se putea să fie descendentul lui John Adams, unul dintre fondatorii spirituali ai primilor președinți ai Statelor Unite? Tatăl ei, aflând că se mărită cu urmașul lui John Adams, ar fi mândru la culme… Și ea, de altfel! Ce fericire! Descendenții lui John Adams locuiau în Boston. Nu era o întâmplare minunată să întâlnească unul în Miami?

Madalyne, cu tact, continuă prezentările.

– Dragul meu Luke, dă-mi voie să ți-o prezint pe Victoria Sommerset-Hayes, care vine din Boston.

– Din Boston? întrebă el imediat. Da, mi se părea mie că recunosc acest accent delicat.

Vicky se înroși de plăcere, apoi, luându-și inima în dinți întrebă:

– De unde ești originar, domnule Adams?

– Luke, rectifică el.

Și adăugă:

– Sunt din Dakota.

Femeia păli. Ce decepție! Și când te gândești că se și vedea alături de el, urcând treptele unei biserici somptuoase, cu fața acoperită cu voalul de mireasă.

– Luke este salvatorul nostru, spuse Madalyne, bucuroasă. Acum doi ani, când băiatul nostru, Eddie a fugit de acasă, el l-a găsit și l-a convins să se întoarcă. N-am să uit niciodată.

Vicky se întoarse spre Luke, care părea puțin stânjenit.

Ia te uită? Bărbatului acesta frumos și atât de dezinvolt, se părea că nu prea îi plăceau complimentele…

– De altfel, adăugă Madalyne, este fără îndoială singurul om din Miami în care poți avea încredere oarbă. Și este un profesionist desăvârșit.

– În ce domeniu?

– Ce proastă sunt! își reproșă Madalyne. Cu asta ar fi trebuit să încep! Luke este detectiv.

Detectiv? Ce catastrofă! Singurul bărbat care reușise să-i stârnească interesul de când venise în Miami venea din Dakota și în plus, era detectiv! Bravo, Vicky! Și când te gândești că își închipuise că se va mărita cu el… Ce idioată!

Se simți atât de rușinată încât avu impresia că nu mai poate articula un cuvânt. În aer plutea o ușoară neliniște.

– Totuși, spuse ea ca să rupă tăcerea, nu ai revolver.

– Nu, la Madalyne, răspunse Luke.

Urmă o nouă tăcere.

Totuși, își spuse Vicky, poate ar putea să le placă părinților ei, sau poate că tatăl ei ar putea să-l ajute să… Dar nu. Un nu hotărât! Niciodată un detectiv din Dakota nu va fi pe placul familiei ei. Era mai bine să renunțe imediat decât să viseze în zadar.

Cu atât mai rău, își spuse ea și zâmbindu-i frumosului Luke, reuși să articuleze cu regret:

– Ei bine… La revedere, domnule Adams. Am fost într-adevăr încântată să te cunosc. Acum, te las. Chiar trebuie să mă duc să mă ocup de morcovii mei!

Capitolul 3

În dimineața următoare, Vicky era mai descurajată ca oricând atunci când Gina intră în biroul ei. Când se gândea la seara care trecuse, era supărată pe toată lumea, nu numai pe cei din Miami.

Gina se opri în fața biroului ei întinzându-i o cană cu cafea.

– Căutarea unui soț n-a dat rezultate? o întrebă ea într-o doară.

– Nu, mormăI Vicky. Mi-am pierdut timpul degeaba.

– Nu te interesează bărbații? întrebă Gina, perfidă. Nu au strămoși așa cum ai vrea tu?

– Am găsit pe cineva, încuviință Vicky gândindu-se la Fielding. Însă am aflat imediat că era un escroc.

– Un escroc? repetă Gina, vizibil interesată. Parc-ar fi vorba de un roman! Povestește-mi și mie despre ce este vorba.

– N-am ce să-ți povestesc. Tipul avea un arbore genealogic ireproșabil și un cazier care l-ar fi speriat până și pe Al Capone. Nu pot să mă hotărăsc asupra nimănui din orașul ăsta! Mă învârtesc în jurul cozii, Gina…

– S-a prezentat spunându-ți ceva de genul:" Încântat, domnișoară, sunt prinț și răufăcător în același timp. Nu vrei să te căsătorești cu mine?" spuse prietena ei, neîncrezătoare.

– Bineînțeles că nu. Madalyne mi l-a prezentat ca pe un domn foarte bine. Chiar am început să stăm de vorbă. Numai că, două minute mai târziu, Luke mi-a explicat cum stăteau lucrurile: închipuie-ți că…

– Stai o clipă, o întrerupse Gina. Nu mai înțeleg nimic. Cine este Luke ăsta? Un complice?

La drept vorbind, Vicky n-avea intenția să vorbească despre Luke. Se gândise la el toată noaptea, îi era de-ajuns. Însă acum, dacă-i rostise numele, bineînțeles că Gina avea să-i pună o mulțime de întrebări.

– Nu, Luke este detectiv, îi explică ea, jenată.

– Și a venit să-l aresteze? Formidabil! Ce aventură!

Vicky încercă să oprească discuția făcându-se că vroia să se apuce de lucru. Luă o eprubetă și notă ceva pe etichetă, răspunzându-i calm:

– Nu. Este un prieten al Madalynei.

– Și cum arată detectivul ăsta? Neras de două zile și cu un revolver la centură?

– Nu avea armă. A venit ca prieten, ți-am spus doar.

Tăcu din nou. Dar Gina, entuziastă, n-avea de gând să se oprească.

– Eu mă îndrăgostesc de toți detectivii pe care-i văd în filme, precizăea. Cum arată? Tânăr? Frumos?

– N-arată rău, încuviință Vicky, străduindu-se să pară cât mai degajată.

– Gen Sylvester Stallone sau Sean Connery?

– Nici unul nici celălalt, răspunse Vicky.

Evită să adauge că i se părea mult mai sexy decât Sylvester Stallone și Sean Connery la un loc.

Se duse la microscop și-l reglă. Degeaba! Chipul zâmbitor al lui Luke îi era întipărit pe retină. Neavând de ales, începu să-l descrie:

– Nu seamănă deloc cu cei pe care-i vezi în filme. E mai natural, mai simplu, mai direct. Păr castaniu, ochi verzi, un zâmbet plăcut. Și mâini foarte îngrijite.

– Mâini… cum? întrebă Gina.

– Da, în sfârșit, vreau să spun că avea unghiile curate.

Și cum Gina se uita la ea cu ochii mari, Vicky adăugă:

– Îmi plac bărbații care au mâini frumoase, cu unghii îngrijite. Cum să-ți spun?

– Nu-mi explica nimic, am înțeles. Te-ai îndrăgostit. Formidabil, draga mea! Mărită-te cu el, problema e ca și rezolvată!

– E extrem de seducător, încuviință Vicky. Dar are un defect: e detectiv și vine din Dakota.

– Vai! interveni Gina. Uitasem un amănunt important. Nu-i de-ajuns ca viitorul tău soț să fie fermecător. Trebuie de asemenea să fie prinț!

Vicky nu putu să nu zâmbească.

– Bine, continuă Gina, binevoitoare. Atunci nu te mărita cu el, dar oferă-ți măcar o ultimă aventură fierbinte înainte de a intra pentru totdeauna printre cei de rangul tău.

– O aventură fierbinte? Dar așa ceva nu e în planurile mele… Mă tem că deja am intrat printre cei din rangul meu, Gina, sau mai degrabă n-am ieșit niciodată din rândurile lor!

– Mă exasperezi, Vicky, se lamentă Gina. Ascultă-mă bine și lasă microscopul! Te înșeli în privința bărbaților și a căsătoriei. Îndrăgostește-te la nebunie de un necunoscut și când o să fii sigură de sentimentele tale, mărită-te. În momentul acela vei vedea dacă este prinț sau nu! Însă nu încerca să te măriți cu cine știe cine, înainte de a-l iubi; vei ajunge la o catastrofă.

Vicky nu scoase o vorbă.

– Gândește-te la copii, Vicky. Știi ce înseamnă să trăiești într-un cămin fără dragoste?

Da, știa. Părinții ei se înțeleseseră întotdeauna, dar nu se prea iubiseră. Avusese mult de suferit din cauza aceasta. Poate că mai suferea și astăzi…

Vicky se străduí totuși să răspundă:

– Gina, tu nu cunoști mediul din care vin. Te asigur că genul acesta de mariaj este foarte frecvent.

– După părerea mea, detectivii frumoși au prioritate în fața tradițiilor familiale. Fără îndoială că te șochez în clipa asta. Sau îți par teribil de libertină. Eu cred în iubire, Vicky, și aș vrea să te văd fericită.

După o tăcere prelungită, Vicky răspunse:

– Probabil că ai dreptate, Gina, și eu poate greșesc. Dar ce vrei? Mi-e teamă că în privința asta, o să mor proastă.

– Ca să încheiem această scurtă conversație, adăugă Gina cu maliționitate, părerea mea este că detectivul ăsta e tocmai ce-ți trebuie. Mai gândește-te, când o să ai o clipă liberă.

Spunând acestea plecă, lăsând-o pe Vicky perplexă. Ca de fiecare dată când Gina pleca din biroul ei, Vicky medita asupra discuției lor. Gina era vioaie, provocatoare, uneori chiar agresivă, dar era în același timp generoasă și plină de bun-simț. Și Vicky avea încredere în ea.

Se gândi o clipă. Să se mărite cu Luke? Nici nu se punea problema. Să aibă o aventură cu el? Nu trebuia să mai stea pe gânduri. Și totuși, Gina avea dreptate într-o privință: detectivul era exact ce avea nevoie. Pentru că avea să facă apel la el ca să-i găsească un soț.

După părerea Madalynei, era cel mai bun detectiv din Miami. Ar fi deci în stare să se intereseze discret asupra unor posibile partide din oraș, și să-i pună la dispoziție repede o listă cu toate detaliile. Perfect, își spuse ea, satisfăcută. Problema era rezolvată.

Cu un zâmbet radios pe buze, Vicky puse mâna pe microscop. Acum, la treabă!

Însă treizeci de secunde mai târziu, îndoiala o chinuia din nou. Trebuia să-l sune pe acest Luke Adams? Dar cum să-i spună și de unde să înceapă? Solicitarea ei era cel puțin nefirească… Ce-o să facă dacă o să-i râdă în nas? Of! În ce situație stânjenitoare se afla!

Pe de altă parte, dacă încerca să-și caute singură un soț, avea toate șansele să nu ajungă la nici un rezultat. Nu mai departe de aseară, fusese cât pe ce să se trezească în brațele unui escroc! Grozav! Prin urmare, era mai bine să facă apel la un profesionist. Era poate umilitor, însă mult mai puțin decât să se mărite cu un bărbat căruia poliția să vină să-i pună cătușele la o oră după căsătorie!

Privirea i se opri pe birou. Peste tot hârtii mototolite, calcule întrerupte, proiecte de experiențe… Nu ajungea la nici un rezultat și continua să-și piardă timpul în zadar cu acțiunile mondene! Morcovii nu erau încă gata să crească sub apă…

Avea dreptul să priveze lumea de o descoperire care ar permite într-o bună zi să hrănească și copiii înfometați?

Dacă vroia să se înhame la acest proiect, trebuia să continue să lucreze la Centrul oceanografic din Miami. Ori, pentru a rămâne aici, trebuia să-și găsească un soț. Și ca să-și găsească un soț, trebuia să facă apel la Luke. Era atât de simplu!

Puse mâna pe telefon.

*
* *

– Te văd cam bosumflat! spuse Barney. Mi-am petrecut toată seara alergând pe străzi în căutarea lui Pumffy, în timp ce tu te-ai distrat cu lumea bună. Și dimineața asta, tot tu faci o mutră acră.

– Nu fac nici o mutră acră, răspunse Luke.

– Ba da, ba da. Ai pus receptorul în furcă atât de arțăgos încât era să spargi telefonul.

Așa era. Avea o proastă dispoziție de nedescris. De ce să nege?

– Nu găsesc nimic, Barney, recunoscu el. De astăzi, mă ocup de o afacere nouă. Un tip pe care-l cheamă Rysler a șters-o. Mi-am petrecut toată dimineața pe telefon și încă n-am nici o pistă.

Ca să întâmpine întrebarea pe care asociatul lui urma de bună seamă să i-o pună, adăugă:

– Sunt clienți care vor plăti. Ăștia au ceva bani.

– Așa mai merge, remarcă sobru Barney. Dar dacă vrei să știi părerea mea, proasta ta dispoziție vine de altundeva. Mi se pare că este o femeie la mijloc. Una pe care o cheamă Victoria Sommerset-Hayes.

Luke se înnegură și mai mult. Dac-ar fi știut să-și țină gura, n-ar fi ajuns aici! Însă Barney abia îl întrebase cum fusese la serată că el îi și spusese de Vicky, despre cuvintele pe care le schimbaseră, despre felul brusc în care se terminase conversația lor… Toate precizările acestea stârniseră interesul lui Barney.

Se ridică în picioare, furios pe el însuși. În orice caz, chiar dacă nu-i spunea nimic, Barney n-ar fi întârziat prea mult să descopere secretul proastei lui dispoziții. Încă din zori– Luke se trezise foarte devreme–Luke rumega scena din ajun. Revedea frumosul chip al lui

Vicky, privirea limpede și simpatia pe care i-o arătase…. Până în clipa în care aflase că vine din Dakota și își câștigă pâinea ca detectiv particular. Din clipa aceea, nu mai fusese deloc interesată de el și plecase grăbită, sub un pretext absurd.

„Chiar trebuie să mă duc să mă ocup de morcovii mei." Probabil se crezuse spirituală. Ce idioată! I-ar fi plăcut mai mult de ea dac-ar fi spus că prefera compania invitaților mai înstăriți. Cel puțin, ar fi spus adevărul. Baliverna asta era cea mai josnică ipocrizie. O fată de cincisprezece ani ar fi găsit un pretext mai plauzibil. Era înclinat să creadă că nu stătea prea bine la capitolul imaginație!

Cu ochii scânteindu-i de maliției, Barney se amuza vizibil văzându-l cum rumega povestea. De data asta, Luke nu făcu nimic să-și stăpânească furia.

– Bineînțeles că la ea mă gândesc! izbucni el. Dacă vedeai cum m-a lăsat mască acolo… N-am mai văzut niciodată așa ceva!

Barney râse încet.

– Credeam că nu suporți ca moștenitoarele bogate să încerce să te seducă. Aceasta nici măcar n-a încercat!

Ba da, totuși! Ea încercase să-i placă… Sau mai degrabă nu-și ascunsese o oarecare simpatie. Luke știa că nu se înșela: avusese impresia unui sentiment reciproc de dragoste la prima vedere.

Însă trebuia să creadă că era la fel cu celelalte; în fond, nu se interesa decât de poziția socială a interlocutorilor și contul lor din bancă.

– Harris a sunat și dimineața asta, spuse Barney. Pumffy n-a reapărut și fata lui este distrusă. Îmi închipui că tot nu-ți pasă de ei?

Luke nu răspunse nimic.

– După părerea mea, câinele lor nu s-a pierdut singur, reluă Barney. Cineva a trebuit să-l răpească.

Luke ridică din umeri.

– Răpitorul ar fi dat un semn de viață. Ar fi cerut răscumpărarea sau ar fi trimis prin poștă o ureche a lui Pumffy.

– Ai dreptate, încuviință Barney.

– Sunt sigur că acest câine o să apară ca prin farmec îndată ce Harris își va trimite fata în palatul la care visează acum.

– Vreau să-ți propun un târg, spuse deodată Barney. Dacă accepți să te ocupi de câinele lui Harris, am să-ți ofer o revelație capitală care te va înveseli imediat.

– Nici o revelație n-o să mă înveselească dimineața asta, mormăi Luke. Dar poți totuși să încerci. Dacă ai să-mi dai o veste bună, dă-i bătaie.

– Te angajezi în cazul Pumffy?

– Da! exclamă el nerăbdător. Ei bine, care-i vestea?

– Când ai ieșit adineaori să-ți cumperi țigări, te-a căutat cineva la telefon.

– Cine?

– Victoria Sommerset-Hayes.

Luke fu cât pe ce să leșine.

– Ea… Ea a sunat? Dar de ce?

– Ca să se-ntâlnească, aici, cu tine. I-am spus să treacă într-o oră. Ei? Ești fericit?

Cum Luke îi adresa un surâs blajin, Barney se grăbi să adauge:

– Nu uita că ai acceptat să te ocupi de Pumffy!

*
* *

Uite deci cum arată o agenție de detectivi, își spuse Vicky, circumspectă. Nu se aventurase niciodată într-un asemenea loc. Locul era ciudat, decorațiunea îngrijită, luxoasă chiar– ceea ce o făcea să se simtă un pic mai liniștită. Un asemenea birou părea potrivit cu ceea ce urma să solicite. Da, aducea mai degrabă cu o agenție matrimonială decât cu un comisariat de poliție. Cu atât mai bine!

La asta se gândea când apăru Luke, la fel de zâmbitor și degajat ca ieri. De bună seamă, nu semăna deloc cu un detectiv. Era un bărbat deschis cu care se părea că te puteai înțelege ușor și nu și-l putea închipui cu pistolul în mână, alergând în urmărirea unor răufăcători.

În dimineața asta purta niște pantaloni bej și o cămașă bleu căreia îi suflecase mânecile.

– Iată-ți deci biroul, spuse femeia. Nu mă așteptam la atâta rafinament.

– Te surprinde? Ai și de ce, răspunse gazda râzând. Nu sunt eu responsabil de decorare. Vinovatul este Barney.

– Barney?

– Asociatul meu. Cu el ai vorbit la telefon. Gusturile lui sunt discutabile, dar instinctul nu: nu se înșală niciodată.

Femeia clătină din cap. De ce trebuia să fie detectiv? Și ce idee, să vină din Dakota! Ah! Cât de simple ar fi fost lucrurile dacă dacă l-ar fi întâlnit la Boston!

– Ce pot să fac pentru tine? întrebă Luke.

– Ei bine, începu ea pe un ton ezitant, am o problemă de natură… mmm… conjugală.

– Ești măritată? o întrebă el, surprins.

– Nu. Tocmai asta-i problema, spuse ea, jenată. Am nevoie de tine…

Vicky simți că se înroșește până în vârful urechilor.

– Am nevoie să mă ajuți să-mi găsesc un soț, spuse ea dintr-o suflare.

Avea nevoie de el pentru… pentru ce?

Luke o privi pe Vicky, așezată, în fața lui, pe canapea. Îmbrăcată în bleumarin, cu părul blond dat pe spate, îmbina, la fel ca în seara precedentă, eleganța și simplitatea. În ciuda absurdității cuvintelor pe care tocmai le spusese, nu putu să n-o admire. De altfel, era atât de fermecat de ea încât nu înțelesese de la bun început.

– Ce-ai spus? întrebă el, convins că nu auzise bine.

Femeia îi adresă un surâs dezarmant.

– Bineînțeles, solicitarea mea are de ce să te uimească și reacția ta nu mă surprinde. Cu siguranță, îți datorez niște explicații suplimentare.

Și, fără să mai aștepte, îi vorbi despre *Mayflower*, despre Boston, părinții ei, sosirea la Miami și despre telefoanele pe care le primea zilnic de la mama ei, care începeau de fiecare dată cu aceeași întrebare: „Ai găsit pe cineva, Victoria?“

O asculta stupefiat, fără să scoată un cuvânt. Când aflase că-l sunase, se lansase într-o serie de presupuneri. Partea cinică din el parcă-i suflase că-i va cere informații confidențiale despre o personalitate din înalta societate. Însă imediat, o altă voce – optimistă, aceasta – îi sugerase că poate vroia pur și simplu să-l vadă din nou.

Vai! Dacă realitatea era puțin diferită de ceea ce-și închipuise, semăna mai mult cu versiunea cinică decât cu versiunea idealistă. Pentru că, până la urmă, nu numai că Vicky nu se interesa de el, dar făcea apel la serviciile lui ca să-i găsească un alt bărbat… Un bărbat cu care să se căsătorească.

– … în sfârșit, termină ea, dacă reușești, aș putea, datorită ție, să rămân la Centrul de cercetări oceanografice.

La ce? Luke avu din nou impresia că-i scăpase ceva. Probabil că-i scăpase o frază, sau mai multe, pentru că, într-adevăr, nu mai înțelegea nimic. Despre ce vorbea acum?

– Scuză-mă, tocmai ai adus vorba despre Centrul de cercetări oceanografice. Ce legătură poate să aibă cu…

– Scuză-mă! Cu asta ar fi trebuit să încep: în centrul acesta lucrez.

Și cum el nu spunea nimic, femeia adăugă:

– Pe post de cercetătoare.

Lucra! S-ar fi așteptat la orice în afară de asta. Femeile pe care le invita Madalyne nu lucrau niciodată. Sau poate se ocupau câteva ore, după-amiaza, de o galerie de tablouri sau de un magazin de antichități. Însă era vorba despre o activitate de fațadă, o pierdere de timp elegantă, inventată de un soț binevoitor. Profesiunea de cercetătoare era cu totul altceva.

– În momentul acesta lucrez la o temă pasionantă, continuă ea. Este vorba despre posibilitatea de a cultiva legume în mediul submarin. Miza științifică și socială este considerabilă. Dar nu am timp și nu vreau ca această căutare a unui soț să mă împiedice să duc la bun sfârșit un proiect atât de extraordinar.

Vorbise cu o sinceritate și o înflăcărare care o făceau foarte simpatică, chiar dacă obiectul vizitei era extrem de iritant. Ciudată

amestecătură! își spuse el, pe jumătate iritat, pe jumătate fascinat. Femeia aceasta, aparent, nu făcea nimic așa cum făceau toți ceilalți.

Era totuși un lucru pe care vroia să-l limpezească, deși era din cale afară de ridicol: trebuia neapărat să-i pună întrebarea.

– Scuză-mă dacă sunt indiscret… Proiectul acesta se referă la morcovi? întrebă el.

– Într-adevăr, spuse ea. Din cauza asta a trebuit să plec aseară. Aveam de terminat o experiență.

Uf! Așadar nu mințise aseară când îl părăsise rostind cuvintele acelea ciudate despre morcovi. Ce ușurare! Luke se simți copleșit de fericire, dar își dădea seama că exagera. De fapt, îi era recunoscător Victoriei că nu-l mințise în ajun. Acum chiar își reproșa că se îndoise în privința ei.

– Înțelegi de ce am problema aceasta… începu ea.

– Mmmm… problema morcovilor?

– Nu, problema soțului. Trebuie să mă mărit, dar n-am timp să-mi caut un soț care să-mi convină. Accepți să mă ajuți?

– De asta ai fost ieri la Madalyne? întrebă Luke, dornic să mai lămurească ceva.

– Da, răspunse femeia cu o uimitoare spontaneitate. Acesta e motivul pentru care erau mai mulți acolo, nu-i așa? În sfârșit, vorbesc despre celibatari, bineînțeles…

– Da, bineînțeles… Și eu cred că la serate de genul ăsta, unele persoane speră să întâlnească pe cineva…

Tăcu, stânjenit. Era atât de încurcat de sinceritatea ei, de realismul cu care vorbea despre preocuparea ei cea mai importantă și cea mai puțin mărturisită de tinerele femei din toată lumea!

– Dar singura persoană pe care mi-a prezentat-o Madalyne a fost nesuferitul ăla de Fielding, reluă ea. Am să-ți fiu veșnic recunoscătoare că m-ai scos din ghearele lui. Mulțumesc încă o dată!

Îl privea cu un zâmbet sincer și radios. Unul dintre zâmbetele acelea care te fac să vrei să săruți o femeie, s-o strângi în brațe, s-o dezbraci și să faci dragoste cu ea… Doar atât.

În loc de așa ceva, rămase așezat pe fotoliul lui și se strădui să rămână impasibil.

– Nu vreau ca întâmplarea neplăcută de ieri să se mai repete, spuse ea. Pentru asta îți solicit ajutorul.

Un nou zâmbet al lui Vicky. Un nou frison. Dacă în clipa aceea ar fi intrat cineva în birou și l-ar fi întrebat cum îl cheamă, n-ar fi știut să-i răspundă.

– Nu m-am mai ocupat niciodată de asemenea afaceri, recunoscu el. Evident…

– Ceea ce-ți cer nu solicită niște cercetări laborioase. Mi-ar fi de-ajuns să cunosc identitatea unor persoane care să îndeplinească toate condițiile necesare și cu care aș putea lua legătura.

– Toate condițiile necesare? Ce înțelegi mai exact prin asta?

– Este simplu. Caut pe cineva ai cărui strămoși au participat cumva la întemeierea Statelor Unite. Și care să nu aibă cazier judiciar.

Iată de ce, ieri, își pierduse dintr-o dată interesul pentru el… Nu avea strămoșii potriviți pentru a intra în prestigioasa familie căreia îi aparținea ea!

Cel puțin nu dăduse înapoi în fața eventualității să se mărite cu un bărbat al cărui cont în bancă să fie mai subțire. Bine, trebuia să pună lucrurile la punct și în privința asta.

Ezită totuși, temându-se să nu se expună unei decepții crude. Apoi se aruncă în apă:

– Nu mai sunt și alte criterii?

Femeia stătu pe gânduri câteva clipe. El, parcă era pe cărbuni aprinși.

– Ba da… Aș mai vrea să fie inteligent. Și încă…

Au! Ce-avea să mai adauge?

– … să aibă unghiile curate.

Luke zâmbi, nelămurit.

– Da, explică ea. Fielding avea unghiile murdare și am văzut că asta mă deranja mult. Ți se pare ridicol ce spun?

– Nicidecum.

Acest amănunt amuzant și înduioșător în același timp, îl impresionă. Nu putu să nu se uite pe furiș la unghiile lui… Of! Erau impecabile. Fără să vrea, oftă ușurat.

Cum nu vroia să lase nimic nelămurit, o mai întrebă o dată:

– Ai niște criterii financiare?

– Nu, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Nu-i rău, își spuse Luke. Extravagantă, dar simpatică.

Aparținea lumii bune, aceleia despre care, cu o zi înainte, îi explicase lui Barney că nu mai vroia să audă. Însă ea avea un fel de prospețime care-i conferea tot farmecul și care o deosebea cu totul de ceilalți de aceeași speță.

– Spune-mi sincer. Crezi că pot să mă bazez pe tine în afacerea aceasta? întrebă ea cu un zâmbet care ar fi topit și o inimă de gheață.

Da? Nu? El nu știa. Solicitarea era superficială, puerilă. Nu mai departe de ieri, jurase că nu mai vroia să se consacre decât persoanelor care sufereau. Și totuși, zâmbetul acesta, vocea, farmecul distant, corpul a cărui perfecțiune o ghicea sub rochia clasică… Totul pleda în favoarea ei. Dacă refuza să se ocupe de cazul ei, ar părăsi biroul… Și pe urmă? Cum putea s-o revadă?

Pe de altă parte, afacerea era atât de curioasă…

Căzu pe gânduri. Avea în minte mii de argumente pro și contra. Era vorba despre cine știe al câtelea capriciu al Victoriei Sommerset-Hayes? Sau de straniul apel al unei cercetătoare copleșită de problemele de serviciu? Cine era ea, în fond? Un copil răsfățat? O femeie care nu era în stare să aibă grijă de ea? O cercetătoare pasionată care era pe punctul de a face o formidabilă descoperire științifică?

Luke era pradă celei mai mari confuzii când simți, delicat, subtil, catifelat, un parfum delicios care-i mângâie nările. Cu o zi înainte, nu remarcase că mirosea atât de bine. Când această aromă minunată, atât de feminină, atât de învăluitoare ajunse până la el, nu mai văzu motiv să întârzie răspunsul.

– Da, o asigură el cu un zâmbet larg. Cred c-am să mă pot ocupa de cazul tău.

Capitolul 4

– Nu încă, mamă, răspunse la telefon Vicky, a doua zi dimineață. Încă n-am întâlnit pe nimeni, dar sunt pe o pistă… Nu, nimic nu e stabilit încă, dar…

Prinse receptorul între umăr și bărbie și continuă să vorbească, în timp ce-și îmbrăca pantalonii.

– Nu-ți pot spune nimic mai mult pentru că…

„Pentru că, își spuse ea, seducătorul detectiv pe care l-am angajat pentru treba asta nu m-a sunat încă, și-mi pare foarte rău…"

– E o poveste lungă, mamă, și sunt deja în mare întârziere, încheie tânăra femeie.

Aruncă o privire spre imensul orologiu – cadou de familie – care-i împodobea camera.

– Da, mamă, trebuie neapărat să plec, dar îți promit că te sun de îndată ce o să am noutăți… Nu-ți face griji… Te sărut, mamă.

Curios! Ea care nu mințise niciodată, nu îndrăznise să-i spună mamei adevărul. De ce-i era rușine și ce avea de ascuns? Știa foarte bine cum stăteau lucrurile.

Cu o zi înainte, ideea de a beneficia de serviciile unui detectiv particular i se păruse strălucită. Acum, nu mai era foarte sigură că nu făcuse o prostie apelând la ajutorul frumosului Luke Adams. În sfârșit! Nu era cazul să-i pară rău pentru ceea ce făcuse: zarurile erau aruncate, parcă așa se spunea, nu-i așa?

De fapt, i-ar fi plăcut să cunoască punctul de vedere al lui Luke în problema aceasta. Când îi explicase, cu douăzeci și patru de ore în urmă, pentru ce venise, o ascultase foarte atent. Rămăsese impenetrabil. Nu-i citise pe față nici un semn de agasare sau de nervozitate. Corpul atletic nici nu se clintise. Numai privirea lui tulburătoare, vie ca o apă curgătoare, reacționase uneori. Însă era extrem de greu să ghicească la ce se gândea frumosul Luke în timp ce-i vorbea.

„Și când te gândești că este originar din Dakota!“ se plânse femeia pentru a mia oară. Hotărâtă să-l alunge din gândurile ei, își luă geanta, încuie ușa de două ori și murmură:

– Revino cu picioarele pe pământ, Vicky. Tipul ăsta nu-i pentru tine!

Dar n-avea ce să facă. De fiecare dată când închidea ochii, îi vedea ochii verzi, părul castaniu. Și-i simțea căldura zâmbetului ca pe o rază de soare…

Altădată, Vicky fusese prea cuminte, prea stăpână pe ea însăși, mai ales atunci când le auzea pe celelalte fete de vârsta ei vorbind despre băieți. Se întreba dacă era la fel de senzuală ca prietenele ei. Începând de ieri, nu mai avea nici o îndoială: da, dorința putea s-o copleșească și pe ea și s-o facă să-și piardă capul!

Toată dimineața încercase să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Degeaba. Și când vroia să tragă niște concluzii asupra relației ei cu Luke, era încă și mai rău: toate ideile i se încețoșau.

Era supărată pe ea însăși pentru că se grăbise să se ducă la el, a doua zi după ce se cunoscuseră. Dacă s-ar fi abținut, probabil că nu l-ar mai fi întâlnit niciodată, ceea ce ar fi fost de preferat, fără îndoială. Se mai gândea că-i spusese prea mult mamei și-i dăduse astfel apă la moară, ca s-o poată chinui mai departe. Ridică ochii spre cer. Cât de complicat era totul! Era tentată să creadă că trebuia să nu facă nimic, nici să spună nimănui nimic, pentru că întotdeauna ajungea să-i pară rău. Poate era mai bine să facă un legământ de tăcere și singurătate.

Totuși, se simți ușurată în clipa în care Gina dădu buzna în biroul ei cu buna dispoziție și tonusul ei obișnuit.

– Îmi pare rău că întrerup un geniu care lucrează! trâmbiță ea veselă. Tocmai m-a sunat doctorul Ridgeway: se întreabă la ce au dus experiențele pe care le-ai anunțat în proiectul tău de cercetare. Așteaptă prima serie de rezultate.

Vicky se strâmbă.

– N-am terminat toate testele. Am avut o problemă cu îngrășământul și de aici a venit întârzierea. Am să termin săptămâna asta. Va avea rezultatele cel târziu luni.

„Mulțumită lui Luke, își spuse cercetătoarea, voi avea în sfârșit timp să mă consacru activității mele". Îi mulțumi în adâncul sufletului binefăcătorului său. Cufundată în asemenea visuri, Vicky tresări când Gina bătu deodată cu pumnul în masă.

– Nici să nu te gândești! Doar n-o să te închizi aici tot weekendul! Ar fi o mare prostie! În primul rând, trebuie să te odihnești. Pe urmă, adăugă zâmbind ironic, îți amintesc că ai o treabă de terminat. Trebuie să găsești o pasăre rară care trebuie să fie de familie bună, la fel ca tine. Grea sarcină!

Vicky continuă să se uite la paginile cu cifre pe care le ținea în mână. Gina era simpatică și prietenoasă, dar întotdeauna caustică. Așa încât ezita să-i spună ce stabilise, în ajun, cu Luke.

Dar se pare că Gina, unsă cu toate alifiile, se hotărâse s-o facă să vorbească…

– Dacă-ți propui să-ți petreci sâmbăta și duminica în laborator, înseamnă că ți-ai rezolvat problema… insinuă ea.

– Nu chiar, răspunse Vicky.

Notă o cifră pe una dintre paginile aflate în fața ei. Apoi ridică ochii. Gina o privea extrem de curioasă. Vicky se prefăcu că nu înțelegea cum stăteau lucrurile. Dar cum liniștea devenea prea apăsătoare, făcu imprudența să adauge:

– Să zicem că m-am descurcat.

Evident, era un cuvânt în plus. În secunda următoare, Gina o somă să-i spună mai mult. Deși n-ar fi vrut, Vicky n-avu încotro și trebui să se conformeze, povestindu-i extravaganta ei hotărâre.

– Ai făcut tu așa ceva? repetă Gina după ce ascultase toată povestea. Ai angajat un detectiv ca să-ți caute un soț?

Era evident că nu-i venea să creadă.

– Și el a acceptat? o mai întrebă o dată.

Nemulțumirea i se citea pe față.

– Cum ai îndrăznit să faci un asemenea lucru? întrebă ea pe un ton acuzator.

Vicky avea impresia că era o fetiță care făcuse o mare boroboață. N-avea decât să-i ceară iertare și să se refugieze în brațele prietenei ei.

Dar nu. Se împotrivi imboldului inițial și se apără cum putu – adică nu prea grozav.

– N-am făcut nimic rău, spuse ea cu convingere. În situația mea, închipuie-ți că oricine ar fi făcut apel la un detectiv! Logic, nu-i așa?

Gina se încruntă.

– Logic? Logic ai spus? Tu crezi că este logic să angajezi un Silvester Stallone ca să te ajute să te măriți cu altcineva?

– În primul rând, nu seamănă deloc cu Silvester Stallone! protestă Vicky. Pe urmă, n-am făcut altceva decât să pun un profesionist să facă ceea ce știe să facă. E ceva rău în asta? Când mi se strică ceva la mașină, mă duc la un mecanic auto. Este absolut același lucru.

Abia după ce rostise fraza își dădu seama de prostia pe care o spusese. Un soț nu era o mașină, și Luke nu era un mecanic auto oarecare… Dar nu mai putea da înapoi, nu putea recunoaște că se înșelase. Se încăpățână să continue să se apere, neîndemânatică.

Jignită, Gina îi repetă că nici nu trebuia să se gândească la așa ceva, că trebuia să-și consacre mai mult de trei săptămâni pentru un lucru de care depindea fericirea vieții întregi, că felul acesta de a-i da de lucru unui detectiv nu era altceva decât o dezertare lașă…

– În orice caz, n-o să meargă, trase ea concluzia. Nici n-are rost să mă enervez pentru atâta lucru. Atâta vreme cât nu-l vei fi ales tu însăți, câtă vreme nu va fi unicul, singurul în lume, nu vei reuși să te măriți cu el! Gândește-te o clipă ce înseamnă să-ți petreci toată viața împreună cu un bărbat, Vicky, și o să-mi dai dreptate.

– Nicidecum, obiectă Vicky. Sunt sigură că dacă mă mărit cu un bărbat din același mediu ca și mine, relația noastră va merge de la sine. În fiecare zi, ne vom descoperi noi puncte comune. Încearcă să-nțelegi, Gina, nu caut o mare dragoste. Caut un soț.

– Dar e același lucru! exclamă Gina aproape țipând. Dacă-ți aduce un bărbat absolut potrivit criteriilor tale și nu simți nimic pentru el, să nu-mi spui că te măriți cu el!

Preț de o clipă, Vicky avu în fața ochilor chipul radios al lui Luke, așa cum îl văzuse ieri, ușor bronzat, cu dinții albi și ochii verzi cu privirea limpede.

– Mmmm… Nu, poate nu.

– Și dacă-l întâlnești pe bărbatul ideal și părinții tăi nu-l plac, să nu-mi spui că-l lași să-ți scape!

De data asta, revăzu trupul lui Luke, silueta zveltă, degetele delicate, brațele viguroase, picioarele și șoldurile pe care se mulau pantalonii deschiși la culoare…

– Nu, evident, fu nevoită să recunoască.

Dar, la drept vorbind, de două minute, nu se mai gândea la ceea ce spunea. Așa încât o lăsă pe Gina să ia conducerea fără nici măcar să se gândească să se apere.

– Nu poți să te căsătorești decât cu bărbatul pe care-l iubești, Vicky. Cât despre povestea asta cu detectivul, te asigur că este demersul cel mai stupid pe care l-ai făcut vreodată!

*
* *

– Da, să te conduc pân-aici este lucrul cel mai stupid pe care l-am făcut vreodată, spuse Luke.

În loc de răspuns, Barney înălță din umeri.

Erau amândoi în holul expoziției canine care se desfășura în fiecare an în Miami. Sute de câini erau expuși admirației vizitatorilor.

Luke și Barney intrară pe aleea centrală.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că sunt atâția câini în orașul ăsta, declară Barney.

– Și nu este decât a zecea parte din câinii din Miami, remarcă Luke.

– Nu, într-adevăr. Aici e numai frișca. Câinii de rasă care au câștigat concursuri… exact ca cel pe care-l căutăm noi. Pentru că nu exclud ideea ca răufăcătorii să fi pus mâna pe Pumffy tocmai pentru ca să-l prezinte aici. Nu uita că fiecare competiție aduce învingătorului câteva mii de dolari…

Luke nu era prea atent la ce spunea prietenul lui. Numărul câinilor îl impresiona mai mult decât cel al vizitatorilor. Oamenii aceștia nu aveau altceva mai bun de făcut decât să admire cățeii saloanelor, pieptănați și aranjați, la care proprietarii lor se uitau cu o admirație grotescă. Era de necrezut!

Se apropiară de sectorul cățeilor de Pomerania. Așezați pe perne de diferite culori, o mulțime de câini, practic identici îi priveau pe cei care treceau prin fața lor, cu priviri năuce și limbile atârnând.

– E rândul tău să fii cu ochii-n patru, îl anunță Barney. În definitiv, numai tu îl cunoști pe Pumffy. Eu nu l-am văzut decât într-o fotografie.

Scoase din buzunar o fotografie pe care de bună seamă că i-o dăduseră Harrișii.

Parc-ar fi căutat un pai în carul cu fân, își spuse Luke. Dar dacă tot erau aici, era mai bine să facă un efort…

Luke își aducea aminte un detaliu: Pumffy avea botul un pic mai lung decât ale celorlalți câini din rasa lui. Îi trecu deci în revistă pe toți pretendenții la cupa celui mai frumos. Un lucru era sigur: Pumffy nu era printre ei.

– Suzy va fi dezamăgită, spuse amărât Barney.

– Suzy? Întrebă Luke. Acum îi spui Suzy, Suzettei Harris?

– Nu, răspunse calm Barney. Pe fata ei o cheamă Suzy.

– Ia te uită! spuse Luke. Uitasem…

Nu înțelegea importanța pe care Barney o acorda acestei anchete și se întreba dacă nu cumva îi ascundea ceva. Barney era un fost polițist din Chicago, pe care lumea bună din Miami îl fascinase întotdeauna. Sărmanul Barney! Dacă tânăra Harris începea să-i dea târcoale, l-ar fi dat gata într-o clipă… Și de altfel, după felul mângâietor cum rostea „ Suzy“, Luke se gândi că poate răul fusese deja făcut.

– Fii atent, Barney. Dacă Suzy e ca maică-sa…

– Suzy e o fată încântătoare și doamna Harris a fost întotdeauna foarte binevoitoare cu mine, replică Barney, jignit. Sunt femei elegante și rafinate. De altfel, Suzy a făcut o școală de design vestimentar.

O școală? Luke n-o credea pe Suzy în stare să facă ceva cu mintea și mâinile ei, dar preferă să nu spună nimic. La ce-ar fi folosit? Evident, Barney se lăsase subjugat de cele două femei– după cum o dovedi remarca următoare.

– Suzy nu-și mai găsește somnul de când a dispărut Pumffy, spuse el pe un ton lugubru.

– Bla-bla! replică Luke. Își va regăsi somnul cât de curând; de îndată ce părinții îi vor rezerva o cameră într-un hotel european de cinci stele …

Barney se făcu că nu aude; continua să se uite la câini cu o privire bănuitoare.

– Să nu te atașezi de Suzy, reluă Luke care prefera întotdeauna să pună punctul pe „i". Fetelor bogătașilor le place să se joace cu inimile bărbaților. Dar nu se îndrăgostesc niciodată de ei! Sunt nemiloase. Și să mai ții minte ceva, Barney: nu se mărită decât cu miliardari, niciodată cu detectivi.

– De ce le urăști așa? întrebă Barney.

– Pentru că mă enervează când cineva își bate joc de mine. Și când te gândești că suntem doi oameni în toată firea căutând un cățeluș de lux care nicidecum n-a dispărut!

– De ce Pumffy n-ar fi fost luat de cineva și expus aici sub un nume fals?

– Dacă așa stăteau lucrurile, l-am fi găsit, răspunse simplu Luke. Este ancheta cea mai stupidă din viața mea. Și când mă gândesc că suntem aici dintr-un capriciu al unei moștenitoare bogate!

Barney ripostă imediat.

– Te înșeli, Luke. Ancheta cea mai stupidă din viața ta este cea pe care o faci pentru Victoria Sommerset-Hayse. Și dacă nu mă-nșel, și aici este vorba despre un capriciu al unei moștenitoare bogate, la fel de ciudat ca cel cu câinele dispărut!

Luke nu-i răspunse.

– În orice caz, spuse Barney, eu nu m-am lăsat manipulat chiar într-atât încât să accept să-i caut un soț! O să vezi că în curând o să vrea să organizezi o prezentare a pretendenților și va trebui să-i faci pe plac!

Luke se și închipui, preț de o clipă, făcând o prezentare exhaustivă a unui pretendent în fața unei Vicky radioase. Îi îngheță sângele în vine. Nu, așa ceva nu va face niciodată… Era de acord să-i pună la dispoziție datele pe care le vroia, dar asta era tot. Nu va face niciodată ceva în plus. Să nu creadă că va face orice-ar fi în stare altul să facă!

De altfel, ea nu-i cerea nimic. N-avea nevoie de el ca să-ntâlnească un bărbat cum își dorea. Atunci când Darlene pusese ochii pe Edgar Snow, nu-i fusese greu deloc să-l întâlnească…

– N-o să-i prezint pe nimeni, auzi? O să-i dau o listă cu potențialii pretendenți. Mai departe, să se descurce singură! Să știe că nu lucrez la o agenție matrimonială! Ceea ce mi-a cerut este o simplă treabă de informare pe care am s-o fac la timp ca pe oricare altă misiune.

Și adăugă, amărât:

– De altfel, nu mă interesează deloc!

– Ce spui? Nu-ți mai plac femeile tinere și drăguțe, care au o expresie inocentă și privirea limpede?

– Când o femeie îmi propune o afacere, răspunse Luke, evit s-o privesc prea îndeaproape. În plus, nu-mi plac personajele mondene și Victoria Sommerset-Hayes este unul dintre ele.

– Ai cules informații despre ea? întrebă Barney schimbând tonul.

– Câteva.

Hmm… Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus că făcuse o anchetă minuțioasă despre ea, descoperind cu vădit interes fiecare detaliu.

– Și atunci?

– Face parte dintr-o familie influentă din Boston, fiind descendenți din primul val de emigranți în Statele Unite. Tatăl este un înalt magistrat. Are un unchi senator, toți ceilalți sunt niște oameni agreabili. Este un produs pur al lumii bune. Un singur amănunt particular: a făcut studii superioare pe care le-a absolvit strălucit.

– Din cauza asta este atât de calculată în tot ceea ce face, spuse Barney.

Luke se simți stânjenit. Rectifică imediat:

– Fără îndoială că este o femeie cu capul pe umeri.

Cât de greu îi era să vorbească despre ea pe un ton neutru!

Revedea mereu gestul ei precis prin care se asigura că avea cocul la locul lui. Un gest elegant, natural, grațios, ca și felul de a-și încrucișa picioarele, reținut, dar plin de senzualitate.

– Te gândești la cineva pentru ea? întrebă Barney.

Luke înghiți în sec înainte de a-i răspunde:

– Două sau trei persoane. Niște tipi ireproșabili, dar fără nici un pic de personalitate. Dar la urma urmei, nu mi-a spus niciodată că vrea un bărbat cu caracter.

Aici era problema. Vicky insistase asupra unor trăsături pe care le considera primordiale. Și Luke se gândise tot timpul la criteriile acestea. Nu-și asuma nici o răspundere în privința lor! Bărbatul care se va căsători cu Vicky va fi deci foarte diferit de el…

– În sfârșit! În definitiv, din moment ce este de familie bună și are unghiile curate…, concluzionă el.

– Unghiile curate?

– Da. Îi plac bărbații care își îngrijesc mâinile.

– Aha! exclamă Barney. Așa stau lucrurile! De azi dimineață, din zece în zece minute te speli pe mâini. Mă gândeam că ai suferit o tulburare psihică… o obsesie. Dar m-am liniștit! Pur și simplu ești nebun după ea…

*
* *

Era trecut de ora opt când Vicky se întoarse acasă, epuizată. Făcu o baie și își încălzi ceva în cuptorul cu microunde. Apoi puse un disc, udă plantele și, aproape goală, aranjă câteva lucruri în apartament. O seară liniștită, destul de plăcută, în general.

Se gândi la rețetele pe care le pregătea maică-sa, la felul cum cinau ai ei, așezați față în față, în somptuoasa sufragerie a casei familiale… Bineînțeles, când va fi măritată, va trebui să se sacrifice pentru ritualul mesei de seară. Ce corvoadă!… Alungă din minte aceste gânduri negre gândindu-se că, dacă avea puțin noroc, soțul ei nu-i va cere să pregătească de mâncare.

Cât de plictisitor trebuia să fie să cinezi față în față cu același bărbat o viață întreagă!

Cum să scape de gândul acesta stresant? Luă în calcul mai multe alternative. Soțul ei poate va fi la fel de încrâncenat ca ea la muncă, un bărbat care va pleca foarte devreme și se va întoarce foarte târziu… Ori un domn care va călători mult și nu va fi de prea multe ori pe acasă… Ori poate, va angaja o guvernantă care să aibă grijă de întreținerea casei și de mâncare… Sau poate că logodna lor va dura ceva timp, câteva luni, poate un an-doi, astfel încât să aibă timp să învețe să joace rolul de soție gospodină?

Își continuă reflecția. Nu, cel mai probabil, la urma urmei, era că lui Luke îi va fi greu să găsească un pretendent potrivit pentru ea. Consideră că această versiune era destul de plauzibilă… și începu să se gândească imediat cu tandrețe la Luke.

Capitolul 5

Câteva zile mai târziu, Vicky era în laborator, stând de vorbă cu unul dintre eminenții specialiști ai Centrului, când Gina bătu de două ori și își strecură capul prin deschizătura ușii.

– Îmi pare rău că vă deranjez, spuse ea, dar te caută cineva, Vicky.

– Mă caută cineva?

– Un bărbat bine! Cu părul castaniu și ochii verzi…

Apoi, făcându-i cu ochiul, adăugă:

– Parcă am înțeles că-l cheamă Luke Adams. I-am spus să te aștepte la bufet.

Vicky făcu o pauză înainte de a se ridica. I se părea că laboratorul se învârtește cu ea. Dar își reveni și reuși să articuleze:

– Scuză-mă, doctore Angus. Nu putem să continuăm puțin mai târziu?

– Bineînțeles. Cercetarea nu este totul în viață. Uneori trebuie să treacă pe planul secund.

El se ridică zâmbind și dispăru imediat.

„De necrezut! își spuse Vicky ieșind la rândul ei. Până și directorii Centrului vor să mă vadă măritată. Trebuie să fie vorba despre un complot!"

Cum se îndrepta spre ascensor, Gina găsi un moment să-i strecoare:

– Cât de seducător poate fi acest Luke Adams! Trebuie să-ți fi găsit pe cineva… Dar gândește-te bine: în locul tău l-aș prefera pe frumosul detectiv în locul moștenitorului bogat!

– Nu e momentul pentru glume, mormăi Vicky.

Vocea ei era de nerecunoscut. Îi fu greu să-și recapete calmul și rămase câteva minute pe culoar înainte de a-și continua drumul.

Când intră în bufet, avu surpriza s-o vadă pe Gina stând de vorbă cu Luke. Ce? Gina era aici? Revenise ca să stea de vorbă cu Luke pentru a-l face să aibă răbdare? Ei bine! Uite-o pe una care nu pierdea timpul!

În prima clipă îi veni să le vină de hac amândurora. Ce viperă era Gina asta! Și Luke, care n-avea nimic de obiectat interlocutoarei, fermecător, mai frumos și mai sexy ca oricând!

– Uite-l, Vicky, trâmbiță Gina. Vă las împreună.

Și, întorcându-se spre Luke, adăugă:

– Când vrei, mai vino!

Ce tupeu! fu cât pe ce să explodeze Vicky. Pe urmă îi fu rușine de reacția ei; Gina nu făcuse altceva decât să-i anunțe sosirea, nu-l avusese în vedere pe Luke. N-avea rost să ia totul în tragic!

Oricum, trebuia să spună lucrurilor pe nume: se lăsase copleșită de gelozie… Și nu era ciudat, și chiar de neînțeles, din moment ce, nicidecum nu se va mărita cu Luke? Pentru că Luke n-o interesa absolut deloc?

– Să mergem în biroul meu, îi propuse ea vizitatorului.

În timp ce mergeau pe culoar, el o întrebă despre mersul cercetărilor despre morcovi… Femeia zâmbi, însă Luke părea cât se poate de serios. Și curiozitatea referitoare la interlocutoarea lui era de netăgăduit.

Cum treceau prin fața unor laboratoare ale căror uși rămaseseră deschise, o întrebă chiar dacă le-ar putea vizita. Gazda nu avu nimic de obiectat. Luke o asculta atent. Fiecare dintre întrebările pe care i le punea era extrem de pertinentă. O notă bună pentru el, își spuse Vicky. Evident, admira tipul de activitate căreia i se consacrase și nu desconsidera, ca majoritatea celorlalți, importanța cercetării ei.

– Ai noroc că practici meseria aceasta, spuse el în cele din urmă.

Și adăugă, asemenea unui ecou la remarca lui de adineaori:

– Orice s-ar întâmpla, după ce te măriți, să nu-ți abandonezi niciodată meseria. Este o șansă destul de rară să poți să-ți faci meseria cu pasiune.

Pasiune? Pe buzele lui, cuvântul suna altfel… Și Vicky se simți tulburată auzindu-l rostind acest cuvânt. Un cuvânt care nu făcea parte din vocabularul ei curent și pe care se temea să-l mai audă de când îl cunoscuse pe Luke.

Și el? Care era pasiunea vieții lui? Avea o prietenă? Doar nu era să trăiască singur? Nimic din toate acestea n-o priveau. Dar, în sfârșit, i-ar fi plăcut să știe…

– Doar n-ai venit să m-asculți vorbindu-ți despre munca mea, remarcă ea după ce închise ușa biroului. Cred că ai venit cu informațiile pe care ți le-am cerut, nu-i așa?

– Da, încuviință el.

Deja? își spuse clienta, necăjită. Regretă imediat ciudata reacție; câtă vreme îl însărcinase cu o misiune clară, era firesc să se achite cât mai repede de ea!

Îi întinse un plic pe care ea îl desfăcu încet.

– Uite, spuse Luke. Îl cheamă Jeremie Arabesc. Are o carieră remarcabilă într-o afacere de familie. Are treizeci și șapte de ani și familia lui este una dintre cele mai vechi din Statele Unite.

Un zâmbet se întipări pe buzele lui senzuale în clipa în care preciză:

– E un tip foarte îngrijit și întotdeauna este „la patru ace".

– De unde știi?

– L-am întâlnit de mai multe ori.

Urmă o tăcere. Femeia simți că tot trupul îi înțepenește. Repede! Trebuia să găsească ceva de obiectat…

– Și… n-are… mătreață? întrebă Vicky bănuitoare.

– Nu, răspunse calm Luke. Ți-am spus că este un tip foarte îngrijit.

„Ce-aș mai putea să-l întreb?" își spuse ea.

Se uită la documentele care se aflau în plic. Luke făcuse o treabă bună. Făcuse o scurtă notă biografică în care trecuse toate informațiile

pe care le putuse obține despre el: vârsta, talia, data nașterii, arborele genealogic, extras după cazierul judiciar, cum îi place să-și petreacă timpul liber, culoarea preferată… Nu lipsea absolut nimic, nici măcar zodia!

– Cum ai obținut toate informațiile acestea? Întrebă ea, uimită de atâta precizie.

Detectivul îi adresă un zâmbet la superlativ, și-i făcu cu ochiul.

– Am făcut o anchetă.

Ea zâmbi. Bineînțeles, era simplu ca bună ziua. Apoi privirea i se opri asupra unei fotografii.

– El este?

Luke încuviință.

– Am făcut-o cu un aparat mic, dotat cu un teleobiectiv puternic. Profesional. Este foarte comod în unele anchete.

Deodată, Vicky avu o cu totul altă viziune asupra interlocutorului, față de chipul vesel cu care-l asocia până acum… Îl văzu ascuns în umbră, asumându-și nenumărate riscuri, înfruntându-i pe unii oameni care puteau să fie foarte periculoși. I se făcu rușine pentru că apelase la serviciile unui asemenea om pentru un motiv atât de neînsemnat. Gina avea dreptate: nu-l deranjase pe Silvester Stallone să facă pe pețitorul?

– Probabil că de obicei te ocupi cu afaceri mai… serioase decât a mea, murmură ea.

– Da. Dar nu mă mai surprinde nimic în meseria asta, replică Luke.

Clienta abia atunci înțelese. Ar fi vrut să cunoască unele lucruri despre viața lui Luke. Ar fi vrut să știe cum îi plăcea lui Luke să-și petreacă timpul liber, ce culoare preferă… Notița pe care o avea în mână scotea la vedere o neînțelegere groaznică.

– Atunci? Ce părere ai despre el? o întrebă Luke cu jumătate de gură.

Cum ea rămăsese mută, repetă:

– Vicky, ce părere ai despre Jeremie Arabesc?

Cerule! Uitase deja numele celui în discuție! Și totuși, acest Jeremie Arabesc trebuia s-o intereseze, nu Luke!

Se concentră asupra fotografiei. O figură inexpresivă, mai degrabă severă, despre care încercă să-și facă o părere. Nu, cu siguranță, tipul acesta nu-i inspira nici simpatie, nici aversiune. Doar un pic de plictiseală. Părea un tip… respectabil. Dar exact așa ceva căuta, nu? N-avea de ce să se plângă.

Deodată, Vicky întrebă:

– De ce nu s-a însurat până acum?

Luke făcu un gest de neputință.

– De unde vrei să știu? mârâi el, înainte de a adăuga cu un zâmbet răutăcios: poate că n-a întâlnit încă femeia care să placă părinților lui!

Tânăra femeie simți că se topește de dragul acestui detectiv atât de răutăcios care o ironiza atât de delicat… dar se strădui să rămână „stană de piatră".

– Sunt sigur că i-ai plăcea foarte mult, adăugă detectivul, cu un ton convingător. Îi place să fie înconjurat de femei tinere și drăguțe și destul de conformiste, la fel ca tine.

Destul de conformiste? Așa o vedea el? De fapt, ce vroia să spună? Insinua că nu era decât o bleagă incapabilă de fantezie și de glume? E drept, nu purta fustele scurte nici culorile vii care-i dădeau farmec Ginei… Dar spera totuși că nu semăna chiar atât de mult cu bunica!

Se simți extrem de obosită, cu atât mai mult cu cât Luke se ridică brusc.

– Cred că toate informațiile utile figurează în dosar. Dacă mai este ceva neclar, sună-mă. Îți stau la dispoziție.

– Da, spuse ea. Dacă o să am nevoie, îți dau de veste.

Din ușa biroului, îi mulțumi că-i dăduse posibilitatea să vadă laboratoarele.

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești, spuse Vicky. Mă bucur că te-a interesat.

Bărbatul dispăru.

Vicky rămase singură în cameră. Inima i se opri câteva secunde. Plecase… Ce se va-ntâmpla cu ea acum?

Atunci, se întâmplă un miracol – un adevărat miracol. Luke făcu cale-ntoarsă și-i zâmbi din pragul ușii încălzind din nou atmosfera încăperii. O întrebă:

– Cum ți-a plăcut întrevederea pe care am avut-o?

– A fost perfectă, răspunse Vicky.

Dar imediat intră în panică. În câteva clipe, Luke avea să dispară din nou. Ce se va întâmpla după aceea? Nimic, fără îndoială… Și peste câteva zile poate îi va trimite un alt pretendent. Așa se va termina relația lor?

– Așteaptă, spuse ea. Mmm… Nu știu cum să… Crezusem că am înțeles că.. o să mi-l prezinți pe Jeremie. Vreau să spun… În sfârșit… Cred că misiunea ta nu s-a terminat încă.

Luke, cu zâmbetul lui prietenesc, cu ochii sclipind maliții, stătea tot în cadrul ușii.

– Ai putea să-l întâlnești fără probleme, spuse el. Cu siguranță că aveți o mulțime de prieteni comuni. Pentru început, Madalyne.

– Aș prefera să te ocupi personal de această întâlnire.

„Dacă se ocupă el, își spuse Vicky, am șansa să-l mai văd cel puțin încă o dată…"

– Ai vreo idee în legătură cu locul unde ai vrea să-l întâlnești? întrebă Luke, vizibil surprins.

– Absolut nici una, răspunse ea. În privința asta, am deplină încredere în tine.

Detectivul veni să se așeze în fața ei.

– Ești o femeie stranie. M-ai angajat să găsesc pe cineva care să corespundă unor criterii. Am făcut-o… Și am impresia că ești mai dezinteresată ca înainte.

Așadar, își dăduse seama. Da, era mai dezinteresată, speriată chiar la ideea de a se întâlni cu tipul acesta respectabil, despre care deja nu mai vroia să audă vorbindu-se. Luke avea dreptate. Avea întotdeauna dreptate.

Ea găsi o justificare:

– Încă n-ai ajuns la capătul misiunii tale. La Boston, e ușor să-ntâlnești pe cineva: marile familii se duc să se vadă deseori. Dar la Miami, părinții mei nu sunt aici…

– Ce-ar putea să facă părinții tăi acolo? întrebă Luke.

– Ei m-ar face să-l întâlnesc pe Jeremie, dac-aș fi la Boston. Aici, la Miami, nu te am decât pe tine, explică Vicky.

Evident, dacă insista atât, era pentru ca să nu-i întoarcă spatele deodată și să dispară pentru totdeauna din viața ei.

Femeia își apără energic punctul de vedere, punând pe tapet o sumedenie de argumente, unul mai lipsit de logică decât celălalt: apelase la el ca să câștige timp, ca să-i găsească un soț și să rezolve problema o dată pentru totdeauna. Dosarul pe care i-l înmânase probabil că era complet, dar la ce i-ar fi folosit? Situația nu avansase deloc de când îi dăduse plicul. Încă avea o teribilă nevoie de el!

Vicky tăcu, privindu-l plină de speranță. Din păcate, pledoaria ei nu avu efectul scontat. Luke, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, părea contrariat.

– Ești o femeie tânără din lumea bună, și în plus, o cercetătoare strălucită, replică el pe un ton de reproș. Ai într-adevăr nevoie de serviciile mele ca să întâlnești pe cineva care știi foarte bine cum trebuie să fie?

– Da, afirmă ea. Am nevoie de tine, pentru că… aș vrea să mă întâlnesc cu el în bună regulă.

– În bună regulă? repetă el, intrigat.

– Bineînțeles! Trebuie ca situația să pară cât mai firească.

– Madalyne ar putea să ți-l prezinte, sugeră el.

– Și tu? Îl cunoști, nu-i așa? Mi-ai spus că te-ai întâlnit deja cu el.

Luke se încruntă.

– Da, îl cunosc, dar…

– Te rog! insistă Vicky. Ar fi atât de ușor pentru tine și atât de jenant pentru mine să apelez din nou la Madalyne.

– Mi se pare că…

Nu-l lăsă să-și termine fraza.

– Te rog! Fă asta pentru mine!

Ce se întâmpla cu ea? În timp ce Luke o privea cu un amestec de uimire și ironie, se simți copleșită de o căldură plăcută. Inima îi bătea

gata să-i spargă pieptul, un fel de beție o cuprindea. O beție care-i încălzea trupul și o elibera de neliniști. Devenea deodată insistentă, încăpățânată, autoritară chiar. Simțea că nu vorbea numai cu detectivul despre a cărui existență nici nu știa cu o săptămână înainte, ci cu un prieten, un confident, singurei ființe care exista în realitate pentru ea. Câtă încredere avea în el… Bătăile furioase de inimă îi aduseră aminte că sentimentul pe care-l încerca acum nu mai era doar prietenie. Alungă această idee și reveni încă o dată la atac: trebuia neapărat ca Luke însuși să i-l prezinte pe Jeremie Arabesc, insistă ea, hotărâtă.

Din două, una. Fie că Luke avea o remarcabilă conștiință profesională, fie că știa că avea într-adevăr nevoie de el. Pentru că acceptă, fără să mai fie nevoie să insiste.

– O fac și pe asta… pentru tine, spuse el până la urmă.

Vicky se uită la el. Cât era de frumos! Niciodată ochii lui nu i se păruseră mai verzi, niciodată trăsăturile nu i se părură mai blânde… Când se ridică din nou să plece, nu-l reținu.

Încă o secundă și n-ar mai fi fost stăpână pe ea însăși.

Capitolul 6

Așezat la birou, Luke ținea într-o mână agenda iar în cealaltă, telefonul. Își storcea mintea căutând un mijloc de a i-l prezenta pe Jeremie lui Vicky.

Ce deziluzie! Și i se întâmpla tocmai lui, care visa să se ocupe de lucruri serioase.

Ce să facă? Să pună la cale una dintre acele întâlniri „întâmplătoare" care nu mai convinge pe nimeni? Sau să joace cu cărțile pe masă și să-i spună lui Jeremie că o moștenitoare bogată se interesa de el?

După o jumătate de oră de frământări, se hotărî pentru calea directă. De altfel, atunci când tatonase terenul, rostise deja numele lui Vicky în fața lui. Acesta reacționase într-un fel care-l încuraja:

– O familie mare din Boston! exclamase el, încântat.

Prin urmare, Jeremie nu va avea nimic de obiectat s-o întâlnească pe Vicky. Nu, problema era alta. Nu Jeremie îl punea pe gânduri, ci chiar Vicky.

Părea atât de inocentă, atât de neajutorată în fața bărbaților, atât de ignorantă în regulile elementare în privința seducției… Luke se întreba cum va reacționa când se va trezi în fața pretendentului. Șovăia în continuare, dar nu putea să continue așa. Trebuia să se arunce în apă…

După câteva minute, sună la Centrul de cercetări oceanografice:

– S-a făcut, își anunță el clienta. Am stabilit o întâlnire cu Jeremie pentru astă-seară, la șapte și jumătate, la Carmel Glen Country Club.

– Astă-seară?

După întrebarea ei distrată, înțelese că o deranja de la treabă.

– Și la ce oră?

Luke repetă. Femeia părea neatentă la spusele lui.

Situația devenea absurdă! Avea impresia că nu era deloc interesată de această întâlnire. Pentru o clipă, vru să ia taurul de coarne și să pună lucrurile la punct. Ce vroia femeia asta până la urmă? Începea să-și piardă cumpătul…

– Ce-i cu tine? o întrebă el. Ai altceva planificat pentru astă-seară?

– Nu. Sper numai să nu dureze prea mult. Tocmai am pus la punct un experiment pe care trebuie să-l întrerup la unsprezece fix.

Se lansă într-o explicație detaliată care-l lăsă mască pe Luke. Era clar că pentru ea, munca era pe primul plan!

De fapt, cu cât o vedea cum se poartă, cu atât o înțelegea mai puțin.Vicky devenea o enigmă. Era strălucitoare, tânără și frumoasă… De ce avea nevoie de un detectiv să-și găsească un soț?

– … Din cauza asta, concluzionă ea, trebuie neapărat să fiu liberă la ora unsprezece fix. Crezi că va fi posibil?

– Habar n-am. Este prima oară când pun la punct o asemenea întâlnire.

Ba nu. Dacă-și aducea bine aminte, mai făcuse cândva ceva asemănător. Sora lui, când avea șaptesprezece ani, îl rugase să-i fie mijlocitorul unei întâlniri cu un băiat. Însă în afară de experiența asta, nu mai organizase nici o altă întâlnire galantă, nu mai dejucase nici o căsătorie aranjată.

– Trebuie să-ți spun că și eu sunt novice în materie, recunoscu Vicky. Dar dacă este vorba doar de băut un pahar, cred că vom termina într-o oră. Ce părere ai?

Era atât de imprevizibilă… Cum își închipuia oare această întâlnire? Își imagina că va da buzna peste Jeremie, îi va strânge mâna, vor sorbi un pahar cu șampanie și se va întoarce în mare grabă în laborator? Dacă așa vroia să-și găsească un soț, însemna că mai avea de așteptat!

– Vicky, ar fi mai bine să fii liberă diseară, o sfătui bărbatul. Probabil că Jeremie te va invita la cină.

– Așa crezi? oftă Vicky. Dar… de ce?

Luke își mușcă buza și preferă să nu spună nimic. Îl exaspera, cu mutrița nevinovată pe care o afișa când nu-i ieșea ceva la socoteală!

– Așa se procedează de obicei, Vicky, răspunse el ca un tată înțelegător.

Explicația aceasta păru s-o satisfacă.

Urmă din nou o liniște prelungită. Nostimă ființă… Părea întotdeauna surprinsă atunci când se vorbea în fața ei despre ceea ce putea să se întâmple între un bărbat și o femeie. Dar nu mai avea cincisprezece ani! De bună seamă că avusese prieteni, amanți… Cum fuseseră oare? Și cum se purtase cu ei?

Nu putea să scape de o bănuială stranie. Vicky nu era chiar o oiță nevinovată. Și nu era nepăsătoare la plăcerile trupești. Simțea ceva vibrând în el în clipa în care o privea. Ceva ce nu aveau toate femeile. Vicky, atât de rezervată, atât de retrasă, Vicky știa să iubească… Era făcută pentru dragoste… Era o femeie pentru care plăcerea exista… Atunci, de ce atâta mister, atâtea întrebări? De ce apelase la el ca să-i găsească un soț?

– El a fost cel care a vorbit despre cină sau tu i-ai sugerat să mă invite? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Ei bine, spuse Luke, i-am spus că ai vrea să te măriți cu el și că ai pretenția să te invite la cină.

Femeia țipă, îngrozită:

– Doar nu i-ai spus așa ceva!

Luke făcu un efort să-și stăpânească un hohot de râs. Naivitatea lui Vicky îl făcea să se minuneze.

– De ce? Nu trebuia? întrebă el, nevinovat.

– Bineînțeles că nu! Acum, ce-o să creadă despre mine?

Așadar, se întreba ce va crede Jeremie despre ea… Luke era surprins. Când îl recrutase să-i găsească un soț, nu se întrebase oare ce credea și el? Cu siguranță, nu! Ce trebuia să înțeleagă din asta? Că era prea jos pe scara socială și puțin îi păsa de părerea lui? Că ceea ce gândea nu conta nici cât negru sub unghie pentru ea? Că era o cantitate neglijabilă în ochii ei?

– Am glumit, Vicky. N-aș face niciodată așa ceva, recunoscu detectivul, dându-și seama că trebuia să pună capăt jocului.

Tânăra femeie oftă, ușurată.

– Acum, fii cinstit, Luke. Ce-a spus despre cină?

– Nimic clar. Doar că i-ar plăcea să petreacă o seară împreună cu tine. Cred că numele unchiului tău îi spune ceva.

Era o născocire. La telefon, Jeremie fusese evaziv. Auzind numele de Sommerset-Hayes, îi pusese lui Luke mai multe întrebări. Senatorul Sommerset era o persoană suficient de influentă pentru ca Jeremie să caute să nu piardă ocazia să aibă o întâlnire cu Vicky, nepoata lui.

– Unchiul Willie? Au trecut doi ani de când nu l-am văzut!

Luke zâmbi. Îi plăcea spontaneitatea răspunsurilor ei. Îi spunea senatorului Wilson Sommerset „unchiul Willie"! Dac-ar fi putut s-o audă, Barney ar fi fost cu siguranță impresionat…

– Îl cunoaște de asemenea și pe tatăl tău, pe care-l admiră, precizează Luke. Îl consideră un „adevărat geniu în drept".

– Ciudată titulatură… Tata este magistrat. Cred că este într-adevăr extrem de competent, însă aprecierea de „geniu" mi se pare exagerată.

O bilă albă pentru ea! În lumea ei, defectul cel mai răspândit era acela de a te crede un geniu sau a considera că familia ta face parte dintr-o elită superioară tuturor celorlalți. Vicky nu împărtășea această părere. Îi considera pe ai ei ca pe niște oameni obișnuiți.

– Nu-ți face griji, o liniști el ca să încheie discuția. În orice caz, am să fiu și eu acolo. Deci, pe diseară la șapte și jumătate, la Carmel Glen Country Club.

Se pregătea să închidă telefonul, în clipa în care își auzi interlocutoarea:

– Unde-i asta? Nici măcar nu mi-ai dat adresa!

Luke amuți de surprindere. Cum? Carmel Glen era clubul cel mai select și cel mai invidiat din Miami. Toți visau să fie primiți acolo… Membrii lui, aleși pe sprânceană, nu pierdeau niciodată ocazia să-și stabilească acolo întâlnirile, mai ales atunci când vroiau să-și impresioneze invitații. Era de necrezut că Vicky nu cunoștea tocmai un asemenea loc!

– Este barul clubului de golf cel mai select din Miami. N-ai fost niciodată acolo?

– De ce m-aș fi dus? Nu joc golf.

– Vicky! Nu este genul de club unde lumea se duce cu gențile pline cu crose și mingi de golf! De cele mai multe ori, membrii clubului se mulțumesc să bea un pahar și să stea de vorbă!

– Din fericire, n-am ajuns niciodată într-un asemenea loc, replică femeia. Am altceva mai bun de făcut decât să mă umflu în pene că aș fi o mare sportivă. Dac-ai ști ce sunt în curs de pregătire… O ipoteză pasionantă! Închipuie-ți că experimentul pe care tocmai l-am lansat în aplicare…

Vicky se lansă într-o explicație împănată cu termeni științifici. „Ei bine! își spuse Luke, dacă pe Jeremie nu-l interesează biologia, nu se va simți deloc bine în seara asta…“ Cum o credea în stare să uite la ce oră urma să aibă loc întâlnirea, îi propuse să treacă s-o ia.

Ea îi puse o ultimă întrebare:

– Într-un club de golf, trebuie să fii neapărat îmbrăcat în alb?

– Nicidecum, obiectă Luke stăpânindu-se să nu pufnească în râs. Cred că faci confuzie cu tenisul, Vicky. Poți să te îmbraci cum vrei. Atmosfera este de obicei foarte destinsă.

După ce închise, bărbatul avu din nou neplăcuta impresie că făcuse exces de zel. Să-i caute un soț, fie. Să-i pună la punct o întâlnire, mai treacă-meargă. Dar dacă trebuia să-i spună și ce fel de rochie să îmbrace și ce subiecte de conversație să abordeze, era din cale afară!

Căzu pe gânduri. Apoi avu o revelație.

– Cred că are impresia că sunt maică-sa! murmură pentru sine însuși.

– Ai perfectă dreptate, încuviință Barney.

Luke tresări. Cufundat în gândurile lui, nu-și auzise asociatul intrând.

– Mă pui pe gânduri, continuă Barney. Cauți un soț pentru o femeie care-ți place. Te complaci în rolul de cloșcă având grijă de puiul ei. În plus, începi să vorbești singur!

Luke nu-i răspunse.

– Întinde-te pe canapea și povestește-mi ce te frământă, îl îndemnă Barney. În cazul tău, nu mai rămâne decât metoda bătrânului doctor Freud…

– Dac-aș apela la serviciile tale ca psihanalist, aș fi într-adevăr căzut în cap! replică Luke în zeflemea.

– Bine, spuse Barney așezându-se pe canapea, începi să redevii tu însuți. Dar serios vorbind, nu pari a fi într-o formă prea bună. Mă întreb ce ți s-a întâmplat…

Se scărpină în cap și întrebă, după câteva clipe:

– De fapt, a apărut ceva nou în afacerea Rysler?

– Da. S-a rezolvat. Fata s-a refugiat într-un motel, sub un nume fals. Când am ajuns la ea, am văzut-o răsuflând ușurată pentru că n-avea nici un ban să plătească. Am luat-o sub aripa mea și le-am dus-o înapoi părinților. Așa am putut să asist la o scenă înduioșătoare de reîntregire a familiei.

– Bravo! Atunci, ar trebui să fii mulțumit… Ce nu merge? întrebă încet Barney. Aaa! Da! Am găsit: părinții au refuzat să te plătească!

Luke infirmă clătinând din cap.

– Închipuie-ți că au insistat să-mi dea imediat cecul.

– Perfect, fu de acord Barney. Prin urmare, dacă faci fața asta, nu poate fi decât dintr-un singur motiv: te gândești prea mult la frumoasa Victoria Sommerset-Hayes!

Când Barney făcea pe polițistul subtil cu el, Luke îl găsea extrem de iritant. E drept, solicitările lui Vicky îi dădeau ceva bătaie de cap. E drept, îl considera o mamă pentru ea, jucăria, guvernanta care ar fi trebuit să stea tot timpul lângă ea. E drept, în seara aceasta urma să-i prezinte un alt bărbat, infinit mai bogat decât el… Dar în sfârșit, era treaba *lui*, degeaba își închipuia Barney că înțelegea situația!

– Așadar, până la urmă i-ai găsit pe cineva, nu-i așa?

– Da, încuviință Luke încercând un sentiment de culpabilitate. Se va întâlni cu el diseară.

În clipa aceea, ar fi preferat să nu se fi gândit nici o clipă la Jeremie, să nu-i fi scris numele pe o foaie de hârtie, să nu-i fi dat dosarul lui Vicky. Ar fi vrut ca el să fie cel care cinează singur cu ea. Fără Jeremie. Poate că atunci nu i s-ar mai fi părut atât de ciudat să cineze cu un bărbat…

– Luke! Explică-mi și mie de ce ești atât de abătut.

– Ți se pare, Barney!

– Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur.

– În cazul ăsta, nu te-ar deranja să-mi dai o mână de ajutor?

Tuși să-și dreagă glasul înainte de a continua:

– Uite cum stau lucrurile. Clubul celui mai bun prieten al omului îi reunește în fiecare an, într-o serată foarte șic, pe toți proprietarii câinilor de rasă din întreaga regiune. Suzy crede că ar fi o idee bună să mergem și noi pe acolo.

Luke nu putu să se stăpânească să nu pufnească în râs.

– Să nu-mi spui că îl cauți în continuare pe Pumffy!

– Ba da, mai mult ca niciodată, replică Barney fără să se lase descurajat. Vino cu mine. Cunoști pe toată lumea din Miami și poate c-o să-ți vină o idee genială să găsești un suspect.

Luke izbucni:

– Un suspect? Nici mai mult nici mai puțin! Pumffy doarme liniștit, undeva la vreun prieten al lui Suzy și tu cauți un suspect. Nu-mi vine să cred!

– Cum poți să fii atât de categoric? mormăi Barney. Domnul „atoateștiutorul", fără îndoială că are ceva cu cei din familia Harris. Însă nu este decât un fel de a face o investigație: trebuie mers pe teren. Doar dacă nu te hotărăști să acuzi pe cineva fără să ai dovezi, așa cum faci tu în clipa aceasta. De altfel, mă întreb de ce-ți cer părerea. Nu ești în stare să mă ajuți. Aș face mai bine să mă asociez cu Suzy. Încă de la începutul anchetei, îi vine câte o idee genială în fiecare zi!

– Pot să aflu și eu măcar una dintre aceste idei geniale? întrebă Luke chicotind.

– Ei bine, dacă tot vrei să știi, reluă Barney, m-a sfătuit să-i interoghez chiar pe câini.

Luke nu se mai putu abține și izbucni în râs, însă Barney continuă imperturbabil:

– Cu un pic de intuiție, se poate urmări și interpreta reacția unui animal și, formulând în fața lui mai multe ipoteze, poți să-ți dai seama care i se par plauzibile și care nu.

– Cel mai fantezist lucru… este totuși să te apuci să-i interoghezi… chiar pe câini!

Luke râdea cu atâta poftă încât abia reușea să vorbească. Între două hohote, exclamă:

– Barney, meriți o medalie: medalia celui mai mare găgăuță care a fost vreodată pe fața pământului! Pot să aflu și eu ce ți-au răspuns câinii cu care ai stat de vorbă?

– După părerea lor, răspunse Barney, cu o expresie jignită, în ultima vreme Pumffy n-avea nici o intenție să fugă. Deci, este clar că l-a luat cineva.

– Într-adevăr, strălucită deducție! se entuziasmă Luke. Acum, spune-mi: dacă mâine va dispărea un pește roșu din acvariul Plymouth, ce faci? Te duci să-ți cumperi niște labe și o mască de scufundător ca să-i interoghezi pe ceilalți pești?

– Poți să râzi cât vrei, spuse Barney. Dacă nu vrei să mă ajuți, am să-l găsesc singur pe Pumffy!

Expresia înciudată care i se citea pe față, îl făcea mai nostim ca oricând. Dar Luke nu vroia să-l jignească. El făcu primul pas.

– Haide, Barney! Bineînțeles că am să te ajut! Nu degeaba suntem asociați. La ce oră este prevăzută recepția despre care vorbeai?

– La opt.

Luke își făcu repede un calcul: la ora opt, deja le-ar fi făcut cunoștință celor doi și cel mai bine era să dispară ca să-i lase singuri. Misiunea lui va fi terminată. Vicky își va fi găsit în sfârșit o pereche demnă de ea. Jeremie va fi entuziasmat de ideea de a se căsători cu nepoata unui senator atât de influent. Nu mai aveau de făcut altceva decât să-și aleagă o rochie albă de mireasă de la cea mai mare casă de mode din Statele Unite. Și pentru el, aventura se termina aici. Se va întoarce la anchetele lui… Avea deci destul timp ca să-l ajute pe Barney să descopere suspecții… dacă era nevoie, chiar interogându-i pe câini!

– Ne-am înțeles, încuviință el. Ne întâlnim acolo, la opt și jumătate. Nu pot să ajung mai devreme pentru că trebuie să i-l prezint pe Jeremie lui Vicky, dar…

– Ce trebuie să faci?

– Ce ți-am spus: trebuie să i-l prezint Victoriei Sommerset-Hayes pe un anume Jeremie Arabesc.

Barney făcu ochii mari.

– Mi-ai spus că treaba ta era doar o simplă culegere de informații… Credeam că te-ai hotărât să nu le faci nici o prezentare!

– Da, ți-am spus că mă voi mărgini să redactez niște notițe referitoare la unul sau mai mulți pretendenți la mâna lui Vicky. Însă m-am răzgândit. Asta-i tot.

– La urma urmei, de ce accepți rolul ăsta de mijlocitor?

– Pentru că m-a rugat Vicky, recunoscu el.

Știuse încă de la bun început că orice i-ar fi cerut, n-ar fi putut s-o refuze. Avea ochii prea albaștri, pielea prea albă, părea prea cuminte pentru a încerca măcar să i se împotrivească. Și se pare că și ea înțelesese foarte bine acest lucru!

Cât de mult se schimbase de când o întâlnise! Își amintea totul. Privirea dezarmantă pe care i-o aruncase în clipa în care făcuseră cunoștință, la Madalyne. Felul cum îi întorsese spatele într-o clipă. Stânjeneala, complicitatea cu care-i ceruse a doua zi să se ocupe de cazul ei… De fiecare dată când începuse o frază cu „te rog, dacă ai putea…“, îl îngenunchease.

Pe scurt, spusese da, la totul. Ieșise în întâmpinarea dorințelor ei. Devenise confidentul, consilierul vestimentar, șoferul ei! Altfel spus, se pusese într-o situație insuportabilă. Iar o voce interioară îi șoptea că nu se terminase totul…

– Luke, ai lăsat-o să devină stăpâna ta, remarcă Barney. Îi satisfaci toate capriciile. Uneori, femeilor trebuie să le mai spui și nu!

– Ce-ar fi să vorbim puțin și despre tine, sugeră Luke, zeflemitor. Tu cum ți-ai petrecut ziua, Barney? Interogând câinii! Și unde o să-ți petreci seara? Toate astea pentru că Suzy ți-a băgat în cap că mărturia unui câine te-ar putea ajuta să-l găsești pe patrupedul care răspunde la numele ridicol de Pumffy! Și tocmai tu îmi spui să nu mă las dus cu vorba de o femeie? Cine e cel mai fraier dintre noi?

– Din punctul ăsta de vedere, mormăi Barney, cu siguranță că suntem la egalitate…

Luke râse din nou. Însă de data asta, Barney făcu la fel. Și pentru prima dată după două zile, își făcură complice cu ochiul.

Capitolul 7

– Tu ce părere ai? își întrebă Vicky oglinda.

Pentru întâlnirea cu Jeremie, își alesese o rochie clasică, puțin mai lungă, care fusese făcută la o mare casă de mode, la cererea mamei ei, un model special creat pentru ea. Aceasta trebuia să fie alegerea perfectă pentru prima seară…

Oglinda rămase mută.

– Îți mulțumesc, murmură femeia, îți mulțumesc pentru încurajare…

Vicky oftă. Bineînțeles, dacă ar fi fost în locul ei, Gina și-ar fi ales o rochie mult mai scurtă, probabil roșie sau verde, culori care i-ar fi pus mai bine în valoare pielea bronzată. Dar uite că ea nu era Gina… O reprezentantă a afamiliei Sommerset-Hayes era obligată să poarte o ținută mai austeră, care să-i semnaleze interlocutorului că avea de a face cu o bostoniană autentică.

„Totuși, își spuse ea, ar fi mai prudent să-i cer sfatul lui Luke, care trebuie să fie expert în materie de eleganță feminină."

Dacă stătea bine să-și aducă aminte, sfătuitorul ei parcă-i spusese că lui Jeremie îi plăceau femeile puțin mai clasice. Precizarea aceasta nu căuta să ascundă ceva? Vroia să insinueze că prefera femeile mai temperate?

În filme, detectivii ieșeau întotdeauna cu blonde superbe, cu o ținută scandaloasă, cu forme rotunjite și un decolteu generos. Îi plăceau oare și lui asemenea femei?

– Cu atât mai rău pentru el, dacă nu sunt genul lui! spuse femeia cu voce tare. În definitiv, trebuie să-i plac lui Jeremie!

Apoi, după o scurtă tăcere, adăugă:

– Dacă totuși îmi place...

Ridică din umeri. Cât de proastă era! Bineînțeles că Jeremie îi va plăcea! Avea toate calitățile care se puteau cere unui bărbat. De altfel, nu era chiar atât de exigentă în materie de bărbați; singurul lucru care nu-i plăcea la un bărbat erau unghiile murdare. Câtă vreme Jeremie era mereu pus la patru ace, n-avea cum să nu fie totul foarte bine…

Ca să se încredințeze că așa stăteau lucrurile, mai aruncă o privire la fotografia pe care Luke i-o făcuse pe furiș. Hmmm… Era greu de crezut că s-ar fi putut îndrăgosti din prima seară de Jeremie Arabesc. Dar nu mai trebuia să-și facă singură griji; nimeni nu-i cerea să se îndrăgostească din prima seară! Nu se punea decât problema de a-și găsi un soț respectabil. Nimic mai mult.

Se mai uită o dată la fotografie. Jeremie avea chipul sumbru, fruntea încruntată, gânditoare. În definitiv, mulți oameni, care în realitate nu arată rău deloc, nu sunt fotogenici. Probabil că era și cazul lui. N-avea de ce să-și facă griji.

Zece minute mai târziu, Luke sună la ușă. Zâmbetul lui fermecător , alura sportivă și degajată, contrasta izbitor cu expresia tristă a lui Jeremie din fotografie.

Cum el purta o haină neagră și o cravată asortată, cu o croială destul de sobră, femeia nu putu să nu facă remarca ce-i stătea pe buze.

– Credeam că va fi o ambianță decontractată. Ori constat că ești de o eleganță ireproșabilă…

– Este din cauză că după aceea mă duc la o serată cu pretenții, răspunse el cu moderație.

O serată „cu pretenții“? Unde? Dar mai ales cu cine? Trebui să facă un efort ca să nu-i pună întrebarea care o frământa. Viața lui Luke n-o privea. Era mai bine să rămână în banca ei… Totuși, i-ar fi plăcut să știe cum stăteau lucrurile în realitate!

Noul venit aruncă o privire de jur-împrejurul camerei.

– E frumos aici, la tine.

– E adevărat… N-ai mai fost niciodată aici… Mobilierul acesta vechi l-am primit de la bunica.

Femeia se lansă într-o explicație confuză despre povestea mobilei sale… Însă mintea îi stătea la cu totul altceva: nu-i spusese nimic despre ținuta ei. Doar aruncase o privire asupra rochiei sale. Cum va fi îmbrăcată necunoscuta împreună cu care se va duce după aceea la serata „cu pretenții"? Ar fi dat orice să afle… Fericita aleasă va fi probabil mai decoltată și mai sexy decât era ea…

Era atât de îngrijorată încât cedă dorinței de a se simți liniștită.

– Ce părere ai de rochia mea? Crezi că pot să merg îmbrăcată așa?

– Bineînțeles, răspunse el. Este chiar genul de ținută care-i va plăcea lui Jeremie.

Frumos răspuns, n-avea ce spune! Deci, lui nu-i plăcea? De ce se mulțumea să vorbească în numele altuia când îi cerea lui părerea? Era nesuferit până la urmă!

Femeia simți nevoia să se destindă puțin înainte de a pleca. Ideea de a se întâlni cu Jeremie i se părea atât de stresantă…

– Vrei să bei ceva? întrebă gazda îndreptându-se către bar.

Da, ea simțea nevoia să bea un pahar cu el înainte de a pleca. Un pic de alcool îi va face bine. Printre altele, îi trecu prin minte o idee năstrușnică: servindu-l pe Luke, îi va vărsa un pic de aperitiv pe haină. În felul acesta, va fi obligat să treacă pe la el înainte de a merge la serată și domnișoara Hyper-Sexy va fi furioasă. Bine gândit!

– Nu mulțumesc, spuse Luke. Jeremie este întotdeauna foarte punctual. N-are rost să-l facem s-aștepte. Pe de altă parte, cred că ești nerăbdătoare să-l cunoști…

– Bineînțeles, răspunse femeia mușcându-și buzele.

Formidabil, cât începuse să mintă de când îl cunoștea pe Luke! Tocmai ea, pentru care altădată, sinceritatea era o regulă de conduită. Cât se schimbase…

Trase adânc aer în piept.

Dacă se gândea bine, Luke avea dreptate. Dacă vroia să fie liberă la ora unsprezece, era mai bine să nu întârzie.

Îl urmă până în parcare și descoperi cu surprindere că avea o mașină gri.

– În filme, de cele mai multe ori, detectivii au o decapotabilă de un roșu aprins…

– Ai dreptate, o aprobă el râzând. Dar este absurd! Cu o asemenea mașină ai toate șansele să fii reperat imediat… Cineaștii nu prea cunosc meseria noastră.

La drept vorbind, un bărbat ca el avea toate șansele să fie remarcat oricum, indiferent cât și-ar fi dat osteneala să treacă neobservat!

Vicky clătină din cap, furioasă că se lăsase din nou abătută de la ceea ce-și propusese. Acum, trebuia să înceteze să se mai gândească la Luke pentru a se concentra asupra lui Jeremie.

– Ce fel de om este? îl întrebă pe Luke după ce acesta se instală la volan.

– Știi deja totul despre el, răspunse șoferul, calm.

– Știu doar două-trei lucruri, dar… De exemplu, despre ce vom vorbi astă-seară? Ce îl interesează?

Luke porni motorul și demară.

– Ți-am spus că joacă golf și tenis. Îi mai place să vorbească despre afaceri.

„Ce cacealma! Dacă asta este tot ce-l interesează, o să fie o seară foarte veselă…“

– Habar n-am nimic despre ce se-ntâmplă în lumea afacerilor și nu mă interesează golful și tenisul, mormăi ea.

– Chiar așa? spuse Luke nepăsător. Așadar n-ai învățat la școală cum să abordezi toate aceste subiecte? Credeam că în școlile bune din Boston se predau cursuri de conversație mondenă…

Acum își bătea joc de ea! Dacă mai continua așa, ar fi podidit-o lacrimile.

– N-am fost niciodată într-o asemenea școală privată! protestă ea. Nu m-a lăsat tata să merg… Ca să nu mă vorbească lumea.

– Sunt impresionat, recunoscu Luke sincer.

Tânăra femeie continuă, gânditoare:

– De aici vine tot necazul lui. Dacă tata ar fi preferat o școală privată, probabil că nu mi-aș fi continuat studiile. N-aș fi plecat niciodată din Boston. Și mama m-ar fi măritat de mult.

– Asta se cheamă că „a ieșit rău“, în lumea voastră?

Ea zâmbi. Ieșise rău? Da? Nu? Poate! Luke o mințea, era clar. Dar prin glumele și ironiile lui, poate încerca s-o facă să înțeleagă ceva. O bănuia că este mândră de alegerile pe care le făcuse, mândră de studiile ei, mândră că scăpase de sub protecția părinților. Ce mai vroia să spună? Încerca oare s-o facă să înțeleagă că nu era obligată să se mărite cu acest Jeremie Arabesc, la care, evident, nu se gândise mai mult de trei minute la rând? Cum să știe, câtă vreme nu vroia să-i spună mai mult?

– Acesta este motivul pentru care trebuie neapărat să mă mărit, afirmă ea ca să-l provoace, să-l facă să recunoască ceea ce abia aștepta să audă. Am în palmares destule excentricități ca asta!

Luke conducea repede, cu ochii ațintiți asupra drumului. Însoțitoarea nu se întorcea spre el, ci se mulțumea să-l privească cu coada ochiului.

Șoferul nu se clinti.

– Ar fi formidabil dacă Jeremie mi-ar plăcea de la prima vedere, adăugă ea, perfidă. Ce bucurie imensă ar fi pentru mama!

– Cu siguranță că așa se va întâmpla, declară șoferul pe un ton neutru.

Da? În cazul acesta, fotografia nu prea semăna cu el! Pentru că Jeremie cel prezentat în dosar nu era bărbatul care să zdrobească inimile femeilor.

– Așa crezi? șopti ea.

– Să știi că-l interesează mult femeile.

– De ce oare?

– Astăzi este milionar. În zece ani va fi miliardar. N-ai citit asta în dosar? Cred că am făcut această precizare.

E drept, deschisese dosarul, citise câte ceva și se grăbise să-l arunce într-un sertar. Detaliile îi scăpaseră.

– Am… Am citit totul, spuse ea. A fost o lectură… captivantă.

Să fim serioși! O altă minciună.

– Și mi-a plăcut rapiditatea cu care ai pus la un loc toate aceste informații.

– Asta-i meseria mea, replică el, cu modestie.

– Cum poți să devii detectiv? întrebă femeia, vrând să-l audă vorbind despre viața lui.

– Urmându-ți instinctul, cred. Barney a fost polițist în Chicago. Într-o bună zi, a hotărât să pună capăt vieții de polițist și să înceapă altceva.

– Și tu?

– A fost o întâmplare, pur și simplu. Am început să studiez sociologia, fără să știu unde voi ajunge cu asta. Unul dintre colegii mei a fost răpit într-o zi. Am pornit pe urmele lui și am reușit să-l găsesc. Tatăl lui era detectiv. Cum am fost mai rapid decât el, mi-a propus să mă angajeze în agenția lui. Am acceptat imediat. Îmi plac anchetele… E formidabil să-ți dai seama că poți fi util cuiva.

– Asta se întâmpla în Dakota? întrebă Vicky.

– Da. Mult mai târziu am ajuns aici. Într-o zi, am citit într-un ziar că firma Quake face angajări în Miami. Este o firmă prestigioasă. Mi-am încercat norocul. M-au angajat.

– Dar n-ai rămas la ei…

– Am stat acolo doi ani. Pe urmă, m-am săturat de născocirile oamenilor prea bogațI, care își inventează singuri probleme…

Deodată, Luke păru stânjenit, ca și cum s-ar fi temut să n-o fi jignit.

– Vrei să spui că micile griji ale miliardarilor nu te mai impresionează? întrebă ea.

– Prefer să-i ajut pe cei care au nevoie într-adevăr.

– În cazul acesta, misiunea cu care te-am însărcinat înseamnă că nu te prea interesează.

În loc de răspuns, el se închise într-o tăcere diplomatică.

– Atunci, de ce ai acceptat să te ocupi de cazul meu? insistă ea, vrând să-l facă să iasă din reticența lui.

– Din simpatie pentru tine… Și de asemenea, pentru că, dacă te împiedic să te măriți cu tipi ca Fielding, voi avea totuși impresia că fac o faptă bună.

„Din simpatie pentru tine“, repetă femeia jubilând. Se întinse, aproape cu voluptate. I se părea că Luke îi făcuse un cadou minunat. Deci, era puțin interesat de ea. Și tocmai i-o spusese… În sfârșit!

– Mulțumesc, spuse ea pur și simplu. E frumos din partea ta că ai acceptat să mă ajuți.

Dintotdeauna, îi plăceau oamenii care dădeau dovadă de bun-simț în societate. Într-o pornire optimistă, își spuse că poate Jeremie avea aceeași calitate.

Din păcate, o jumătate de oră mai târziu putu să constate că Jeremie nu era înzestrat cu însușirile pe care și le închipuise…

Era deja așezat la bar când ajunseră ei. Chipul lui avea aceeași expresie gravă și neîncrezătoare ca în fotografie.

– Domnul Jeremie Arabesc. Domnișoara Victoria Sommerset-Hayes.

Vicky îl privi. Purta un costum bej, de o eleganță ireproșabilă, dar care trăda un asemenea conformism încât nu-și putu reține un oftat de descurajare. Se întoarse spre Luke care-i făcu un semn discret, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Acum este rândul tău."

Atunci, ea se aruncă în apă.

– Jeremie, sunt încântată. Luke mi-a vorbit despre tine și sunt încântată să te cunosc.

După ce rosti aceste cuvinte, avu impresia că epuizase toate subiectele de conversație pe care le-ar fi putut ataca în cursul serii. Se simțea stângace, devenea atât de timidă… Lucrurile începuseră prost!

Vor râde într-o bună zi, ea și Jeremie, de această jenă pe care o încercau amândoi în această clipă? Poate că nu. Mai degrabă s-ar fi putut crede că nu vor ajunge niciodată să râdă împreună.

Jeremie îi adresă lui Vicky un zâmbet palid, convențional. Apoi răspunse, serios, apăsând pe fiecare dintre silabele pe care le pronunța:

– Și eu sunt încântat. Luke mi-a spus că ești originară din Boston?

– Da, răspunse ea. Chiar de acolo.

Privirea lui Vicky coborî spre mâinile lui. Luke nu exagerase când îi spusese de grija lui permanentă pentru toaleta proprie: probabil că dura o oră zilnic trecerea lui pe la manichiuristă!

Cum Luke se așezase lângă Jeremie, tânăra femeie le examină mâinile amândurora. Cele ale lui Jeremie erau îngrijite remarcabil. Dar

ar fi preferat ca mâinile lui Luke să le atingă… În sfârșit, era un fel de a spune, pentru că nici nu se punea problema să atingă mâinile unuia sau ale celuilalt.

Mai remarcă ceva: paloarea lui Jeremie contrasta cu fața bronzată a lui Luke. Unde trăia Jeremie de era atât de livid? Chiar și ea, care lucra aproape noapte și zi, arăta mai bine!

Cât despre Jeremie, acesta o privea insistent, un pic suspicios. Deodată, își dădu seama că interlocutorul o dezbrăca din priviri. Se cutremură.

– Ești rudă cu senatorul Wilson Sommerset? o întrebă el.

Se aștepta la așa ceva! Se afla aici doar de câteva minute și unchiul Willie apărea, ca din întâmplare, pe tapet… Parcă toți bărbații din Statele Unite se vorbiseră între ei.

– Este într-adevăr unchiul meu, răspunse ea cu răceală, însă ne vedem foarte rar.

Jeremie păru să n-o fi auzit. El continuă:

– Tata s-ar simți foarte onorat să-l cunoască pe senatorul Sommerset. Ar trebui să le facem cunoștință de îndată ce se va ivi ocazia.

– E foarte puțin probabil ca unchiul meu să vină la Miami. Locuiește…

– N-avem decât să-l invităm la un turneu de golf, o întrerupse el. Ce părere ai, Victoria?

Apoi, fără să mai aștepte răspunsul, continuă:

– Cu siguranță, ești o jucătoare foarte bună și aș fi încântat să fac o partidă cu tine.

– Din păcate, eu nu joc golf, mărturisi ea.

Chipul lui Jeremie deveni și mai trist.

– Ce păcat! Trebuie să înveți, neapărat.

Pentru a doua oară în decurs de câteva minute, Vicky simți un fior rece străbătând-o. Jeremie se exprima cu un glas metalic și autoritar care nu admitea nici o împotrivire.

– Nu am înclinație spre sport, spuse ea timid.

Dar Jeremie continuă, fără să țină seama de obiecțiunea ei:

– Terenurile de aici sunt foarte bune pentru începători. Chiar dacă nu ai un dar pentru golf, nu-ți va fi de loc greu să progresezi în scurt timp. Mama o să te ajute. Îi place foarte mult golful și sunt sigur că te vei înțelege de minune cu ea.

Vicky strânse dinții. Despre ce vorbea, de fapt? Încă nu spusese da și avea deja în spate o soacră! O soacră pe care trebuia s-o urmeze ore în șir pe parcursurile interminabile ale terenurilor de golf? Slavă Domnului, avea altceva mai bun de făcut.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea, stânjenită.

Și tăcu. Nu, nici nu se punea problema de golf. Și dacă se gândea mai bine, nici de Jeremie însuși nu mai putea fi vorba. Se putea hotărî să se mărite, să perpetueze dinastia și să le facă plăcerea părinților, însă de aici până la a se mărita cu Jeremie Arabesc, era un pas mare, pe care nu-l va face! Nu putea nicidecum să se mărite cu el! Cu atât mai mult cu cât Luke, așezat lângă el, sclipea de farmec și inteligență, chipul lui frumos, zâmbitor radiind de sănătate și senzualitate… Era foarte simplu: privirea unuia o încălzea, a celuilalt, o îngheța.

Singurul atu al lui Jeremie, dacă se putea spune așa, era acela că putea să vorbească, poate ore în șir, fără să-i acorde nici cea mai mică atenție interlocutorului, nici măcar să remarce cât de mult îl plictisea.

Avu răbdarea să asculte până la capăt, fără să clipească, povestea ultimei lui partide de golf.

– … Și când am văzut că urmează a optsprezecea gaură, termină el, douăzeci de minute mai târziu, am înțeles că partida nu era jucată. Pentru că terenul era atât de desfundat încât ar fi trebuit…

„Din fericire, nu sunt decât optsprezece găuri!“ își spuse ascultătoarea. Dacă ar mai fi existat și a nouăsprezecea, poate ar fi adormit pe scaun.

Aruncă o privire spre Luke, care părea la fel de plictisit ca ea. De fiecare dată când îi vedea unul lângă celălalt, își dădea seama că nici nu putea să se gândească la o căsătorie cu Jeremie, nici măcar la încă o seară petrecută în compania lui!

Întâlni privirea lui Luke, sclipind de ardoare și maliţiozitate. Râdea de ea… și avea pentru ce. Părea să-i spună:“ Haide, Vicky, mărită-te cu el, din moment ce e demn de tine…“ Ea își stăpâni zâmbetul.

Deodată, Luke se desprinse de spătarul scaunului, lăsă jos paharul, și, în loc s-o salveze de asiduitatea unui pretendent nepotrivit, se ridică spunând:

– Bine, vă las. Scuzaţi-mă că trebuie s-o șterg englezește, dar sunt așteptat undeva. Vă doresc să aveţi o seară excelentă.

Ce? Avea să plece așa? Rămânea singură cu acest înspăimântător pisălog care, cu siguranță, îi va povesti toate partidele de golf pe care le-a jucat de la începutul anului! Ah, nu! Nici nu putea fi vorba de așa ceva!

– Și eu trebuie să plec, spuse femeia, ridicându-se la rândul ei.

Jeremie înlemni.

– Glumești, spuse el. Rămâneţi amândoi să cinaţi cu mine.

– Eu chiar nu pot, spuse Luke, plec la o serată unde sunt așteptat deja de mai mult de o jumătate de oră. Însă Vicky va fi încântată să-ţi ţină companie.

– Dar este imposibil, începu ea să explice. Nu sunt cu mașina. Luke m-a adus aici și aș prefera să plec cu el, pentru că…

– Nici o problemă, spuse Jeremie. Am să te duc eu acasă. Până atunci, o să ne cunoaștem mai bine…

– Rămâi, Vicky, insistă Luke.

Tânăra femeie se așează din nou, distrusă sufletește. N-avea ce să mai spună. Ea fusese de acord cu această întâlnire, nu putea să plece așa. N-avea încotro și trebuia să se resemneze. La urma urmei, Jeremie poate nu i se va mai părea atât de sâcâitor după plecarea lui Luke… De altfel, ce alt bărbat, așezat lângă el, n-ar fi părut șters și lipsit de interes?

Luke îi salută și plecă fără să se întoarcă. Vicky îl privi cum se îndepărtează, cu inima strânsă. În clipa în care dispăru, îi veni să fugă după el.

Capitolul 8

– N-am să pot niciodată să-ți spun cât de mult apreciez ajutorul pe care ni-l dai într-un moment atât de neplăcut, îi murmură lui Luke la ureche Suzette Harris. Suzy este foarte tulburată și cred că fără tine…

Luke rămase de piatră. Sentimentalismele de felul acesta i se păruseră întotdeauna nepotrivite. În definitiv, nu era vorba decât de un câine pierdut. Și probabil că nu era chiar atât de „pierdut" cum se credea…

– Știu că Barney pune la inimă afacerea asta, replică el cu sobrietate.

Suzette încuviință. Îmbrăcată cu rochia ei lungă de catifea roșie, parcă era o cântăreață care se pregătea să urce pe scenă. Frumoasă femeie, își spuse Luke. Ce actriță ar fi putut să fie!

– Asociatul tău este un om extraordinar, șopti femeia cu o privire plină de recunoștință. Ajutorul lui ne-a încălzit inimile. Ar fi minunat dac-ar putea să-l găsească pe Pumffy!

– Și eu sper să nu mai dureze mult până atunci, comentă Luke.

Da, cea mai mare dorință a lui era să se termine cât mai repede toată afacerea asta. În această împrejurare, nu avea încredere nici în Suzy nici în Barney; pe cât era ea de machiavelică, pe atât era el de naiv. Indiferent dacă se găsea sau nu drăgușul de Pumffy, Suzy va avea în curând dreptul la un sejur prelungit într-un palat european. Va dispărea mai bine de o lună și va uita până și numele lui Barney. Totul

era ca asociatul lui să nu se atașeze prea mult de ea înainte de a pleca. Dar Luke vedea foarte clar că Barney era gata să se îndrăgostească la nebunie…

Aruncă o privire spre ceas. Ora zece. Era mai bine de o oră de când Vicky și Jeremie făcuseră cunoștință. Ce se întâmpla cu ei? Când îi părăsise, Viky nu părea dispusă să se îndrăgostească la prima vedere de Jeremie. Însă inimile femeilor ascund uneori mari surprize… În ciuda unei oarecare reticențe, acceptase să rămână la cină. De altfel, de ce ar fi refuzat? Jeremie avea toate calitățile pe care le aștepta de la un bărbat. În fond, tinerele din lumea ei visau la altceva decât un logodnic bogat și prezentabil? Nici Vicky nu făcea excepție…

Ba da, totuși. Era inteligentă, originală. Dacă vroia să se mărite, era numai din cauză ca vroia să înlăture neliniștea părinților ei. Gusturile ei o îndemnau mai degrabă către biologie decât spre seratele mondene. Cât despre apartamentul său, acesta scotea în evidență o personalitate plină de fantezie și caldă, un rafinament care nu datora nimic stereotipurilor unei clase sociale.

– Ai remarcat ceva suspect? întrebă Barney.

Luke tresări. Cufundat în gândurile lui, nu observase că asociatul lui se apropiase.

– Nu, nimic, răspunse el.

Încăperea era plină de invitați de toate vârstele, extrem de eleganți, care aveau un numitor comun: erau cu toți cuprinși de o admirație ostentativă îndată ce apărea un nou câine. Nici unul dintre ei nu părea în stare să răpească un animal. Ipoteza aceasta chiar că era absurdă!

– Dar tu? întrebă Luke. Bănuiești pe cineva?

– Nu, spuse Barney. Te rog, renunță la expresia asta de parcă ai vrea să devorezi pe toată lumea. O neliniștești pe Suzy, care m-a întrebat de mai multe ori dacă o să arestezi pe cineva.

Luke o căută cu privirea. Așezată lângă maică-sa, cu o batistă în mână, arunca din când în când o privire spre Barney. Luke nu se putu abține să nu-i mai atragă o dată atenția:

– Barney, nu te lăsa prins în plasa ei! Va fi de-ajuns ca Pumffy să apară din nou pentru ca Suzy să te uite chiar a doua zi. Îți garantez acest lucru.

– Nu sunt deloc pe cale să mă îndrăgostesc de ea, răspunse Barney. Anchetez dispariția unui câine și nimic mai mult. Și mă întreb de ce ești atât de agresiv… Dar, dacă mă gândesc mai bine, știu: nu i-ai lăsat singuri pe Vicky și Jeremie?

– Da, și? Care-i problema? Am greșit ceva în afacerea asta pe care am dus-o la bun sfârșit? Ar trebui să fii mulțumit.

Spunând aceste cuvinte, Luke nu știa pe cine vroia să păcălească. Imaginea lui Vicky și Jeremie, cinând împreună, era cea mai deprimantă din câte i se întipăriseră în minte în ultima vreme.

– Adevărat, ai lucrat bine, spuse Barney afișând un rictus ciudat. Cu un pic de baftă, își vor petrece noaptea împreună și mâine dimineață vor stabili data evenimentului.

Era deja sinistru să-și închipuie seara lor, dar ideea că dormeau unul în brațele celuilalt era de-a dreptul insuportabilă… Luke strânse din dinți. Parcă vedea trupul lui Vicky mângâiat de mâinile perfect întreținute ale lui Jeremie Arabesc…

– Nu atât de repede, Barney! replică el cu severitate. Vicky nu este genul de femeie care ajunge în pat din prima seară!

Barney își înălță sprâncenele pentru o clipă și continuă, detașat:

– De unde știi? Spuneai chiar tu că este interesată și calculată. Femeile de genul ăsta știu foarte bine cum să-i ia mințile unui bărbat cu care s-au hotărât să se mărite.

Interesată și calculată? Spusese el așa ceva? Poate o făcuse de ciudă, de furie, pentru că nu gândea așa, și nu era de acord ca Barney să vorbească în felul acesta despre ea.

– Dacă am spus-o, m-am înșelat, mormăi el.

– Ba nu, o luă Barney de la capăt. În ziua de azi, contractele de căsătorie se stabilesc în dormitoare. Și dacă mă uit la ceas, cred că frumoasa Victoria Sommerst-Hayes se pregătește să semneze.

Spunând acestea, râse sardonic, făcându-l pe Luke să simtă că îngheață.

– Sunt sigur că nu, răspunse acesta cu mai multă ardoare decât și-ar fi dorit. Vicky are o educație bună. Crede-mă, principiile ei nu-i dau voie să procedeze așa.

Luke era obligat să se oprească, însă tremura de furie. Ce cretin era Barney ăsta! De ce se amesteca? Și cum îndrăznea s-o judece pe Vicky? Nici n-o cunoștea. Vorbise măcar cinci minute cu ea? Nici măcar atât! Și, bineînțeles, își permitea s-o judece ca pe toate celelalte!

Altfel ar fi vorbit dacă s-ar fi uitat mai atent la ea. Sau dacă i-ar fi văzut apartamentul: mobilierul vechi, gustul rafinat care era transmis din generație în generație și care făcea din ea o veritabilă aristocrată, o prințesă rătăcită în lumea de azi. Nu, Vicky era o femeie excepțională și era evident că nu-și va petrece noaptea cu Jeremie, chiar dacă ar fi încercat pentru el, dintr-odată, o pasiune violentă– ceea ce nu era nici o șansă să se întâmple.

– Haide, Luke! De multă vreme și-a dat jos… dacă avea așa ceva, insistă Barney.

Luke se șterse pe frunte cu dosul palmei. Nu, nu putea să-i facă așa ceva! Vicky n-ar accepta niciodată să… Dar nu numai ea trebuia să hotărască. Mai era și Jeremie, nu-i așa? Poate era tipul de bărbat insistent care era gata să silească o femeie să-i cedeze de la prima întâlnire… În cazul acesta, cum va reacționa ea?

Închipuindu-și ce era mai rău, Luke simți că pălea. Purtarea lui Vicky era un straniu amestec de reticență, poate chiar răcelă, și ingenuitate. La prima vedere, experiența ei cu bărbați era atât de redusă încât își punea întotdeauna problema ce aștepta partenerul de la ea și căuta în permanență să se conformeze unui cod despre care nu știa nimic.

Bărbații cu care se întâlnea de obicei erau fără îndoială cadre universitare de vreo șaizeci de ani, erau interesați de cercetările ei științifice, nu de ea, ca femeie. Ceea ce, bineînțeles, nu era cazul lui Jeremie. Cum avea să se apere dacă ar fi încercat să o sărute?

Se înfioră la gândul acesta. Îl copleșea un sentiment de vinovăție. Nu el era cel care i-o oferise lui Jeremie pe tavă, fără măcar s-o fi pus în gardă cu ceea ce i s-ar fi putut întâmpla? Ar fi trebuit să rămână cu ea, să aibă grijă de ea, să refuze s-o părăsească chiar o clipă…

În clipa aceea, el, care nu se temuse niciodată de nimic, care nu se dădea la o parte din calea gloanțelor gangsterilor, fu cuprins de un sentiment pe care nu-l cunoștea: panica.

*
* *

– … și profiturile obținute anul acesta depășesc cu mult ceea ce estimam anul trecut la aceeași dată, astfel încât putem să ne permitem să reinvestim un capital reprezentând 80% din suma pe care…

Cu un pahar în mână, Vicky încerca să-i urmărească discursul. Nu-și permitea să mai bea o înghițitură de vin, temându-se să nu piardă șirul spuselor interlocutorului ei… Și totuși, în sinea ei, mulțumi sticlei de vin bine aleasă de chelner, care o ajutase considerabil să-l suporte pe Jeremie!

Încercă să se concentreze în continuare, oarecum liniștită la gândul că nu mai avea să dureze mult. Acceptase să cineze cu Jeremie ca să-l cunoască mai bine. Asta și făcuse. Acum, lucrurile se limpeziseră: tipul acesta era cel mai plictisitor pe care-l întâlnise vreodată.

Numai o femeie care suferea de insomnie putea să se simtă bine în compania lui: era de-ajuns ca Jeremie să înceapă să vorbească despre golf, afaceri de investiții bancare, pentru ca în următoarele două minute nefericita să înceapă să sforăie.

Numai că Vicky dormise bine întotdeauna și nu o încânta ideea de a se mărita cu un somnifer. Așteptând ca pisălogul din fața ei să-și termine monologul, făcea eforturi să-și țină ochii deschiși.

– Ăsta e un lucru bun pentru mine. Acum, știu că tatăl meu are deplină încredere în mine. În ziua în care se va retrage, îi voi lua locul fără ca nimeni să poată pune la îndoială competența mea. În felul ăsta, în câțiva ani…

– În cât timp? interveni Vicky, ca să participe și ea la conversație.

De fapt, puțin o interesau speranțele lui Jeremie în carieră!

– Ei bine, să zicem, în cincisprezece ani…

„Dacă m-aș mărita cu el, își spuse tânăra femeie, ar trebui să mai suport nerozii de felul ăsta încă cincisprezece ani… În acești cinsprezece ani, băiețelul ăsta va căuta să-i dovedească tatălui său că

este demn să-i urmeze într-o bună zi… Se va maturiza vreodată? Da, fără îndoială, însă mai era mult până atunci!“ Închise ochii. Știa deja că nu va avea răbdare să aștepte ziua aceea.

– De ce ai plecat din Boston?

Ea îi spuse că nu era decât un singur Centru oceanografic potrivit pentru o cercetătoare de nivelul ei. Centrul acesta se afla la Miami. Fusese obligată să vină aici, să se mute în Florida.

Jeremie își strânse ușor buzele. „Cum poți săruta un asemenea bărbat?“ se întrebă ea.

– În ce constă munca ta?

Văzându-i expresia un pic dezgustată, tânăra femeie înțelese foarte bine ce credea despre cercetarea științifică și se hotărî să nu-și prelungească prea mult expunerea. La ce bun să-i dea explicații cuiva căruia nu-i păsa?

– Este foarte bine dacă ai ceva de lucru în afara casei, spuse bărbatul, atoateștiutor. Însă bineînțeles că în ziua în care se mărită, o femeie are de făcut față altor obligații.

Vicky își mușcă buza ca să nu remarce că munca aceasta era extrem de importantă pentru ea și că dădea dovadă de mai multă competență în cercetările ei decât el în afacerile lui! Ținându-și gura închisă, îl lăsă imperturbabilă să-și continue ce avea de spus.

– O femeie trebuie să dea serate, să se ocupe de opere de binefacere și să încerce să-și secundeze soțul în anumite treburi.

Vicky se gândi la mama ei: ce altceva făcuse decât să îmbătrânească în umbra carierei soțului ei? Rolul acesta umil și onorabil și-l îndeplinise cu răbdare și abnegație. Dar Vicky știa că avea altceva mai bun de făcut decât să organizeze recepții și opere de binefacere.

În timpul acesta, Jeremie își continua monologul.

– Viața unei femei măritate trebuie să fie perfect organizată și știu că sfaturile mamei mele te vor ajuta foarte mult. Este nu numai o soție desăvârșită, ci și o perfectă stăpână a casei și o organizatoare fără pereche.

„Ar fi surprinzător să se îndrăgostească de altă femeie mai mult decât de propria mamă!“ își spuse tânăra femeie cu cinism. Într-adevăr, avea toate defectele…

– Când vom fi căsătoriți, ar trebui ca…

Ia te uită! Se trezea cu verigheta pe deget fără să fi fost măcar întrebată. Se părea că părinții lui Jeremie uitaseră să-i spună că, atunci când vroia să se căsătorească, trebuia să ceară mai întâi acordul fericitei alese!

Atunci, Vicky își aduse aminte ce-i spusese Gina despre căsătoriile aranjate și nu putu să nu zâmbească. Jeremie îi luă imediat gestul drept un semn de aprobare și continuă și mai hotărât:

– Ne vom muta la părinții mei, care au o casă foarte frumoasă la Westhills.

Westhills? Dar era la mare distanță de Miami! Vicky fu surprinsă în prima clipă, apoi își dădu seama cum stăteau lucrurile. Fără îndoială că Jeremie se gândea că îndată ce se vor căsători, ea va pleca de la Centrul oceanografic… În ochii lui, ea nu trebuia să aibă decât o singură ocupație: să facă totul pentru ca să devină nici mai mult nici mai puțin decât o clonă a viitoarei ei soacre!

Trase adânc aer în piept. Un lucru era sigur: nu se va mărita niciodată cu acest bărbat!

El trebuie să-i fi remarcat iritarea, pentru că-și întrerupse brusc discursul referitor la obligațiile unei femei căsătorite.

– Ai pățit ceva, Victoria? întrebă el îngrijorat.

– Nu, n-am nimic, mulțumesc.

Înfipse furioasă furculița în friptura care tocmai le fusese servită. Într-o oră, se va debarasa de acest Jeremie. Într-o oră, și pentru totdeauna. Gândul acesta îi dădu curajul de care avea nevoie, ca să rămână politicoasă.

Se gândea deja la urmarea evenimentelor. Bine, se înșelase. Îl lăsase pe Luke să înțeleagă că era în stare să se mărite cu orice individ a cărui genealogie urca până în epoca lui John Adams. Nu era așa. Se înșelase și, o dată în plus, Gina avusese dreptate. Ca să te măriți cu un bărbat, trebuie să mai aibă și alte calități în afară de educație și un nume prestigios. Trebuia să mai aibă două-trei lucruri în plus.

Nu trebuia să uite să-i precizeze asta lui Luke.

Două ore mai târziu, ajunsă în sfârșit acasă, Vicky se felicita că supraviețuise acestei interminabile cine, când auzi un ciocănit la ușă. Era aproape miezul nopții. Cine putea fi la o asemenea oră?

Se duse la ușă, cu inima bătându-i cu putere.

Era Luke.

Purta tot costumul acela sumbru care îi venea atât de bine. De unde venea? Se putea crede că serata „cu pretenții" fusese foarte scurtă sau că nu ajunsese acolo. „Cu atât mai bine", își spuse ea, mulțumită.

– Bună seara,Luke. Ce faci aici?

– Ei bine… Mă întorceam acasă și trecând, am văzut lumină la tine. Mi-am permis să urc să te întreb cum s-a desfășurat întâlnirea.

Cu haina lui și cravata neagră, parcă era altcineva. Adevăratul Luke era mai degajat, mai dezinvolt. Îmbrăcat atât de sobru, cu expresia asta de îngrijorare, nu-l recunoștea – era la fel de seducător ca celălalt Luke, dar mai impresionant, mai grav. Fermecătorul detectiv se transformase într-un frumos necunoscut.

– Cum ți s-a părut Jeremie? o întrebă el îngrijorat.

Jeremie? Vicky ezită o clipă. În momentul acesta, era atât de departe de gândurile ei… Fusese de-ajuns să apară Luke pentru ca să-i alunge din amintire cina de pomină.

El stătea în prag. Cum gazda se pregătea să-l invite să intre, îi surprinse privirea pe care o aruncă peste umărul ei.

– E aici? murmură el.

– Cine? întrebă ea.

– Jeremie Arabesc.

– Nu, Doamne ferește! răspunse femeia, râzând fără să vrea.

– Cum adică,"Doamne ferește"? N-a fost o seară plăcută?

– Ba da, însă… Intră și ia loc. Am să fac o cafea și stăm de vorbă.

În timp ce femeia forfotea prin cameră, noul venit reveni la atac:

– Mi se pare că are exact profilul pe care-l căutai. În plus, am remarcat că, de cum te-a văzut, te-a plăcut.

– Exact așa este, încuviință ea turnând cafeaua în cești. L-am interesat foarte mult până în clipa în care i-am spus că în curând o să plec din Miami, să mă duc să studiez reproducerea elefanților în Africa de Sud!

– Mie nu mi-ai vorbit despre proiectul ăsta, remarcă Luke, surprins.

– N-am știut nici eu până în clipa în care intențiile lui Jeremie s-au conturat cu claritate. Când a adus vorba despre data căsătoriei, am început să improvizez. Și bine mi-a prins! Ardoarea lui a dispărut imediat… spre marea mea bucurie!

Luke făcu ochii mari.

– Vrei să spui că… l-ai mințit? întrebă el, neîncrezător.

Întrebarea lui suna straniu. N-o credea în stare să mintă un bărbat? Așadar, o vedea ca pe oița albă ale cărei gesturi și vorbe sunt întotdeauna motivate doar de grija de a face bine?

– Bineînțeles, răspunse ea, triumfătoare. Și trebuie să-ți spun că sunt mândră de rezultatul pe care l-am obținut.

Apoi, cum Luke se uita la ea fără să spună nimic, continuă:

– Dar, în principiu, nu mint niciodată. Sunt foarte cinstită, adăugă ea.

Era adevărat, însă de câteva zile… de fapt, de când îl întâlnise pe Luke se trezea mințind de zece ori pe zi. Ce influență dezastruoasă avea asupra ei!

– Eu tot nu înțeleg. Ce s-a întâmplat între voi? Te-a făcut să bei?

În clipa asta, simțea într-adevăr un fel de beție. Însă nu din cauza vinului. Mai degrabă din cauza ușurării, a ușurării pe care i-o pricinuia această minciună– și a plăcerii să-l revadă pe Luke.

– Vreau s-o văd și eu pe femeia care poate să petreacă o seară între patru ochi cu Jeremie, fără să soarbă o picătură de alcool, replică ea revoltată.

Și, sorbindu-și cafeaua pe îndelete, îl întrebă pe Luke:

– Dar de ce m-ai făcut să mă întâlnesc cu un asemenea om?

– Cum? Dar tu ești cea care a vrut să-l cunoască! Jeremie corespunde exact criteriilor tale! Are unghiile curate și niște strămoși exact cum ți-ai dorit. Ce-ți trebuie mai mult?

– Să nu-mi mai vorbești despre unghiile lui! exclamă Vicky, izbucnind în râs. Cu siguranță că este bărbatul care are cea mai mare grijă de persoana lui. Ar fi mai bine dacă nu s-ar spăla pe mâini atât de des!

– Dar parcă ziceai că-ți plac…

Femeia îl întrerupse:

– Că îmi plac bărbații curați. Ar fi trebuit să adaug că am oroare de maniaci.

– Cum poți să fii prea curat? întrebă Luke agasat. Mi se pare a fi imposibil.

– Este imposibil, spuse Vicky. Și totuși, este cazul lui Jeremie.Doar el este demn de această reușită! De altfel, toată persoana lui este o performanță. Jeremie ar putea figura în *Cartea recordurilor*. Este bărbatul cel mai plictistor, mai obositor, mai misogin, pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată. Vroia să renunț la cercetare ca să organizez dineuri cu oameni influenți și gale de binefacere în numele lui.

Terminându-și fraza, izbucnit într-un hohot de râs sănătos.

– Îmi închipui că felul acesta de a-ți petrece timpul te îngrozește, replică Luke, gânditor.

– Pe mine?

Ea râse din nou.

– Detest viața mondenă. Și principiile lui Jeremie sunt cele mai rigide de care am auzit vreodată. Nici nu se pune problema să mă căsătoresc cu un asemenea bărbat!

– În mediul tău, asemenea principii sunt respectate…

– Părinții mei le respectă, și eu îmi respect părinții. Asta-i tot. Dar să nu mi se ceară să respect regulile de care am încercat să scap toată viața. Vreau într-adevăr să mă căsătoresc pentru a face pe placul familiei, dar nici nu se pune problema să abandonez cercetarea științifică ca să devin bibeloul unui soț, care să-l ajute în cariera lui! Fără să mai pun la socoteală că Jeremie n-are deloc simțul umorului…

Luke înghiți în sec.

– Vrei să spui că și simțul umorului face parte de acum din criteriile tale de selecție?

– Bineînțeles. Sincer vorbind, întrebă femeia, tu, care îl cunoști pe Jeremie, cum ți-ai închipuit că mă pot mărita cu un asemenea bărbat?

– Sincer să fiu, spuse Luke, împărtășesc aceeași părere despre el.

– Și mi-ai propus totuși să mă-ntâlnesc cu el? exclamă ea îngrozită.

– Nu dădusem importanță felului de bărbat cu care vroiai să te măriți, mârâi Luke, încurcat. Nu mi-ai vorbit niciodată despre simțul umorului. Cum aș fi putut să-mi dau seama cât de important este acest lucru pentru tine?

– Vroiai totuși să mă mărit cu cineva ca el? insistă Vicky.

– Nu, răspunse Luke. Ca să fiu sincer, îmi pare bine că nu ți-a plăcut.

Rămaseră tăcuți, ochi în ochi. Vicky își spuse că nu mai fusese niciodată singură cu el, atât de târziu. Simți că o cuprinde tulburarea…

Apoi, după o clipă de ezitare, continuă:

– Data viitoare, mi-ar plăcea să întâlnesc un bărbat care să se gândească și la cariera mea și să aibă simțul umorului.

– De familie bună. Cu o carieră frumoasă. Curat, dar nu maniac. Interesat de munca ta și nu fără simțul umorului, enumeră el. Asta-i tot?

Tânăra femeie se uită adânc în ochii lui Luke.

– Mi-ar plăcea să mai aibă și alte calități. Dar să admitem că și numai acestea ar fi un început promițător.

– De acord, încuviință Luke lăsând jos cana de cafea. Mâine mă apuc de treabă. Acum, te las să te culci.

Gazda îl conduse până la ușă. În prag, în loc să-i spună la revedere, o trase spre el și o sărută pe frunte.

Capitolul 9

– Bineînțeles, mormăi Gina câteva zile mai târziu, cercetătorii sunt niște oameni imprevizibili!

Aplecându-se lângă birou, puse în priză cablul de alimentare al calculatorului care intră imediat în funcțiune.

– Explică-mi și mie, Vicky, continuă Gina ridicându-se, cum ai reușit să-ți iei doctoratul în chimie fără să știi că înainte de a chema pe cineva să-ți repare calculatorul, trebuie să te asiguri că e pus în priză?

Vicky clipi din ochi, cu o expresie vinovată.

– Gina, știi foarte bine că lucrurile cele mai simple sunt uneori foarte complicate pentru mine.

– În categoria asta se încadrează și cercetările matrimoniale?

– Hmm… Nu știu, bombăni Vicky. Luke trebuie să treacă după-amiază pe aici.

– Iarăși? întrebă Gina, surprinsă. Să-ți fi găsit oare în sfârșit Făt-Frumosul?

– Sper că da, răspunse Vicky pornind imprimanta.

În scurt timp, câteva pagini ieșiră din mașină. Pe una dintre ele, era un grafic pe care Vicky îl privi cu atenție.

Gina ridică ochii în tavan.

– Când o să-nțelegi că așa n-o să meargă niciodată?

– Despre morcovi vorbești? întrebă Vicky.

Rectifică o cifră cu creionul și modifică și curba unui grafic.

– Vorbesc despre căsătoria ta! precizează Gina, amuzată.

Deși tulburată, Vicky se străduia să nu lase să se vadă acest lucru.

– Să nu fim atât de neîncrezătoare! Luke este un maestru în cercetări de toate felurile. Ar găsi și un ac în carul cu fân! De ce n-ar găsi și soțul ideal pentru mine? Am deplină încredere în el!

– Poate… dar în adâncul sufletului, ai vrea să nu-ți găsească pe nimeni, nu-i așa?

Vicky așeză foaia de hârtie pe birou și se uită la prietena ei.

– Ce vrei să spui, Gina? Ba dimpotrivă, sper să-l găsească foarte repede.

– Hmm… Eu nu sunt atât de sigură ca tine.

Cu un aer complice, Gina își înfășură o șuviță de păr pe vârful degetului arătător.

– Luke ți-a prezentat deja mai mulți bărbați care corespundeau perfect exigențelor tale. Pe toți i-ai respins. Dacă vroiai doar să le faci pe plac părinților, de ce nu l-ai ales pe unul dintre ei?

De data asta, Vicky nu găsi nici un răspuns. Gina își dăduse seama. Profesional, Luke făcuse o treabă ireproșabilă. Îi adusese pe tavă mai mulți bărbați care corespundeau tuturor criteriilor ei. Urmaseră, după Jeremie, Leonard, Vincent, Marc, Jonathan… Și recent, Edwin. Le găsise fiecăruia câte un cusur.

– Este simplu ca bună ziua! M-au dezamăgit toți cei pe care i-am văzut până acum. Vreau pe altcineva.

Se gândi la ultima întâlnire pe care o pusese la cale Luke.

– Edwin Thordyke, de exemplu. Părea perfect. Era descendentul unei mari familii din Philadelphia. A făcut studii de drept și istorie. Sunt convinsă că le-ar fi plăcut părinților mei.

– Și? interveni Gina.

Vicky făcu o strâmbătură.

– Problema istoricilor, vezi tu, este că nu-i interesează decât istoria. Când ne-am întâlnit, timp de două ore a reconstituit, generație după generație, arborele lui genealogic… Am crezut c-o să mor de plictiseală! Am înțeles ce mă aștepta dacă m-aș fi măritat cu el… Îți dai seama că am simțit că trebuia să bat în retragere!

– Ești o persoană dificilă, spuse Gina. Oricine ar fi bărbatul cu care te vei căsători, va trebui să-l asculți vorbind despre ce-l interesează. E mai bine să-ți vorbească despre istorie decât despre crichet!

– Totuși, există niște limite! replică Vicky. Pentru ca un eveniment să-i atragă atenția lui Edwin trebuie să se fi petrecut acum două sute de ani! Mi-aș da sufletul în brațele lui dacă ar începe să vorbească despre bolile pe care le-au avut strămoșii lui… Nemaipomenit!

Gina o măsură pe Vicky din cap până în picioare cu o privire atât de dezaprobatoare, încât o făcu să roșească.

– Nu ești de părere că, pentru a suporta pe cineva toată viața, trebuie să existe măcar câteva puncte de interes comun?

– Bineînțeles că trebuie, răspunse Gina. Ăsta este motivul pentru care nici un detectiv din lume nu va putea niciodată să facă alegerea în locul tău!

Vicky rămase fără replică. Încă o dată, Gina avea dreptate. Situația începea să devină agasantă!

– Și Luke? El nu-ți place? o întrebă prietena ei cu sinceritatea sa obișnuită. Pare să fie foarte interesat de tine!

Vicky se străduiși să-i răspundă calm, fără să lase să se vadă emoția care o cuprinsese. Însă inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul.

– Luke nu este deloc interesat de mine, avu ea de obiectat. De altfel, ancheta asta îl agasează. Ceea ce-i place să facă cel mai mult este să vină în ajutorul familiilor mai nevoiașe și să-i regăsească pe adolescenții neliniștiți care fug de acasă. În cazul meu, sunt departe de ceea ce-l interesează pe el!

Gina îi respinse observația cu un gest al mâinii.

– Cum se poate ca o fată atât de inteligentă ca tine să nu înțeleagă? Vine să te vadă aproape în fiecare zi!

Așa era. Vizitele lui Luke erau mult mai frecvente decât o solicita misiunea pe care o avea de îndeplinit. Vicky nu avu curajul să-i spună că venea s-o vadă chiar și acasă…

Într-adevăr, trecea seara când vedea lumina aprinsă. Parcă devenise un ritual. Când venea, aducea și o cină pentru doi, pe care o cumpăra de la un restaurant din apropiere. Mâncau liniștiți, vorbind

despre proiectele lui Vicky, sau despre altceva… Își făceau destăinuiri unul celuilalt. Timpul se scurgea liniștit, până când pleca. Tinerei femei îi plăceau foarte mult aceste momente de intimitate.

– Gina, trebuie neapărat să stăm de vorbă, de vreme ce trebuie să-mi găsească un soț.

– Dacă-și petrece atâta timp căutând noi pretendenți, este normal ca cercetările să nu înainteze prea repede, remarcă Gina, ironică.

– El…

– N-are rost să negi ceea ce este foarte clar. Se simte atras de tine. Și tu ești îndrăgostită la nebunie de el!

– Nu! replică ferm Vicky. Îl găsesc simpatic, de ce să neg, e un bărbat drăguț. Asta-i tot. Știu foarte bine că nu pot să mă căsătoresc cu el. Și ca să fiu sinceră, mi se pare că nu sunt deloc genul lui.

*
* *

Să găsească un soț care să-i placă lui Vicky și un hoț de câini ca să-i facă plăcere lui Barney, asta era tot ce avea de făcut. Și când te gândești că pretindea că are o meserie pasionantă!

Se opri o clipă în fața unei vitrine, ca un trecător oarecare. De fapt, cu coada ochiului îl urmărea pe un bărbat care tocmai ieșise din magazin. Rothwell era buticul cu mâncare pentru animale cel mai cunoscut din Miami.

Necunoscutul se duse la o mașină neagră, deschise portbagajul și puse înăuntru doi saci mari. Apoi se instală la volan și demară.

Luke ridică din umeri și se duse spre mașina lui.

– Atunci? întrebă Barney, de îndată ce Luke închise portiera.

– Nimic, spuse Luke.

– I-ai luat numărul?

– Nu, n-avea rost.

Barney fu cât pe ce să sară să-l strângă de gât.

– De ce? Ai vreun motiv să crezi că nu este vorba despre cel care l-a răpit pe Pumffy?

– Dacă cineva trece pe la Rothwell ca să cumpere niște mâncare de câini, asta nu înseamnă să-i punem imediat cătușele!

– Cu toate astea… continuă Barney, a luat cinci saci cu singurele crochete pe care Pumffy acceptă să le mănânce!

– Asta nu este o dovadă. De altfel, când a deschis mașina, am văzut că avea doi câini mari. Ei sunt cei care or să mănânce crochetele lui Pumffy!

Barney fierbea de ciudă. Luke adăugă:

– Eu n-am încredere în pista asta pe care am luat-o. Spionându-i pe cumpărătorii de mâncare de câini, n-o să ajungem la nici un rezultat. Dacă Pumffy a fost cumva furat, hoții nu vor fi atât de proști încât să vină să se aprovizioneze tocmai la Rothwell! Ar alege un magazin care să nu bată la ochi. Sau e mai ușor de crezut că puțin le va păsa de gusturile lui Pumffy și or să-i dea să mănânce orice.

– Să zicem că ai dreptate. Dacă pista asta nu duce nicăieri, contez pe tine să găsești alta, spuse Barney, jignit. Te crezi șmecher, dar îți aduc aminte că anchetele tale bat pasul pe loc, la fel ca ale mele!

– Ce vrei să spui?

– De când ai cunoscut-o pe Victoria Sommerset-Hayes, nu te mai ocupi de nimic altceva!

Luke nu-i răspunse. Era clar că Barney își pregătea predica. Trebuia să se aștepte la un discurs lung, plin de reproșuri.

– Și adevărul este că-ți pierzi timpul pentru că nu vrei să stabilești un termen final.

Luke nu se clinti, însă nu putu să nu-și înalțe sprâncenele, cu o expresie întrebătoare.

– Ar fi trebuit să fie o joacă de copii să-i găsești pe cineva, continuă Barney. Mă surprinde faptul că nu s-a măritat deja cu propriile ei mijloace. Dar nu! Tu șovăiești, tergiversezi lucrurile, te duci la ea să-ți spună dacă da sau nu… Și uite că circul ăsta durează de trei săptămâni!

– I-am prezentat deja șase bărbați, aleși pe sprânceană. Nu i-a plăcut nici unul. Ce pot să fac?

– Care sunt motivele acestor refuzuri?

– Criteriile devin din ce în ce mai rafinate. La început, căuta pur și simplu pe cineva din lumea ei, care să aibă unghiile curate. Asta părea ușor de găsit. Acum, vrea să aibă simțul umorului, să-l intereseze cercetările ei, să nu fie prea bătrân, să-i placă copiii, să nu aibă ambiții politice, dar să fie preocupat de problemele sociale…

– Vrei să-ți spun părerea mea? Pe tine te vrea!

– Habar n-ai ce vorbești! Eu nu sunt decât un biet detectiv din Dakota! Ar fi perfect dacă strămoșii mei ar dăinui de pe vremea dinozaurilor. Dar nu e cazul. Te contrazic, Barney. N-am nici o șansă în fața lui Vicky!

– Haide, Luke, nu fi copil. Știi foarte bine că aceste criterii pe care ți le impune sunt fanteziste! Nici ea nu prea știe ce vrea, la fel ca multe alte femei drăguțe. Nu este matură, asta-i tot. Este atât de diferită de Suzy!

„Iar începe! își spuse Luke, un pic agasat. Nu scapă nici o ocazie să vorbească despre ea!"

– Termină, Barney! De fiecare dată când deschizi gura, o faci ca să rostești același nume!

– Suzy este atât de … atât de minunată! se înflăcără Barney. Ieri mi-a vorbit despre cursul pe care l-a urmat la Centrul de studii istorice! Nici nu-ți închipui cât poate fi de cultivată.

– Există vreun singur domeniu în care să nu fi urmat un curs? întrebă Luke, cu sarcasm.

– Nu! Tocmai! spuse Barney, radios. Știe tot, o interesează orice… Ce fată strălucită!

– Bravo ei! spuse Luke, sceptic.

Suzy făcea parte din categoria fetelor care urmează toate conferințele care li se propun, pentru că nu sunt în stare să urmeze o universitate. Chiar avea un motiv să se extazieze?

– E frumoasă, continuă Barney. Și atât de elegantă. Ce clasă are!

– Nu sunt întru totul de acord, obiectă Luke. Vicky are clasă! Se poartă ca o regină! Vicky este sclipitoare! A făcut studii adevărate și lucrează la un nivel foarte înalt. Scuză-mă, dar este cu totul altceva decât Suzy Harris!

– Da. Se pricepe foarte bine la plante și la pești, însă nu știe nimic despre viață. Plutește pe un nouraș. La fel ca tine!

– La fel ca mine? întrebă Luke, ofensat. Ce înseamnă gluma asta?

Barney râse din toată inima.

– Luke, sincer să fiu, mă întreb de-a ce te joci. Am văzut și eu fotografiile pe care i le arăți lui Vicky. Nici o femeie normală nu s-ar mărita cu un asemenea papagal!

– Criteriile ei mă interesează, spuse rece Luke. Nu ale tale.

– Nu poți să negi că-i alegi pretendenți absolut incompatibili cu ea! Și știu foarte bine de ce. Recunoaște că ești îndrăgostit de ea!

Luke mai protestă o dată, de formă. Dar știa că Barney avea dreptate. Nu-i fusese simpatic nici unul dintre bărbații pe care i-i prezentase lui Vicky. Și nu fusese niciodată surprins de refuzurile ei.

Numai că Barney nu vedea decât un aspect al problemei. Luke trebuia să recunoască un lucru: se îndrăgostise de Vicky. Dar, din păcate, reciproca nu era valabilă. Se mărgini deci să răspundă, clătinând din cap.

– Nu este nimic de făcut, nu sunt genul ei.

– Eu am impresia că-i plac lui Suzy, spuse atunci Barney. Ție nu ți se pare?

Luke oftă din adâncul sufletului.

*
* *

– Nu știu cum să spun. Nu prea aș vrea să-l întâlnesc pe acest Regis, declară Vicky. Nu-l simt compatibil cu mine.

Așezată pe un taburet din laboratorul ei, cu picioarele încrucișate, spatele drept, răsfoia aparent degajată paginile dosarului pregătit de Luke. Tot ce fusese omenește posibil de aflat, era scris acolo, negru pe alb. Buchisi două-trei informații care n-o impresionară deloc.

– Nu știu, spuse ea. La prima vedere, am impresia că nu-mi va plăcea.

– Cum așa? întrebă Luke. Totuși, este deștept, are o firmă de arhitectură care merge bine și o familie căreia nu-i poți găsi nici un cusur. Părinții lui locuiesc chiar în Boston! Îi plac copiii, este generos, sensibil… Și se pare că are mai multă personalitate ca Jeremie!

– Nici nu e greu să fie așa, murmură Vicky.

– De acord, acceptă Luke. Jeremie nu era un bărbat pentru tine. Dar n-aș spune același lucru despre Regis. O să vezi, nu-i rău deloc…

– Aș vrea să te cred, dar mi se pare că nu este prea… nu e prea interesant… Și apoi, nu-mi place mutra lui.

– Ești sigură?

Luke aruncă o privire pe fotografie.

– Bineînțeles, trebuie să-ți placă blonzii… Mie îmi plac bărbații cu părul castaniu, adăugă el făcându-i cu ochiul, dar n-aș vrea să te influențez.

Și ei! Îi plăcea la nebunie culoarea părului lui Luke. Fusese primul lucru pe care-l remarcase la el! Era minunat, des, mătăsos… Îi venea întotdeauna să-l mângâie…

Dar bineînțeles, nu putea să-i spună… Prin urmare, nu răspunse glumei lui și coborî nasul în pământ.

În fond, îi plăcea totul la el. Ținuta sportivă, chipul zâmbitor, gentilețea, felul în care o tachina, care o făcea uneori să roșească…

Era întotdeauna atât de natural, atât de dezinvolt… Luke era singurul bărbat care părea el însuși și putea să discute de la egal la egal cu oricare dintre cercetătorii din Centru. Era natural, pur și simplu.

Deodată, Luke spuse, cu o voce de robot:

– Alo, Vicky? Aici, pământul. Ne auzi?

Ea zâmbi. Da, din ce în ce mai des, când îl vedea pe Luke, avea momente când se detașa de lumea înconjurătoare… Când el își dădea seama, o trezea la realitate ironizând-o puțin.

– Iartă-mă, spuse ea. Mă gândeam la altceva. Despre ce vorbeam?

– Vorbeam despre Regis.

Luke îi întinse fotografia. Mâinile lor se atinseră. Tânăra femeie închise ochii o clipă. Ce mâini fine… Când deschise din nou ochii, privirea îi căzu asupra fotografiei lui Regis. Cât de diferit era Regis de Luke! Ar fi dat orice să nu-l fi întâlnit.

– Nu știu de ce, dar am impresia că n-o să meargă. Cred că…

Vicky luă încă o dată notița din dosar și căută disperată să-i reproșeze ceva lui Regis. Să vedem… Deodată, îi veni o idee.

– Cred că face prea multă politică.

– Ia te uită! Aveam impresia că unchiul tău, Wilson…

– Ei bine! spuse ea. Tocmai din cauza unchiului Wilson nu-mi convine. Cred că în familia mea sunt deja destui care se ocupă cu afacerile de stat. Și n-are nici un rost să mai aducem pe cineva! Apoi, oamenii politici au nevoie de o soție care să fie mereu alături de ei. Nu vreau un soț alături de care să stau tot timpul. Nici nu se pune problema să renunț la cercetare!

– Of! Nu! exclamă Luke descurajat și amuzat în același timp. Să nu-mi spui că va trebui să mai caut unul! La al câtelea suntem acum? Am impresia că nu vom ajunge niciodată la bun sfârșit!

Femeia zâmbi stânjenită, în vreme ce el continuă:

– Și câte criterii trebuie să iau în considerare astăzi? Treizeci și cinci? Treizeci și șase?

– Hmm… Credeam că nu sunt decât șase sau șapte…

Luke reîncepu, vorbind ca un elev care-și spunea lecția:

– Mediu bun. Carieră frumoasă. Unghii impecabile. Nu prea înalt. Nu prea scund. Nu prea bătrân. Nu prea cochet. TotușI, bine îmbrăcat. Puțin ecologist. Dar nu prea mult… Am uitat ceva oare?

– Nu cred că sunt prea multe criteriile pe care ți le cer, încercă Vicky să se apere. Dacă mă gândesc bine, am să-mi petrec toată viața împreună cu el și este normal să am niște pretenții, nu-i așa?

Acum, vorbea ca Gina.

– Fără îndoială, spuse Luke. Dar îți dai seama ce cercetări laborioase trebuie să fac? Este ancheta cea mai ciudată și mai grea pe care am întâlnit-o în toată cariera mea!

Interlocutoarea era stupefiată. Pentru prima dată, dovedea o ușoară nerăbdare și o oarecare oboseală. El, de obicei atât de delicat, încerca s-o facă să înțeleagă că și devotamentul lui avea niște limite? Se săturase?

– Adevărat? spuse ea. Trebuie să înțeleg că… ai de gând să… renunți?

Îi întâlni privirea. În adâncul ochilor lui scânteia o mică flacără verde. Avu impresia că sclipirea aceea îi transmitea un mesaj. Un mesaj ciudat, blând, foarte intim. Luminița părea să-i spună:“ Te iubesc!“

Nu se simțise niciodată atât de aproape de Luke. Căldura trupului lui parcă ajungea la ea. Rezistă totuși tentației, în timp ce el îi răpundea:

– Nu. Voi merge până la capăt. Din prietenie pentru tine, Vicky. Însă mă tem că o să am de lucru câțiva ani!

Ea zâmbi fericită, simțindu-se puțin vinovată. Ce putea face ca să-i mulțumească pentru gentilețea lui? Ce putea să inventeze în chip de mulțumire? Cum să-i explice că nu trebuia s-o abandoneze?

– Când te-am rugat să mă ajuți, nu credeam c-o să fie atât de greu, începu ea. Știu cât de prețios este timpul tău. Sunt sigură că ai cazuri mai importante care așteaptă…

– Toți clienții mei sunt importanți, o întrerupse el cu un zâmbet tandru, care o tulbură.

– Îți mulțumesc. Ești atât de drăguț că pui atâta inimă în problema aceasta. Vii să mă vezi atât de des…

– E normal. Trebuie să învăț să te cunosc. Asta face parte din anchetă. Și pe urmă, îmi place să vin în laborator și să te ascult vorbind despre munca ta. Aștept cu nerăbdare acei faimoși morcovi submarini!

Vicky nu putu să nu se simtă puțin decepționată… Așadar, din profesionalism venea s-o vadă atât de des? Atenția lui pentru morcovii submarini trecea deci înaintea atenției pentru ea? Doar așa spusese, nu?

Deci, Gina nu avea dreptate.

Luke nu era interesat de ea. Sau nu prea. Era șocată de această lovitură. Cu atât mai rău…

Da, cu atât mai rău… sau mai bine! Din moment ce, oricum, nu putea să se mărite cu el, era mai bine ca Luke să nu simtă nimic pentru ea, trase concluzia, străduindu-se să-și stăpânească deprimarea.

– Trebuie să plec, anunță el. Trebuie să-ți găsesc un soț și să-l ajut pe Barney să dea de urma unui câine pierdut!

– Un câine pierdut? Nu știam că te ocupi și de animale!

– Oficial, nu, din fericire! Dar Barney vrea neapărat să mă amestece în afacerea asta, de care m-aș lipsi cu plăcere.

– Nu poți să-l refuzi? întrebă Vicky.

– Pot să spun „ nu“ clienților, nu lui Barney. Este prietenul meu. Și, de altfel, am o datorie față de el.

Vicky îi aruncă o privire întrebătoare, rugându-l în tăcere să-i spună mai mult. Din fericire, el se conformă.

– E o poveste mai lungă, începu el. Să zicem că într-o zi Barney m-a scos dintr-o pasă proastă.

– Te-a scos din… încurcătură?

– Nu chiar. Mă îndrăgostisem de o fată care nu era pentru mine. Barney a fost drăguț și m-a ajutat să-mi revin.

Era atât de curioasă, încât nu putu să nu-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă:

– Ea… Ea te-a părăsit, așa este?

– Da. Ca să se mărite cu Edgar Snow, multimiliardarul.

Vicky nu-și revenea. O femeie îl lăsase baltă pe Luke? Și pentru cine? Pentru acel oribil Edgar Snow, a cărui fotografie o vedea uneori în ziarele financiare; un bărbat scund, chel și rotofei, a cărui figură nu avea nimic seducător!

– Probabil că și-a pierdut capul, spuse Vicky, gânditoare.

– Nu prea cred.

Și, cu un zâmbet dezarmant, continuă:

– Nu făcea parte dintre femeile care-și pierd capul… În orice caz, am întors pagina pentru totdeauna. Acum, cred că nu eram făcuți unul pentru celălalt. Nu corespundea genului de femeie pe care-l caut astăzi.

– Care este genul acesta de femeie? întrebă Vicky, tremurând.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Ei bine, spuse Luke. Aș vrea să întâlnesc o femeie altfel decât celelalte… O femeie care să nu trăiască doar pentru bani și viață mondenă. Care să caute să vadă cât valorează oamenii, înainte de a întreba ce poziție au în societate. Aș mai vrea de asemenea să poată crește

copiii noștri. Cunosc prea multe familii în care cei doi părinți se ocupă fiecare de problemele lui și-și lasă progeniturile să crească oricum. Pentru mine, femeia ideală trebuie să fie inteligentă, generoasă, deschisă spre lume…

„Era greu să se identifice cu un asemenea model de perfecțiune feminină", își spuse Vicky, descurajată.

– Luke, ceea ce cauți tu nu este o femeie, ci o sfântă, observă Vicky cu amărăciune.

– Nicidecum, protestă el. Am uitat să menționez că vreau să fie și senzuală, chiar sexy. O femeie cu care aș vrea să fac dragoste tot timpul și ei să-i placă asta.

Ia te uită! își spuse Vicky. Coafată cu coc și cu rochiile ei bleumarin, n-avea nici o șansă să-i placă. Fără îndoială că o considera sexy ca o canistră de benzină! Cu toate acestea, simțea că dacă Luke i-ar fi propus să facă dragoste, nu i-ar fi spus nu… Își ascunse stânjeneala zâmbind.

– Luke, tu vrei o bombă sexuală cu inimă mare și care să aibă un creier de Einstein! Și ție o să-ți fie greu să te căsătorești… Apelează la un detectiv care să-ți găsească o creatură atât de perfectă! îi sugeră ea, malițioasă.

El îi adresă un zâmbet complice.

– Sunt detectiv, Vicky. Și încă n-am găsit-o!

Capitolul 10

– Mamă, am întâlnit deja mai mulți bărbați, dar nici unul nu mi-a convenit, îi explică Vicky.

Ca în fiecare dimineață, maică-sa o sunase ca să-i pună invariabil aceeași întrebare…

– De ce? Ce-ai avut să le reproșezi?

Vicky înțelese că n-avea rost să fie chiar atât de sinceră. Nu putea totuși să-i mărturisească mamei că nici unul dintre bărbații în cauză nu-i plăcea ca fizic!

– Cred că între noi nu există prea multe afinități, spuse Vicky.

În definitiv, nu era chiar atât de departe de adevăr.

– Mamă, la drept vorbind, lucrurile sunt puțin mai complicate decât îmi închipuisem…

– Biata de tine! Măcar dac-ai fi fost cu noi! Într-un oraș mai… să zicem mai… civilizat decât Miami, ar fi fost cu totul altfel. În Boston, sau în Philadelphia, n-ar fi fost atât de greu…

Oare? se întrebă Vicky. Începea să creadă că problema venea de la ea, și nu de la Miami… Poate îi era imposibil să se mărite, și cu asta basta!

– Îți aduci aminte de Harold Wellington? o întrebă mama. Să știi că tot neînsurat este. Dacă te mai interesează…

Nu! Cu nici un preț nu-l vroia pe Harold Wellington.

– Cred că glumești, mamă! Harold sașiul! Nu pot să mă mărit cu un bărbat sașiu!

Ca să fie mai convingătoare, adăugă:

– Gândește-te la copiii noștri!

– Ai dreptate, Victoria, dar…

– Și în plus, pentru nimic în lume nu vreau să plec din Miami! La Centrul de cercetări este nevoie de mine și n-o să renunț niciodată la lucrările mele.

Lui Vicky îi păru rău că fusese atât de categorică și continuă mai cu blândețe:

– Să nu-ți faci griji, mamă. Cu siguranță, am să găsesc pe cineva cât de curând. Fără îndoială că este o problemă doar de câteva săptămâni. Ai răbdare.

Cu receptorul prins între gât și umăr, începu să se pieptene. Privindu-se în oglindă, simți că-i era rușine. Iarăși mințise… Trebuia să-și vină în fire. Altfel, avea să-i crească nasul ca lui Pinocchio!

Continuînd să-și liniștească mama la telefon, strânse trei cărți și câteva pagini pe care le adusese de la laborator cu o zi înainte, și le puse în geantă. Apoi se încălță.

De fapt, nu putea să nu se gândească la faptul că era vinovată de situația în care ajunsese. Pentru că Luke făcuse o treabă excelentă. Îi prezentase niște bărbați ireproșabili. Niște bărbați care, fără îndoială, le-ar fi plăcut părinților ei, și care, printre altele, nu vroiau decât să se însoare cu ea. Atunci, ce se întâmpla? De fiecare dată, ea era cea care nu mai vroia să-i vadă din nou.

Trebuia să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. De ce era atât de pornită să se debaraseze de acești pretendenți? De ce dăduse bir cu fugiții după ce-i întâlnise prima oară? Ea avea o problemă, nu ei!

– Mă întreb dacă nu cumva ai dreptate, o anunță pe Gina câteva ore mai târziu, în timp ce beau câte o cafea. Cred că m-am resemnat…

– În sfârșit! fu de acord Gina, cu o expresie încântată. Înțelegi în sfârșit că povestea asta cu detectivul nu stă în picioare!

– Nu asta vroiam să spun! Problema nu ține de Luke, ci de mine. Îi sunt recunoscătoare că am câștigat foarte mult timp. Datorită lui, am

putut să-mi continuu treaba. Numai că problema este alta. Am impresia că bărbatul pe care-l caut nu există decât în imaginația mea.

– Ce te face să crezi așa ceva? o întrebă Gina. Aseară ai mai avut o întâlnire care te-a decepționat?

Vicky încuviință clătinând din cap.

– Îl chema Alexandre, răspunse ea, gânditoare.

– Stai puțin, întrebă prietena ei, răutăcioasă. Lasă-mă să ghicesc! Ți s-a părut că e prea înalt? Prea scund? Prea dolofan? Prea curat? Nu ți-a plăcut silueta lui sau cazierul judiciar?

– Nimic din toate astea, obiectă Vicky. Ba chiar are multe calități. Arată bine, știe să vorbească, este inteligent. Nu duce lipsă nici de simțul umorului, nici de galanterie. Și în plus, este interesat de biologie!

– Daaa? interveni Gina. În cazul acesta, de ce nu ți-ai comandat deja rochia de mireasă?

– Cred că Alexandre e prea sportiv pentru mine, spuse Vicky cu gravitate.

– Prea sportiv! Ca să vezi! exclamă Gina izbucnind într-un hohot de râs. Bravo, Vicky! Nu mă așteptam să găsești un asemenea pretext!

Un pic jignită că prietena ei o ironiza, Vicky începu să-i explice:

– Face câte patru ore de sport în fiecare zi. Dar nu ăsta-i lucrul care m-a deranjat cel mai mult! Cel mai rău a fost că, tot timpul cât am stat de vorbă, și-a încordat mușchii pe sub haină.

Gina ridică din umeri.

– Și care-i problema? Și faimoșii tăi strămoși trebuie să fi fost atleți, nu-i așa?

– Da, dar nu cred că-și încordau bicepșii când stăteau la masă.

– Ți se pare atât de stânjenitor?

– Teribil de stânjenitor! Mi-e cu neputință să-i vorbesc serios mai mult de un minut, că mă face să râd!

Gina nu putu să se abțină să nu zâmbească.

– Distracția asta nu deranjează atât de mult! Când te simți atrasă de un bărbat…

–Nu cred că mă simt atrasă de el, răspunse Vicky. Trebuie să-ți mai mărturisesc ceva; văzându-i bicepșii umflându-se și dezumflându-se, până la urmă am avut impresia că am rău de mare. Și nu pot să iau două comprimate de Nautamine de fiecare dată când cinez cu el!

– S-a dus și Alexandre, anunță Gina, sobră.

– Da, din păcate…, spuse Vicky.

– Din păcate? Ce vezi rău în asta?

Gina avea întotdeauna un mod personal de a vedea lucrurile. Întorcea pe dos situațiile într-un fel atât de neașteptat, încât își punea interlocutorul pe gânduri.

Vicky recunoscu atunci prietenei sale, nu fără sfială:

– Cred că am o problemă, Gina. Nu știu. O problemă… hmm… hormonală. Știi, la o anumită vârstă, uneori, femeilor li se întâmplă…

– Vicky , ai treizeci, nu cincizeci de ani! Spune-mi totuși ce te face să crezi că ai probleme de felul ăsta?

– În ultima lună m-am întâlnit cu mai mult de o duzină de bărbați, și nu m-am simțit fizic atrasă de nici unul. Cu toate că n-aveau nimic de reproșat! Am impresia că problema vine de la mine. Este vina mea că nu simt nimic față de ei.

– Absolut nimic? Nici măcar un început de fior?

– Nici cel mai mic fior, spuse Vicky.

– Nici pentru acest Alexandre, atât de sportiv?

– Nici pentru el. Crezi că ar trebui să mă duc să mă consulte un medic?

– Să nu exagerăm, Vicky! Este normal să nu te simți atrasă de toți bărbații pe care-i întâlnești… Eu nu cred în povestea asta cu hormonii. Există un precedent. Până acum te-ai simțit atrasă de bărbați, nu-i așa? Față de Luke, frumosul tău detectiv, simți ceva, sau mă înșel?

Bineînțeles, când se gândea la ochii lui verzi, la părul castaniu, la zâmbetul lui blând, Vicky simțea că începe să se topească de dorință. Da, era atrasă de el, chiar puternic atrasă. Îi plăcea mult de tot să-i privească trupul pe care-l găsea în același timp tulburător și liniștitor.

Îi răspunse imediat Ginei:

– Da, este adevărat, mă tulbură puțin… O să râzi: acum câteva zile, când am jucat tenis, evitam să mă uit la el când servea, de teamă că n-am să nimeresc mingea!

Gina păru stupefiată.

– Ai jucat tenis cu el?

– Da. Cum Alexandre este un adevărat atlet, Luke s-a gândit că ar trebui să mă inițieze și pe mine, măcar în tenis, înainte de a-l întâlni.

Gina părea gânditoare. Vicky continuă:

– Este de-a dreptul absurd! Mă simt atrasă de Luke, cu care n-am să mă pot mărita niciodată, și de fiecare dată când întâlnesc un bărbat cu care m-aș putea căsători, parcă mă simt blocată. Ceva se împotrivește în mine, și nu-mi vine decât s-o iau la fugă!

– Ce vrei ? șopti Gina. Inima are rațiunile ei… Du-te să vezi un medic dacă vrei, dar știu deja ce sfat o să-ți dea.

– Ce sfat?

– Dacă-ți place Luke, mărită-te cu el.

– Dar Gina, este imposibil, Luke este…

– … un detectiv cretin, care în plus, vine din Dakota. Știu, știu. Bine, atunci nu te mărita cu el. Dar ieși cu el: cel puțin n-o să mai ai grija pretinsei probleme hormonale.

Și cum Vicky nu găsea replică, Gina adăugă:

– Haide, Vicky, nu face mutra asta. O aventură n-a stricat niciodată nimănui!

– Eu nu sunt dintre cele care… au aventuri, declară Vicky cu gravitate.

– Dar ai ieșit până acum cu un bărbat? întrebă Gina.

– Da, recunoscu Vicky.

Erau mulți ani de când se întâmplase…

– Îl chema Bosswell. Era student la arhitectură, și cum era de familie bună, părinții noștri se gândeau deja să ne căsătorească.

– Și atunci? Dac-ai avut în mână pasărea rară, de ce nu te-ai măritat cu el?

– Ținea să rămână la Boston, unde trăia toată familia lui. Într-o bună zi, am primit răspunsul de la Centru… Când am anunțat că plec la Miami, nici nu s-a mai pus problema să ne căsătorim.

– Hmm… făcu Gina, gânditoare. Eu m-am întrebat mereu de ce părinții tăi n-au fost de acord cu plecarea la Miami… Acum, m-am lămurit.

Mai stătu pe gânduri câteva clipe.

– În orice caz, un lucru este sigur: nu ești oița nevinovată care pretinzi a fi. În ziua în care ți-a plăcut un bărbat, nu ți-a fost greu deloc să-l seduci.

– Nu mai mi-aduc aminte cum s-a-ntâmplat. Dacă astăzi ar trebui să seduc un bărbat, n-aș ști absolut deloc cum să fac!

Gina ridică ochii spre cer.

– Și totuși, e atât de simplu! Există o stratagemă care merge totdeauna: îl inviți să cineze la tine și-i deschizi ușa, îmbrăcată sexy… Negrul dă bine! Și nu trebuie să-ți mai faci griji: bărbații își dau seama întotdeauna unde vrei să ajungi.

Gina era nostimă, dar în clipa aceasta Vicky ar fi preferat un răspuns mai serios.

– Nici măcar nu știu să pregătesc mâncare pentru o cină în doi, se plânse Vicky.

– Ce fraieră ești! Într-o asemenea situație, un bărbat nici nu se mai gândește la mâncare!

– Vrei să știi adevărul? Ei bine, Gina, nu numai că în dulapul meu n-am să găsesc lenjerie sexy, dar în plus am impresia că aș fi ridicolă purtând așa ceva. Să presupunem că m-am hotărât să seduc un bărbat, pe Luke de exemplu… Dacă m-ar vedea îmbrăcată așa, ar izbucni în râs și cred că i-ar trebui o jumătate de oră ca să redevină serios.

Gina zâmbi. Vicky continuă:

– Și când ar putea din nou să vorbească, sigur că mi-ar spune:“ Vicky, nici nu-ți dai seama cât de bine te prinde ținuta asta care-ți conferă o notă clasică, de femeie la locul ei!“

– Totuși, n-am impresia că Luke te vede ca pe un vas de porțelan chinezesc din secolul al nouăsprezecelea!

– Ba da, tocmai. Și nu se înșală prea mult. Zilele trecute, am vrut să-mi cumpăr un costum de baie ceva mai sexy, știi, unul care te face

să semeni cu Cindy Crawford. Ei bine, când l-am pus pe mine, mi s-a părut că nu semăn cu Cindy Crawford ci cu… Pamela Anderson. Ceea ce nu-i același lucru!

– Vicky, draga mea, dacă ai de gând să începi să-ți modifici garderoba, înseamnă că ești îndrăgostită de Luke!

– Într-adevăr, mă simt atrasă de el, recunoscu Vicky înroșindu-se, dar cred că, după ce mi-l va prezenta pe bărbatul ideal, cel cu care mă voi căsători, nu ne vom mai întâlni. Și o să-l uit… N-o să fie o tragedie.

– De ce nu încerci să-l seduci? insistă Gina. Încearcă, și-o să vezi cum va fi! Ce ai de pierdut?

– Nu vreau să-l seduc pe Luke. Nu tocmai pe el! Însă aș putea să încerc cu altcineva?

Gina nu răspunse.

*
* *

Câteva zile mai târziu, Luke o anunță pe Vicky că descoperise un nou potențial pretendent.

– Îl cheamă Spencer Lewiston, familia lui s-a afirmat în timpul masacrului din Boston, și se spune chiar că stră-străbunicul lui a fost amantul soției lui Paul Revere. Ce zici de asta?

– Că este imoral, răspunse Vicky. Dar nu asta-i problema.

De altfel, nici sentimentele, nici planurile ei nu i se păreau foarte morale…

Ea stătea pe canapea, cu o carte de biologie pe genunchi. La un metru de ea, așezat pe covor, Luke răsfoia un dosar. Era îmbrăcat cu niște blugi prespălați și o cămașă neagră. De fiecare dată când îl privea, Vicky își spunea că era cel mai sexy bărbat pe care-l întâlnise până acum. Glasul, gesturile lui, zâmbetul, erau atât de senzuale încât văzându-l, avea impresia că o copleșește dorința. Cu toate că el, profesionist cum o obișnuise, îi făcea descrierea unui alt bărbat, de care ea simțea că se plictisea deja…

– În orice caz, n-o să știm niciodată nimic despre asta, remarcă el. După părerea mea, soția lui Paul Revere trebuie să fi fost o soție fidelă, iar stră-străbunicul lui Spencer, un mincinos lăudăros. Dar ca să revin la Spencer, joacă squash de două ori pe lună, are dinții foarte albi și culoarea lui preferată este verdele.

– Foarte bine, spuse Vicky. Și crezi că dacă aș încerca să-l seduc…?

– Poftim? spuse Luke.

Femeia se înroși și reveni brusc cu picioarele pe pământ.

– Mmm… Știi cumva dacă-l preocupă ploile acide?

– Da, răspunse Luke îndreptându-și din nou atenția asupra dosarului. Am aflat ceva pe tema asta… Ai un pic de răbdare… Da, a semnat o petiție în care este vorba tocmai despre această problemă. Este foarte vigilent în materie de ecologie.

Și în timp ce Luke căuta anul, luna, ziua și ora la care Spencer semnase acea petiție, de supărare, Vicky se gândea la dulapul în care își ținea lenjeria. În afară de alb, culoarea desuurilor ei era verde pal. Or, ce poate fi pe pământ mai inhibant decât o andivă?

Ea oftă. Dacă Luke i-ar fi văzut lenjeria, i s-ar fi confirmat catalogarea pe care i-o atribuise: era o femeie clasică, mult prea clasică…

– Uite! exclamă el deodată. A semnat apelul ecologiștilor pentru votul legii antipoluării, în primăvara trecută.

Oare Spencer o va găsi sexy? În definitiv, n-avea decât să încerce. În felul acesta, își va da seama o dată pentru totdeauna cum stăteau lucrurile.

– Ai auzit? A semnat apelul ecologiștilor pentru…

– Da, da, făcu ea, indiferentă.

În clipa aceea, surprinse privirea lui Luke, având o notă de exasperare pe care n-o mai văzuse.

– Cum adică „da, da"? întrebă el furios. Îți dai seama cât am muncit ca să adun toate datele acestea despre el? Înțelegi ce înseamnă asta pentru mine? Îți pregătesc dosare detaliate și tu abia dacă te uiți prin ele. De fiecare dată când ți-am adus pe o tavă de argint un soț care să corespundă cerințelor tale, mi-ai pus niște întrebări pe cât de descurajante pe atât de abracadabrante. Și când găseam răspunsul, nici măcar nu-l ascultai. Ce joc e ăsta, Vicky?

Ea simți că ajunsese într-o mare încurcătură.

– Eu… Apreciez foarte mult ceea ce faci pentru mine, Luke, bâigui ea. Mă crezi indiferentă, pentru că nu știu cum să-ți mulțumesc. Însă pot să te asigur că prețuiesc foarte mult ajutorul tău.

Urmară câteva secunde în care Luke păru să regrete tonul cu care îi vorbise.

Dar ea era gata să-i dea dreptate. Așa era. Depășea măsura atunci când inventa de fiecare dată un pretext ca să refuze un nou pretendent. Fie. N-o să mai facă așa.

După câteva clipe, Luke continuă:

– Atunci? Ce părere ai despre Spencer?

Tânăra femeie își mușcă buza. Nu era momentul să exagereze din nou.

– Mmm… Trebuie neapărat să-l întâlnesc, declară ea fără prea multă convingere.

– Perfect! jubilă Luke. O să fie la recepția pe care o dă familia Daniels, vineri seară. Cu ocazia asta poți să faci cunoștință cu el.

– Tu… O să fii și tu? întrebă ea cu glasul tremurător.

– Da. Trebuie să mă ocup de câteva detalii pentru o altă anchetă.

Vicky era atât de dezorientată încât nu putu să se abțină să-i pună întrebarea care o chinuia de câteva zile.

– Luke. Ai… sedus vreodată pe cineva?

– Dac-am sedus pe cineva? Ciudată întrebare. De ce mă întrebi?

– Ca să știu.

– Te gândești la ceva?

Ea simți că roșește.

– Nu.

– Ba da, este limpede.

Deodată, el păru îngrozit.

– Vrei să spui că te-ai hotărât să-l seduci pe Spencer? Recunosc că n-arată rău deloc… Dar, Vicky, încă nu l-ai întâlnit! Poate ar trebui să aștepți să-l vezi înainte să treci la acțiune!

– Te asigur că nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva, spuse Vicky. Nu… Însă mi-am dat seama că dacă, întâmplător, m-aș hotărî să-l seduc, n-aș ști absolut deloc cum s-o fac! Nu am experiență în privința asta.

– Și mi te adresezi mie… De ce? Mi se pare că oricare dintre prietenele tale ți-ar putea da sfaturi mai bune ca mine!

Era gata-gata să-i răspundă: „Nu, Luke. Tu ești cel mai sexy bărbat pe care l-am întâlnit până acum. Tu ești cel care trebuie să-mi dea răspunsul. De la tine, doar de la tine vreau să-l aud…“

Dar nici nu se punea problema să-i țină un asemenea discurs! Așa încât se mulțumi să-i dea un răspuns evaziv.

– Ești detectiv. E normal să mă adresez ție!

– Înțeleg, mormăi el. În filme, detectivii sunt întotdeauna mari seducători. Dar în realitate, lucrurile nu se întâmplă ca la cinematograf. Ai vorbit cu… nu știu… cu prietena ta Gina, de exemplu?

– Ea m-a sfătuit să fac rost de lenjerie neagră… Nu sunt sigură că este cel mai bun sfat.

– Nici un bărbat nu rezistă la așa ceva, confirmă detectivul ca un cunoscător. Sfatul este bun. Însă îmi închipui că te gândești la o apropiere mai subtilă, nu-i așa?

Vicky încuviință clătinând din cap.

– Daaar… Mama ta ce spune? întrebă el.

– Cuvântul „seducție“ nu face parte din vocabularul ei.

Bărbatul zâmbi.

– Poate ai dreptate. Spune-mi, Vicky, ai totuși o experiență în domeniul ăsta? Ai flirtat cu un bărbat?

Tânăra femeie se întunecă. Ieri, Gina, acum, Luke! Se pare că, toată lumea își punea aceeași întrebare… Bineînțeles că flirtase cu un bărbat! Doar avea treizeci de ani! Când vor înceta s-o mai considere o gâsculiță?

– Nu sunt atât de inocentă cum par, obiectă ea, rănită în amorul propriu. Și dacă vrei să știi totul, m-am culcat deja cu un băiat. Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Am impresia că astăzi nu mai sunt în stare să seduc pe cineva. De altfel, din câte îmi aduc aminte, atunci când am ieșit cu Boswell, nu eu l-am sedus. El a fost cu inițiativa.

Luke tuși să-și dreagă glasul.

– Și după povestea asta, n-ai mai cunoscut niciodată pe altcineva?

– Niciodată. Sunt o femeie serioasă. Sau mai degrabă, cred că nu sunt o femeie cu care bărbații să-și dorească să petreacă o noapte.

Îi destăinuia ceva ce nu îndrăznise niciodată să spună altcuiva.

Urmă o tăcere prelungită.

– Nu sunt foarte sexy, continuă ea. Când mă uit la Gina, îmi dau seama că nu lasă nici un bărbat indiferent. Chiar și bătrânul doctor Fisher este atras de ea. Când sunt eu cu el, am impresia că îmi vede doar spiritul. Cred că nici măcar nu-și dă seama dacă sunt bărbat sau femeie!

– Cum așa? Eu mi-am dat seama imediat că ești femeie.

– Îți mulțumesc, spuse ea ironic. Este o remarcă ce-mi merge direct la inimă. Dar nu sunt sigură că toți bărbații sunt la fel de perspicace. Poate că acesta este un criteriu pe care ar trebui să-l adaug listei mele: ar trebui ca viitorul meu soț să poată spune dintr-o privire cărui sex îi aparțin.

– De ce nu? încuviință Luke badjocoritor și complice în același timp. Printre zecile de criterii pe care le-am stabilit până acum, am putea să mai strecurăm unul: trebuie ca bărbatul în chestiune să fi absolvit în tinerețe și o școală de detectivi. Cu siguranță, sunt sute de bărbați în Miami care îndeplinesc această cerință!

El râse.

Ea nu.

Tânăra femeie știa că în Miami nu era decât un singur bărbat care corespundea criteriilor ei, adevăratelor ei criterii. Și bărbatul acesta se numea Luke Adams. Din păcate, în mintea părinților ei, Luke Adams n-ar fi putut niciodată să devină soțul ei. Din păcate…

– Este absurd, reîncepu Luke, care devenise din nou serios. Ești foarte feminină, Vicky, foarte seducătoare, chiar foarte senzuală…

Cât de delicat era! Rostea cuvintele acestea cu atâta duioșie… Dar ar fi trebuit să privească lucrurile în față: oricât de gentil ar fi fost Luke, nu era deloc seducătoare, și ea știa bine. Era un domeniu în care avea nevoie de o serioasă mână de ajutor. Și el era singurul căruia i-o putea cere.

– Să revenim totuși, reluă Luke. Cei pe care ți i-am prezentat, trebuie să-și fi manifestat totuși interesul printr-un gest, un cuvânt? Când ți-au spus la revedere, de exemplu, te-au făcut să simți că le-ai plăcut?

Adoptând o voce de școlăriță, tânăra femeie începu să turuie lecția:

– Jeremie mi-a strâns mâna. Milton și-a ridicat pălăria. Harlin mi-a sărutat mâna… Singurul care a vrut să mă conducă a fost Gerald: vroia să-mi pună câteva întrebări despre unchiul meu. E măgulitor!

Luke căzu pe gânduri.

– Îmi închipui că nici unul dintre ei nu ți-a plăcut. Trebuie să-și fi dat seama și ei. Bărbații simt lucrurile astea.

– Dar dacă aș fi vrut să-i determin pe ei să facă primul pas, n-aș fi fost în stare să-i fac să înțeleagă, mormăi Vicky, descumpănită. În domeniul acesta sunt absolut dezarmată…

– Din fericire! comentă Luke, încruntându-se.

– Totuși, într-o bună zi am să mă îndrăgostesc de un bărbat, continuă ea. Cum să mă port atunci ca să-l fac să înțeleagă că-mi place?

– Mă întreb ce-i în capul tău, spuse Luke. De obicei, lucrurile astea vin de la sine. Cred că nu ai nevoie de nici un sfat.

– Luke, spuse femeia cu tremur în glas, eu n-am nevoie de un sfat. Am nevoie de o lecție!

– O femeie tânără ca tine n-are nevoie de o lecție de felul ăsta! Ce fel de lecție ai vrea să-ți predau? Mie îmi place foarte mult inocența și nevinovăția ta!

Inocență? Nevinovăție? Catastrofă! Considera că nu era în stare să înțeleagă ce era cu dragostea! Cu atât mai rău! Dacă nu vroia să facă nimic pentru ea, n-avea decât să schimbe tactica…

– Foarte bine! Dacă nu vrei să m-ajuți, o să mă adresez altuia. Lui Spencer, de exemplu.

Luke păli.

– Îți interzic, spuse el. Cere-mi tot ce vrei, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-l băga și pe Spencer în povestea asta! Este în interesul tău ca discuția asta să rămână între noi.

În sfârșit, o s-o ajute! Cu fizicul lui, Luke trebuie să fi cucerit inimile multor fete. Era făcut pentru dragoste. Ochii lui, glasul,

gesturile, totul la el era extrem de excitant. El, care era un virtuos al seducției, putea foarte bine să-i dea câteva sfaturi, nu? Ea cunoștea atât de puțin inimile bărbaților…

– Bine. Ce vrei să știi, de fapt? întrebă el cu o expresie atât de resemnată încât interlocutoarea fu cât pe ce să pufnească în râs

Se părea că seducătorul nu prea avea de gând să-și trădeze secretele!

– Ei bine, ce trebuie să fac dacă întâlnesc pe cineva care-mi place?

– Începi prin a lua cina cu el. După aceea, dacă nu te invită la el, îl inviți aici ca să-i oferi un pahar, răspunse el fără tragere de inimă.

– Da? făcu ea. Interesant. Și pe urmă?

Luke își trecu o mână prin păr și se uită în tavan.

– Pe urmă… hmm… de obicei… cel care invită propune ceva de băut. Un whisky, o cafea…

– Perfect! spuse școlărița luând un stilou și o foaie de hârtie. Îmi dai voie să notez?

– Deformație profesională! constată Luke. Ești tu însăți, Vicky.

Apoi continuă:

– Să presupunem că el vine aici. Ar trebui să pui niște muzică plăcută și să lași lumina mai intimă. Ah! Altceva: fă să dispară în dulap portretul acesta cumplit al străbunicii tale. Cu privirea ei de bufniță și îmbrăcămintea neagră, este înspăimântătoare. Poate face să-și iasă din fire un om normal!

Perfect, perfect! își spuse Vicky punându-și la punct scenariul. Notase deja: cafea, muzică, lumină, portret. Trebuia să nu uite nimic!

– Și pe urmă?

Luke zâmbi din nou. De data asta, fără să se ascundă.

– Pe urmă? Ei bine, ca să destinzi atmosfera, inventezi o mică minciună: s-a dereglat televizorul, ți-ai pierdut un inel într-un colț al încăperii, ai vrea să agăți o perdea… Pe scurt, îi ceri ajutorul.

– Da?

– El se pregătește să intre în joc. Iată că acum sunteți unul lângă celălalt…

– Bine… Ce se-ntâmplă atunci?

– Ar fi nefiresc dacă nu te-ar lua în brațe și n-ar încerca să te sărute.

Privirea lui Luke era tandră și senzuală. I-ar fi plăcut să se lase cuprinsă de el în brațe…

– Și dacă nu se întâmplă nimic? întrebă ea ca să fie cu inima împăcată.

– Nu înseamnă că partida e pierdută. O dată televizorul reparat, inelul găsit, perdeaua agățată, te așezi lângă el pe canapea.

– Și dacă s-a așezat deja pe un fotoliu sau pe scaun?

Luke nu putu să se abțină să nu pufnească în râs.

– Dacă există un singur bărbat care să nu se așeze pe canapea, poți să mă spânzuri, spuse el.

Vicky își mușcă buza. Întrebarea ei era de bună seamă ridicolă… Încercă să recupereze terenul pierdut.

– Și dacă, o dată așezat pe canapea, nu mă sărută?

– Îl săruți tu.

– Of! Dar n-aș îndrăzni.

– Ar trebui să te antrenezi, o sfătui el cu blândețe.

În clipa aceea, își dădu seama că era așezată lângă el, tocmai pe canapea… Dacă din întâmplare el ar fi fost cel pe care ar fi vrut să-l seducă, ar fi putut să-l sărute în clipa asta, exact așa cum tocmai o învățase……

Însă din fericire, își spuse femeia, nu se punea problema să-l seducă pe Luke. Ca să lupte cu emoția care o copleșea, se străduia să-și păstreze capul limpede. Între ei doi, evident, era vorba despre altceva. Legătura lor era pur și simplu prietenească. Sau chiar strict profesională. Nu era mai bine așa?

De altfel, totul fusese foarte simplu între ei, în ciuda atracției pe care o simțea față de el. Chiar strania lecție de seducție pe care i-o dădea acum, era absolut platonică. Ce noroc avea că dăduse peste un profesor ca el!

– Dă-i bătaie, îi sugeră profesorul.

Ca o elevă ascultătoare, Vicky se conformă și-l sărută timid, pe obraz. Când buzele atinseră pielea lui, se înfioră. Încercă o senzație

foarte plăcută și tulburătoare. Avu impresia că încăperea se cutremura cu ea. Ar fi pus o clipă capul pe umărul profesorului ei înțelegător!

– Glumești? o întrebă el cu blândețe. Vicky! Nu-ți săruți vărul, nici pe cel mai bun prieten al surorii tale! Închipuie-ți că ești cu un bărbat pe care te-ai hotărât să-l seduci! Un bărbat care-ți place!

Se apropie din nou de fața lui Luke și simți că obrajii îi iau foc. Apoi îi atinse buzele, întrebându-se dacă acest sărut îi va dezvălui dorința care o simțea pentru el.

El îi răspunse cu blândețe. Vicky nu se eschivă. Și curând, răspunse sărutului său, strivindu-și buzele de ale lui, și gemând de plăcere. Luke îi oferea un sărut tandru și extrem de excitant, un sărut atât de suav, un sărut care ar fi putut să dureze toată viața…

„Toată viața?“ Revenind brusc la realitate, femeia dădu înapoi.

Ce se-ntâmplase? Îl mai sărutase pe Boswell, când flirta cu el… însă nu-și aducea aminte să fi simțit vreodată această plăcută vâlvătaie, această căldură animală atât de plăcută, care punea stăpânire pe ea. Pielea îi era în flăcări. Sânii ei vroiau să simtă pieptul lui Luke, mângâierile lui… Uitase oare ce însemna un sărut? Ori cunoscuse vreodată această beție de o clipă, această flacără care o mai ardea încă, chiar după ce se îndepărtase de Luke?

Redevenise stăpână pe sine… Dar în sinea ei, chiar renunțase la el? Sinceră să fie, ar fi vrut să continue sărutul. Ar fi vrut să prelungească jocul, să fie eleva lui în dragoste și să-l vadă deschizând pentru ea poarta unui univers interzis. Ar fi inițiat-o cu blândețe în secretele și vraja plăcerii. I s-ar fi supus.

Câtă vreme era expert în materie, părând să știe totul despre femei, s-ar fi încredințat lui, fără nici cea mai mică reținere, mâinilor lui blânde, buzelor lui umede, corpului său atât de suplu și puternic. Ar fi dezbrăcat-o. Ar fi fost mândră s-o vadă. Și după ce și ea i-ar fi scos la rândul ei hainele, ar fi fost excitată la culme. Trupurile lor ar fi ars în aceeași flacără. Ar fi vibrat la unison, în ritmul dorinței…

Atunci, pentru prima dată, cu violență și fără rușine, își dori ca Luke să devină amantul ei. Doar acest sărut îi deschisese ochii: era făcută să-i aparțină lui.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Luke o trase spre el, sărutând-o cu o ardoare sălbatică, care o făcu să tresară fericită. Nu avu puterea să i se împotrivească. Avea să-i dea jos bluza? Ea își dorea cu ardoare acest lucru. Ar fi vrut ca el să-i privească sânii, să-i atingă cu mâinile, apoi cu buzele, să-i sărute… Se săturase să apară în fața lui ca o fetiță cuminte, pregătită să poarte toată viața fuste bleumarin și gata să se mărite cu un domn extrem de plictisitor…

Însă deodată, el slăbi îmbrățișarea, chiar în clipa în care femeia simțea că în curând nu va mai putea să se împotrivească dorinței…

– Vrei să-ți arăt și ce se întâmplă după aceea? o întrebă el malițios, cu acel zâmbet fermecător, cu privirea aceea limpede care o înnebunea.

Ce putea să-i răspundă? Avea să-i ceară să facă dragoste cu ea pentru că asta își dorea, pentru că nici un alt bărbat din lume nu ar putea niciodată să-i ofere atâta bucurie?

Nu, bineînțeles. Hotărâse să-și caute un soț, nu să devină amanta unui detectiv din Dakota!

– Îți mulțumesc, spuse ea, confuză. Cred că am înțeles bine lecția. Prefer să mă opresc aici, astăzi.

– Tu hotărăști, spuse Luke, ca și cum i-ar fi părut rău. Dacă mai vrei să știi altceva…

Nu știa ce să-i răspundă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul Și când te gândești că nu fusese nevoie decât de un sărut ca să-și piardă capul…

Tulburată, răspunse:

– Fără îndoială, știu destul…

Dar surprinse în clipa aceea, în ochii lui Luke, o privire extrem de severă.

– Atenție! spuse el. Dacă ți-am arătat ce înseamnă un sărut, asta nu înseamnă că trebuie să lași pe oricine să te sărute! Nu s-ar opri aici!

Și-i ținu un lung discurs despre necesitatea ca o femeie ca ea să rămână castă.

Ironia soartei! Uite că-i dădea sfaturi să fie reticentă și să-și păstreze virtutea! Cât era de lipsit de sens ceea ce-i spunea…

– Ei bine, Luke! replică femeia după ce interlocutorul își termină discursul, cred că ar trebui să te întâlnești cu mama. Ai aceleași idei în privința educației tinerelor femei!

*
* *

– Mi-a spus că o făceam să se gândească la maică-sa! îi mărturisi Luke lui Barney, a doua zi dimineață. Îți dai seama? Abia o sărutasem și mi-a spus că o fac să se gândească la maică-sa!

– Zilele trecute chiar tu spuneai că te consideră un fel de mamă…, observă Barney.

– Poate, dar speram să mă înșel.

– Intuiția ta de detectiv ți-a jucat o festă!

– Detectiv? Acum o lună, mai eram încă detectiv. Dar astăzi am devenit căutător de câini și bonă de tinere femei. Ce naiba am făcut ca să merit așa ceva?

– Nu știu ce-ai făcut. Dar cu ea, ai făcut trei greșeli imense. Prima, acceptând să-i cauți un soț. A doua, organizând tu însuți prezentările. Și a treia, refuzând să recunoști că femeiușca asta îți place! Acum, trebuie să îndrepți greșelile. De ce nu treci la acțiune?

– Barney, tocmai ți-am spus că am sărutat-o. În clipa următoare, mi-a spus că o fac să se gândească la maică-sa… În orice caz, știi bine că nu sunt potrivit pentru ea.

– Ce te face să crezi asta?

– Caută să întâlnească un bogătaș, un tip a cărui genealogie și carieră să fie pe placul părinților ei…

– Prostii! îl întrerupse Barney. Vorbește-i despre sentimentele tale. Arată-i c-o iubești. Poate vei fi surprins de reacția ei. Eu unul, așa fac cu Suzy. A acceptat să vină să cineze la mine astă-seară!

Luke îl privi, nevenindu-i să creadă. Imposibil! Fusese atât de prost încât să-i spună lui Suzy că o iubea? Era naiv dacă își închipuia că-i va păsa câtuși de puțin de el!

– Te-am pus în gardă, Barney! Te-ai lăsat prins în capcană de fata asta… Acum, ai grijă.

– Ai ceva împotriva ei, până la urmă? mârâi el. Suzy e frumoasă, inteligentă, nostimă, teribil de senzuală și rafinată… S-ar zice că asta te agasează!

– E egoistă și-i place să-i manipuleze pe ceilalți, așa cum fac toate din anturajul ei, mormăi Luke.

Imediat îi păru rău pentru ceea ce spusese. Barney era prea îndrăgostit ca să mai gândească. Răul era deja făcut: micuța se jucase cu el. De altfel, nu fusese greu deloc. Fostul polițist din Chicago fusese întotdeauna fascinat de fetele frumoase din Miami.

– Cum crezi că or să se întâmple lucrurile mai departe? Speri să-ți petreci noaptea cu ea, nu-i așa? Și după aceea? Crezi c-o să plece de acasă și să se mute la tine? Crezi c-o să vrea să-ți facă de mâncare?

Luke și-o închipuia pe Suzy instalându-se la Barney. Scena era jalnică. Locuia într-o coșmelie, o caricatură a ceea ce ar fi trebuit să fie locuința unui holtei. O să-și ia tălpășița îndată ce-o să vadă despre ce era vorba!

– Lui Suzy nu-i pasă de decor! Și sunt sigur că frumoasei Victoria Sommerset-Hayes puțin îi pasă unde locuiești. Invit-o la tine și o să-i placă la nebunie. Și o să vezi că nu-ți va cere decât să rămână să doarmă acolo!

O clipă, Luke și-o închipui pe Vicky, în dormitorul lui. Însă alungă imediat această imagine din mintea lui: îi era teamă să creadă, teamă să încerce, așa cum îl îndemna Barney. Știa bine că trezirea ar fi brutală…

– Vei vedea, insistă Barney. Invit-o la cină. Femeile sunt întotdeauna încântate când bărbații pregătesc masa. Spune-i să vină pentru un hamburger.

– Nicidecum, mormăi Luke.

– De ce?

Cât de agasant era Barney cu „de ce"- urile lui!

– Pentru că este vegeriană, conchise Luke, în lipsă de argumente.

– În cazul ăsta, dă-mi voie să-ți dau un alt sfat.

– Care?

– Pregătește-i un sote de morcovi!

Capitolul 11

– Roberto, ai vreo informație despre Pumffy? Trebuie să aflu neapărat! spuse Luke. Dacă încerci să acoperi pe cineva, tot o să aflu, mai devreme sau mai târziu…

Canișul nu avu nici o reacție.

– Cum vrei tu, Roberto. Nu ești obligat să ne ajuți. În orice caz, dacă afli ceva, sunt în continuare interesat.

Detectivul, care stătea în genunchi, se ridică. Nenorocită meserie! își spuse el.

Când acceptase să-i dea o mână de ajutor lui Barney, nu știa în ce se băga!

Bine, acum era timpul să se întoarcă în sala în care se înghesuiau invitații, zâmbitori, cu câte un pahar în mână. Ce-ar fi avut de spus dacă ar fi știut la ce interogatoriu îi supunea pe câinii din casă?

Ajungând aici, Luke aflase că, în urmă cu două zile, familia Daniels pierduse la rândul ei un fidel câine de companie, pe Mishka. Ipoteza unei răpiri, atât de dragă lui Barney, nu i se părea acceptabilă…

Totuși, serata se apropia de sfârșit și el nu primise încă nici o informație.

Înainte de a se întoarce printre ceilalți invitați, își aranjă cravata și se uită la ceas. Era unsprezece. Unde erau Vicky și Spencer? Ar fi fost surprins dacă ar fi sedus-o deja… Dar oricum, ca să se liniștească,

Luke încercă să-i mai treacă o dată în revistă defectele. În primul rând, Spencer râdea tot timpul. Se putea remarca atunci că avea gura prea mare, dinții prea albi… Amănuntul acesta, cu siguranță o va irita pe Vicky. În plus, el avea părul vopsit, ceea ce nu putea să nu-i displacă unei femei ca ea. În sfârșit, oriunde se ducea, își lua cu el peste tot bunica. Nu era aiurea?

Luke trase adânc aer în piept.

Sau poate se înșela: seara se desfășurase foarte bine și în clipa asta Vicky, cu capul pe umărul lui Spencer, probabil îl aștepta să-i propună să meargă la el să bea un pahar.

Luke intră în sala mare și se uită atent la mulțimea invitaților. Cunoștea figurile tuturor și totuși, nu-i făcea nici o plăcere să se afle, în seara asta, în această societate veselă.

Unde era ea?

Invitații arborau ținutele cele mai extravagante și discutau despre iahturi sau despre mașinile lor de curse. Oamenii aceștia n-aveau altceva de spus!

Unde era ea?

O căută în zadar cu privirea. Ideile i se învălmășeau în minte.

Ce să facă? Avea dreptate Barney? Trebuia să-i mărturisească lui Vicky? S-o facă să înțeleagă c-o iubea? Să-i explice că el era cel cu care trebuia să se mărite? E drept, nu aparținea unei mari familii din Statele Unite. Dar ce importanță avea? Dragostea nu era mai puternică decât convenințele?

Unde era ea?

Continua s-o caute cu privirea. Ce s-ar întâmpla dacă, atunci când ar apărea împreună cu Spencer, s-ar duce la ea și i-ar mărturisi liniștit c-o iubea? L-ar măsura din cap în picioare? I-ar întoarce spatele? Nu-i venea să creadă. Se gândea mai degrabă că l-ar săruta cu pasiunea și senzualitatea pe care i-o dovedise atunci când buzele lor se întâlniseră pentru prima dată…

Unde era ea? Unde?

Deodată, o zări, fermecătoare în rochia ei lungă. Nu mai era nici o altă femeie în lumea asta care să aibă această eleganță, această

înfățișare de regină, talie suplă pe care ținuta i-o puneau atât de bine în valoare. Celelalte femei adoptau culori vii, decolteuri îndrăznețe dacă vroiau să-și eclipseze concurentele și să atragă atenția asupra lor. Vicky, niciodată. Întotdeauna era îmbrăcată simplu și era, de departe, cea mai frumoasă. Rămase o clipă pe loc, s-o poată admira. Amestecul acesta de senzualitate și reticență îl dădea peste cap.

În timp ce stătea dreaptă și mută alături de Spencer, acesta râdea din toată inima. Probabil că rostise una dintre inepțiile care nu-l amuza decât pe el și pe bunica lui! Bătrâna, pudrată și zâmbitoare, era într-adevăr lângă el, gândindu-se probabil că tânăra pereche nu se putea lipsi de ea.

Din fericire, Vicky nu împărtășea veselia lui Spencer. Luase deja o hotărâre? Urma să-i explice din nou că nici acest pretendent nu era cel potrivit și că trebuia să-i mai prezinte unul?

În momentul în care Luke își recăpăta speranța, întâlni privirea ei. Îi adresă un zâmbet care spunea multe. Și în același timp, îi dădu paharul gol lui Spencer care plecă în direcția bufetului. Luke înțelese acest semnal. Adio, Spencer! Încă unul care trebuia să se dea bătut! Se va întoarce, cu un pahar plin în mână, într-un minut sau două, și o va căuta în zadar…

Luke știa ce-i rămânea de făcut: s-o însoțească acasă, să bea o ceașcă de cafea și… Cine știe? Poate îi va mai cere încă o lecție de seducție…

Porni spre ea.

Dar cineva îl prinse de mână.

– Luke, trebuie să-ți prezint pe cineva, spuse Rita Daniels.

*
* *

Uite că era din nou liberă… Uf!

Se uitase bine la Spencer înainte de a-și face o părere. Îl urmărea cu privirea, în timp ce-și făcea loc printre invitați… Ah! Nu era antipatic, nici vorbă de așa ceva. Reușise de exemplu să facă un efort și să nu aducă vorba despre unchiul ei. O veritabilă reușită din partea lui! Da, dintre toți cei cu care o făcuse să se întâlnească Luke, Spencer nu era probabil cel mai rău.

Cu toate astea, îl trimisese după șampanie cu intenția hotărâtă de a dispărea de îndată ce-i va fi întors spatele. Ce-i va răspunde lui Luke când o va întreba ce-o făcuse să se poarte așa? Nu prea știa…

Apropo de Luke, ce se-ntâmplase cu el? Cu câteva clipe mai înainte, îi întâlnise privirea… Dar parcă se volatilizase. Îl căută cu privirea prin mulțime.

Aha! Uite-l! În celălalt capăt al salonului, discuta cu o roșcată cu un farmec agresiv.

În clipa aceea, auzi o voce cunoscută:

– Victoria! Ce surpriză!

Era Madalyne.

– Îmi face mare plăcere să te revăd după atâta timp! M-a tot sunat mama ta în ultima vreme, dar mi-ar fi făcut plăcere să-mi dai și tu câte un telefon din când în când!

Vicky lăsă ochii în jos.

– Am impresia că întreg Miami e aici! continuă Madalyne. Ia te uită? Nu este Luke Adams cel pe care-l zăresc acolo? Îți aduci aminte, Victoria? Cred că ți l-am prezentat.

– Da, murmură Vicky.

Bineînțeles că-și aducea aminte! Și chiar nu încetase să se gândească tot timpul la el de atunci… Însă Madalyne nu trebuia să știe asta.

– E cu guvernanta familiei Daniels.

– O guvernantă? întrebă Vicky, surprinsă.

După corsajul transparent și fusta mulată, femeia asta părea mai degrabă a fi stripteuză, decât guvernantă de copii!

– Da. Se zice că cei mici o iubesc la nebunie!

În orice caz, femeia asta trebuia să aibă lenjerie intimă de toate culorile…

– Ce pereche frumoasă ar alcătui, se entuziasmă naivă Madalyne. Nu crezi, Victoria? Ar fi atât de bine ca Luke să-și găsească pe cineva. Povestea lui cu Darlene s-a terminat lamentabil…

– Darlene… ? întrebă Vicky. Despre cine e vorba?

– N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre ea? Tu de unde ai apărut, Vicky?

– Hmm… Din laboratorul meu!

Continua să se uite la cei doi: Luke, minunatul Luke, Luke al ei, și această creatură stranie, cu părul roșu. El zâmbea. Și ea îi zâmbea la rândul ei. Amândoi erau radioși. Vicky simțea că era în stare să-i omoare pe amândoi.

– Ei bine, începu Madalyne să-i explice încet, acum câțiva ani, Luke și Darlene alcătuiau un cuplu minunat. Erau tineri, frumoși… Se iubeau atât de mult! Toți credeam că până la urmă se vor căsători. Și pe urmă…

Vicky se uită la Luke cu coada ochiului… Ce puteau să-și spună în clipa asta? Era totuși de necrezut! Era acolo ca s-o ajute să-și găsească un soț, nu să umble după fete. Și încă ce fete!

– … Într-o zi, continuă Madalyne mai încet, am aflat că Darlene îl părăsise. Câteva săptămâni mai târziu, se mărita cu Edgar Snow.

Vicky rămase gânditoare.

– Victoria, în ceea ce mă privește, n-am înțeles-o pe Darlene. Cred că a făcut o greșeală enormă. N-am nimic cu Edgar, dar ce vrei? Sunt tentată să cred că nimic nu este mai important decât un mariaj din dragoste.

Vicky se uită mai atentă la el.

– Lui Darlene îi plăceau prea mult banii, continuă Madalyne. Mi-aduc aminte că vroia neapărat să-l silească pe Luke să ocupe un post important care-i fusese propus. El însă a refuzat de la bun început. Este cel mai dezinteresat om din Miami, sau mai bine zis este singurul!

– Da, încuviință Vicky. Îi place să vină în ajutorul celor defavorizați de soartă.

– Are o inimă bună, întări Madalyne cu un ton admirativ. Merită într-adevăr să fie fericit, și cea care se va mărita cu el va avea noroc.

Spunând acestea, Madalyne își luă rămas bun de la ea și se duse spre alți invitați. Vicky căzu pe gânduri: i se făcea rău când se gândea că Luke se va putea căsători într-o bună zi cu guvernanta copiilor Daniels…

*

* *

– Hai, spune-mi tot! îi ordonă Luke conducând-o pe Vicky la ea acasă. Ce mai ai să-i reproșezi lui Spencer?

Totul! îi venea să răspundă. Totul: zâmbetul permanent, părul prea negru, felul cum vorbea, mieros și afectat… Ce altceva? Ah, da! Ochii albaștri – și nu verzi. Și felul ciudat de a strânge mâna.

Dar își mușcă buzele și nu spuse nimic. Se hotărâse să fie eroină. Nu era momentul să dea greș.

– Nimic, spuse ea.

– Nimic?

– Nu, n-am ce să-i reproșez.

Suferise foarte mult văzându-l pe Luke cum stătuse de vorbă cu roșcata aceea. Și această suferință îi atrăsese atenția asupra ei însăși. Da, fusese geloasă, foarte geloasă. Cât timp mai trebuia să se mintă, să ascundă adevărul? Era îndrăgostită de el.

De acum înainte, era prea târziu să continue să ascundă adevărul. Se atașase prea mult de el. Îl visa în fiecare noapte. Se gândea la el tot timpul. Simțea încă pe buze savoarea sărutului său…

Era o prostie, din moment ce avea de gând să se mărite cu altul. Până la urmă, n-avea de ales: trebuia să pună punct acestei relații pasionale.

Trebuia să-și găsească un soț cât mai repede. Cu atât mai bine! Da, într-adevăr, era timpul ca această poveste să se termine.

– Îl stimez și-l apreciez pe Spencer, repetă ea. Luke păru extrem de surprins.

– Adevărat?

– Da, confirmă ea.

Acum nu mai avea nici o importanță dacă era adevărat sau nu. Trebuia să nu se mai întâlnească cu Luke. Altfel, într-o bună zi, sentimentele ei vor apărea la lumina zilei și ar fi o catastrofă!

El tuși ca să-și dreagă glasul.

– Aveam impresia că este cam superficial pentru tine… Glumele lui și felul lui de a râde tot timpul…

– Este foarte spiritual, obiectă Vicky.

– Așa crezi? Curios, eu am impresia că este vorba de un fel de nervozitate, de un dezechilibru care-l face să râdă tot timpul. Vrei să știi ce cred până la urmă? Am impresia că are ceva de ascuns.

– Nicidecum! răspunse ea categoric.

Trase adânc aer în piept. Situația era absurdă: uite-o că-l elogia pe Spencer!

– S-ar putea să mă înșel, admise Luke. În definitiv, nici un detectiv nu este infailibil!

– Spencer este absolut perfect, făcu ea un efort să adauge. Și familia lui este una dintre cele mai vechi din Statele Unite. Strămoșii noștri s-au cunoscut. Nu este nemaipomenit?

– Ba da, dar…

– Este foarte cultivat și este pasionat de ecologie. Cât despre bunica lui, este atât de drăguță…

– Da… spuse Luke, absent. Totuși, este curios că o poartă cu el peste tot. Se pare că nu se descurcă fără ea.

Vicky se uită pe geamul lateral al mașinii. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Automobilele mergeau repede. Ce se întâmpla cu ea? În ce joc ciudat intrase?

– Bineînțeles, ar trebui să învățăm să ne cunoaștem, reluă ea. Dar sunt convinsă că eu și Spencer suntem făcuți să ne înțelegem. Am impresia că avem atâtea afinități… Nu este minunat?

– Ba da, Vicky, răspunse Luke, abătut. E minunat.

*
* *

– Minunat? repetă Barney, furios. Cum așa, minunat? Ai înnebunit de tot?

Luke nu-i răspunse. În dimineața aceasta, era morocănos.

– Te anunță că-i place Spencer și tu găsești acest lucru minunat? Ți-am spus-o deja: ar trebui să te duci la un psihiatru înainte de a fi prea târziu!

– Tu interoghezi câinii ore întregi și eu trebuie să mă duc la psihiatru? mârâi Luke, cufundat în fotoliu.

– Eu am de făcut o anchetă! protestă Barney. E normal să interoghez martorii. Apropo, ai reușit să scoți ceva de la Roberto?

– Nu, absolut nimic.

Interogatoriul nu dăduse nici un rezultat… Dar cum ar fi putut să afle ceva de la un caniș? De bună seamă, Barney avea ceva la cap!

Nu, singura informație interesantă venea de la guvernanta copiilor Daniels. Remarcase că un tip ceva mai ciudat, brunet, cu un tatuaj pe umăr, se uitase mai mult la câini, înainte de dispariția lui Mishka. Când își dăduse seama că fusese remarcat, respectivul întorsese spatele, dispărând imediat. Însă era într-adevăr vorba despre un indiciu?

Luke ridică din umeri.

– Barney, te încăpățânezi să cauți pe cineva care nu există. Pretinzi că anchetele mele stau pe loc, însă cred că cea cu Pumffy o să bată toate recordurile!

Și adăugă:

– Acum i-am găsit un soț Victoriei Sommerset-Hayes, sper să devii și tu din nou rezonabil și s-o trimiți la plimbare pe Suzy Harris!

– Niciodată! protestă încrâncenat Barney. I-am jurat lui Suzy c-o să-l găsesc pe Pumffy și mă voi ține de cuvânt.

Luke îi repetă pentru a suta oară că povestea asta cu câinele era cea mai mare farsă care fusese inventată la Miami în ultima vreme… Furios, Barney trecu la contraatac.

– O.K., Luke, să vorbim un pic despre tine. Îmi pare bine că te-ai ocupat de această Victoria Sommerset-Hayes. Măcar este o clientă care va plăti! Dar crezi că este o idee fericită aceea s-o faci să se mărite cu detracatul ăla de Spencer?

Luke rămase interzis.

– Spencer, un detracat? Ce vrei să spui?

– Toată lumea știe că are înclinații pentru bărbați în vârstă.

– Cum așa? De unde știi asta? întrebă Luke, rămas cu gura căscată.

– Suzy mi-a spus-o, nu mai departe de azi-dimineață, răspunse mândru Barney.

Luke se uită la ceas. Era nouă și jumătate. Și Barney abia venise la birou.

– Ai văzut-o pe Suzy în dimineața asta? întrebă Luke neîncrezător. Te-ai apucat să organizezi întâlniri de lucru cu noaptea-n cap?

Asociatul lui afișă o expresie de superioritate masculină care-l impresionă pe Luke.

– N-ai nimerit-o, replică el. Ne-am văzut în dimineața asta pentru că…

Se ridică.

– … pentru că și-a petrecut noaptea la mine. Asta-i tot.

– Daaa? În cazul ăsta, felicitări, bătrâne! Văd că planurile tale de seducție au funcționat mai bine decât te așteptai.

Barney recunoscu modest că n-avea nici un amestec în treaba asta. În momentul în care se pregătea să-i declare lui Suzy cât de mult ținea la ea, aceasta i-o luase înainte. Ea îl sărutase prima și-i propusese să meargă la el acasă. Înainte să poată lua inițiativa, femeia devenise deja stăpâna lui.

– Da, trase Barney concluzia. Cred că Suzy e mai grăbită ca mine…

– Ar trebui să n-ai încredere în ea, spuse Luke, dojenitor.

– Lasă-mă-n pace, Luke! spuse Barney. Sunt atât de îndrăgostit de ea… Dac-ai ști ce noapte am petrecut împreună…

Evident! Însă ei îi va trece repede… De îndată ce-o să aibă ocazia să ajungă în Europa, își va schimba felul de a gândi și puțin îi va mai păsa de bietul Barney!

– Înțeleg de ce te cramponezi să cauți javra aia! făcu Luke, batjocoritor.

– Nu mă cramponez. Ne cramponăm amândoi. E altceva! De altfel, am găsit o nouă pistă. Unul dintre oamenii mei are o informație de prima mână.

– Îi cunosc pe oamenii tăi. Pentru niște bani, îți spun ce vrei și ce nu vrei. Sunt campioni în debitat bazaconii!

Barney deveni circumspect.

– Este un tip foarte bine informat. Spune că, de curând, o bandă a început să fure animale de companie.

– Ești sigur că este vorba despre o bandă?

– Da. Răufăcătorii fură câini de rasă, îi împerechează și vând din nou puii pe piața neagră. S-ar părea că este o afacere rentabilă.

Luke își ridică ochii în tavan.

– Cum poți să înghiți o asemenea tâmpenie?

Barney lua de bună orice gogomănie pe care i-o servea vreun informator „binevoitor".

– Perfect! Există o piață neagră a câinilor de rasă, afirmă Barney. Și este foarte profitabilă!

– Mă îndoiesc.

– O să vezi. Ne întâlnim la prânz cu omul meu.

– „Ne" întâlnim? Vrei să spui că trebuie să merg cu tine? Sunt cam obosit, Barney.

– Nu, bătrâne! Vii cu mine… Asta ar mai lipsi!

Luke oftă din rărunchi.

*

* *

– Îl cheamă Spencer, spuse Vicky. Se pare că are o legătură cu Paul Revere și…

Își trecu dosul palmei peste frunte. I-ar fi plăcut să-i poată spune Ginei ceva mai clar, mai precis despre Spencer, dar evident, nu era pregătită pentru așa ceva.

– Ăăăă… este… foarte gentil.

– Foarte gentil? repetă Gina. Ai un fel foarte original de a fi îndrăgostită… Sper totuși că gentilețea nu este singura calitate a viitorului tău soț și că mai are și alte atuuri pe care să le pună la bătaie!

– Mai are și o bunică foarte simpatică, adăugă Vicky.

– Nu-mi vine să cred! spuse Gina. Te măriți cu un bărbat care este „foarte gentil" și care are o bunică „foarte simpatică". Ești căzută în cap?

– Nicidecum, protestă Vicky. Este foarte important să te înțelegi cu familia alesului!

– Nici nu se pune problema, știi bine. Dar ești îndrăgostită de el? Da sau nu?

Și de data aceasta Vicky ezită. Gina nu se dădea bătută niciodată. Dacă stăteai de vorbă cu ea, trebuia neapărat să fii sincer.

– Ascultă, are un zâmbet drăguț, glumește tot timpul, îi place biologia, și… În sfârșit, din toate aceste motive, îl apreciez mult.

– Sunt curioasă să văd cum va fi…, spuse Gina plecând. Vom trăi și vom vedea!

Se părea că nu era foarte convinsă, dar se hotărâse să nu meargă mai departe cu interogatoriul. Ușurată, Vicky se cufundă în visarea ei.

Ce avea să se întâmple acum? Îl va vedea din nou pe Spencer chiar deseară. Poate se vor săruta. Vor fi buzele lui, nu cele ale lui Luke, cele care o vor face să intre în vibrație. Vor merge mai departe? Fără îndoială… El va fi, și nu Luke, cel care o va lua în brațe. Așa e viața… Se va mărita cu el… Și după aceea se va putea dedica fără grijă cercetărilor ei.

Deschise dosarul voluminos care o aștepta pe birou. Acum, la treabă!

*
* *

– Aș vrea să știu cât i-ai dat, mârâi Luke cu un ton de reproș.

Împinse ostenit ușa biroului său. Ce zi avusese! Vicky îi făcea bezele din brațele lui Spencer. Suzy îl înhățase pe Barney. Și tocmai așteptaseră împreună timp de două ore un informator care, bineînțeles că nu venise.

Se simțea epuizat, terminat…

Ce se întâmplase de fapt? De ce viața lui se transformase dintr-o dată într-un coșmar?

Căzu pe gânduri. Barney avusese dreptate când îi spusese să ia inițiativa și să nu piardă timpul cu Vicky. Ar fi trebuit să-și calce pe inimă și să-i spună că o iubea.

În loc de asta, ce făcuse? I-l prezentase pe Spencer. Nemaipomenită idee avusese! Mârțoaga asta îi plăcuse, și poate chiar astă-seară, va deveni amantul ei… Ce oroare! Luke încercă să se gândească la altceva.

Abia intrat în birou, Barney se repezi la telefon și o sună pe Suzy:

– Eu sunt, îngerul meu… Nu, n-a venit nimeni. A fost o informație falsă… Ești dezamăgită, inima mea? Și eu… Bineînțeles că mai avem și alte piste… Nu-ți face griji, draga mea, suntem pe punctul de a-l găsi… Da, comoara mea…

Lui Luke i se făcu greață.

Barney închise telefonul, consternat.

– Am mințit-o, recunoscu el. Nu mai am nici o pistă. Am impresia că n-o să mai pun niciodată mâna pe Pummfy.

– Nu te mai frământa atât, spuse Luke, mai amărât ca oricând. De îndată ce Suzy va avea biletul de avion pentru Europa, vei vedea că o să apară ca prin minune.

– Nu-i adevărat, replică Barney. Nici nu-ți dai seama cât o frământă această dispariție. Cred c-a înțeles multe lucruri cu ocazia asta. Repetă că s-a săturat de atâtea palate și voiaje. Ar vrea să se stabilească undeva, într-o căsuță, unde să întemeieze o crescătorie de câini. De acum, asta este tot ce-o interesează. Pot să te asigur liniștit că nu mai are nici un chef să se ducă în Europa!

Luke ridică o sprânceană, neîncrezător. Dacă ar fi avut dreptate, însemna că Barney ar fi fost mai puțin nefericit ca el! Dar în punctul în care se aflau, asociatul lui nu putea să-și dorească decât un lucru: ca Suzy să fie sinceră.

Numai că erau slabe speranțe: asemenea femei nu doreau decât să-și găsească un miliardar cu care să se mărite imediat. Până și Vicky, cea care i se păruse mai altfel decât toate celelalte, pusese ochii pe Spencer. De ce? Ce găsise la el? Nimic! Avea înaintași iluștri și un cont în bancă bine garnisit, atâta tot!

– Trebuie să-ți mai spun ceva, îl anunță Barney.

Lui Luke îi veni să-și astupe urechile. Nu! Să nu-i mai spună absolut nimic! Paharul se umpluse. Singurul lucru pe care și l-ar mai fi dorit în clipa aceasta ar fi fost să se afle pe o insulă pustie!

– Uite, începu Barney. Suzy mi-a spus că Spencer a avut niște neplăceri cu poliția de moravuri.

– Cazierul lui judiciar este virgin, obiectă Luke.

– Da, a reușit să mușamalizeze afacerea. Dar a fost o vreme când organiza niște întâlniri de un gen foarte special. N-ar fi ceva neobișnuit pentru un miliardar. Dar cu siguranță că acest lucru nu ar fi privit cu ochi buni de familia Sommerset-Hayes…

*
* *

Era deja târziu când Vicky îl sună pe Spencer în seara aceea. Cu o jumătate de oră mai devreme, o lăsase acasă… Acum, trebuia să fi ajuns și el acasă. Vroia să se vadă din nou, cât mai repede cu el ca să clarifice lucrurile.

– Alo? Spencer? Sunt Victoria. Am să fiu foarte directă: nu cred că trebuie să ne mai vedem. Am uitat să-ți spun că mă pregătesc pentru o misiune prelungită în Africa de Sud și am să plec acolo pentru câțiva ani.

„Taci, Vicky, îi șoptea o voce interioară. De ce mai inventezi și povestea asta? Spencer este… perfect. Este un bărbat fermecător. Bunica lui este încântătoare…“ Însă Vicky n-o ascultă. Se hotărâse să termine o dată pentru totdeauna.

Cum Spencer nu scotea o vorbă, tânăra femeie nu găsi altceva mai bun de făcut decât să trântească receptorul în furcă. Apoi, aruncă o privire de jur-împrejur.

Totul era în perfectă ordine. Dacă Luke ar fi fost acolo, n-ar fi avut nimic de spus. Vicky pusese o muzică dulce și făcuse lumina mai mică. Înlocuise portretul străbunicului de pe perete cu o scenă de vânătoare. Pregătise chiar și două cafele pe o tavă.

Însă nimic din toate acestea nu-i fuseseră de folos. Abia intrat în cameră, Spencer o sărutase. Chiar în clipa aceea, ea avusese o revelație. Știuse că nu se va căsători cu Spencer.

Nu trebuise să stea să se gândească. Îl respinsese instinctiv. Atingând-o cu buzele lui, Spencer n-o făcuse să simtă nici o emoție,

nici o înfiorare, nici o scânteie, în timp ce savoarea buzelor lui Luke o mai făcea încă să viseze… Da, în clipa în care o sărutase Spencer, încercase să simtă cea mai mică senzație… În zadar!

Ar fi putut tot atât de bine s-o sărute pe bunica lui; nici atunci n-ar fi simțit nimic.

Aparent, trebuie ca Spencer să fi fost mai emoționat ca ea. Într-adevăr, când îi întâlnise privirea în clipa următoare, citise în ea un fel de extaz de neînțeles. Da, părea că este nebun după ea.

Se așeză pe canapea.

Ce absurditate! Își vârâse în cap să se mărite cu el. Cât despre el, părea sincer îndrăgostit de ea… Și uite că, de la primul sărut, ea înțelegea că nu era nimic posibil între ei.

Acum două zile, ar fi putut să se gândească, să-și spună că un sărut nu era mare lucru, că nu trebuia să se aștepte la nici o plăcere deosebită… Dar de când îl sărutase pe Luke, știa bine la ce-ar fi trebuit să se aștepte. Un sărut putea fi minunat, tulburător, amețitor…

Încercă să se mai gândească. Însă nimic nu se schimbă. Numai la simplul gând că Spencer ar mai putea s-o sărute o dată, simțea că-i îngheață sângele.

Ce să facă? Să se încurce în propriile minciuni? Să-i lase o șansă lui Spencer? N-avea nici una… Ce să facă?

Se ridică să-și pregătească o cafea. Atunci, auzi o bătaie în ușă. Era târziu. Cine putea să fie la ora asta? Știa bine că nu mai putea să conteze pe o vizită a lui Luke…

Era el, totuși.

– Am încercat să te sun de mai multe ori, dar n-ai fost acasă. Începusem să fiu îngrijorat…

Parcă vroia să-și ceară scuze pentru că se afla aici.

– Am ieșit să iau cina cu Spencer, spuse ea. Abia ne-am întors.

– E aici? întrebă Luke, stupefiat.

– Nu. Tocmai a plecat.

Ah! De ce era atât de complicat cu Spencer și atât de simplu cu Luke? De ce săruturile unuia erau atât de sinistre, și atât de incitante

ale celuilalt? Revăzându-l pe Luke, îi venea să sară în brațele lui, să-i simtă îmbrățișările, să-l dezbrace… Simțea feminitatea trezindu-se în ea.

– De ce-ai venit? îndrăzni în sfârșit să-l întrebe.

– Trebuie să-ți spun ceva în legătură cu Spencer.

Tânăra femeie nu vedea despre ce putea să fie vorba. De altfel, puțin îi păsa. Un singur lucru conta acum pentru ea: seara, cel puțin, nu era pierdută din moment ce-l revăzuse pe Luke…

– Este destul de greu de explicat, începu el. Mi s-a spus… Am aflat… În sfârșit, unii spun că…

Ea se gândi din nou la cină. La glumele lui Spencer. La momentul când o adusese acasă. La contactul neplăcut cu buzele lui…

– Ei, ce? întrebă femeia, îngrijorată.

– Spun că…

Ea nu avu curajul să asculte nici să înțeleagă și-i mulțumi lui Luke înainte de a-l lăsa să-și continue fraza. Era prea mulțumită că îi oferea un pretext s-o rupă cu el.

– Îți mulțumesc pentru ajutorul tău, Luke. Îți mulțumesc de o mie de ori. Și eu îl bănuiam pe Spencer ăsta că este un tip ciudat, necinstit, un viciat, un gangster… ce știu eu? Da, într-adevăr. Ai dreptate. E cu neputință să mă mărit cu un asemenea individ. Îți sunt infinit de recunoscătoare că mi-ai atras atenția. De altfel, bănuiam și eu ceva.

– Îmi pare… Vicky, îmi pare foarte rău. Dacă mi-aș fi închipuit, nu ți l-aș fi prezentat niciodată.

Ce șansă avusese să scape de Spencer! Era în al nouălea cer. Și în timp ce euforia o făcea să-și piardă capul, îl auzi pe Luke întrebând-o:

– Vicky, ești sigură că te simți bine? Am impresia că ești… altfel.

Ea îl privi cu un sentiment nestăpânit de fericire. Era aici! Era în fața ei. Fermecător, amabil, sexy. O întreba dacă se simțea bine. Da! Nu se mai simțise niciodată atât de bine.

Spencer dispăruse. Nu va mai avea niciodată de-a face cu el. Și uite că singurul bărbat care exista în ochii ei îi suna la ușă!

Cât se poate de firesc, gazda îi propuse să bea împreună o cafea. El acceptă și se așeză pe canapea… Ei îi venea să țipe de fericire. Să sară până-n tavan… să se cuibărească la pieptul lui…

Cinci minute mai târziu, în timp ce-i umplea ceașca de cafea, el o întrebă ironic ce se-ntâmplase cu portretul străbunicului.

– L-am dus jos, în pivniță, răspunse gazda.

Îi întinse zaharnița pe care el o luă cu mâinile lui fine. Dorința creștea în ea asemenea unei febre eliberatoare.

Veni să se așeze lângă el.

– Vrei să spui că aveai de gând să-l seduci pe Spencer? întrebă Luke, sarcastic, dar și îngrijorat.

Ce putea să răspundă? Adevărul? Să fim serioși! Câtă vreme minciuna nu mai era un secret pentru ea, îi răspunse, nevinovată:

– Bineînțeles că nu!

– Uf! răsuflă Luke ușurat.

O trase lângă el. Ea nu se opuse. Era atât de bine să-i simtă brațele viguroase cuprinzând-o. Era atât de plăcut să-i simtă în sfârșit respirația, buzele, sărutările, care aprindeau în ea o flamă delicioasă. Plăcerea venea din nou să-i bată la ușă…

Cât de bine săruta! Între două sărutări, în vreme ce avea impresia că se zbenguia într-o mare de plăcere și senzualitate, bărbatul îi șopti:

– Aș fi înnebunit dacă l-ai fi sedus pe Spencer!

Ea răspunse cu un geamăt tandru:

– Să înțeleg că trecem la lecția a doua?

Luke zâmbi.

Lui Vicky i se părea că undeva, departe, pe un țărm îndepărtat, părinții îi făceau un semn. Încercau s-o atenționeze. Strigau ceva. Dar ce? De la o asemenea distanță, nu mai auzea nimic. În clipa aceasta știa, doar că va fi a lui Luke. Și doar asta conta în ochii ei.

O luă în brațe, traversă salonul și o așeză pe un fotoliu încăpător.

– Luke? De ce nu rămânem pe canapea? întrebă tânăra femeie, tulburată. Credeam că…

– Este a doua lecție, frumoaso! Am făcut deja cunoștință cu canapeaua. Va trebui să trecem la altceva.

O privi. Cât era de frumoasă cu aerul acesta inocent, această expresie de naivitate absolută care n-o părăsea niciodată, nici chiar atunci când era sărutată de un bărbat! Cât era de frumoasă și cât o iubea!

– Trebuie să-mi iau caietul și stiloul? întrebă ea.

– Nu. Sunt sigur că n-o să-ți fie greu să-ți aduci aminte toată viața de ceea ce se va-ntâmpla acum…

O sorbea din ochi. Ea care părea de obicei atât de rezervată, atât de rece, devenea sub privirile lui o amantă senzuală… Nu putea să nu se simtă mândru de această metamorfoză.

– Ce trebuie să fac, profesore Adams? întrebă eleva, docilă.

– Ai putea de exemplu să-ți închipui că este puțin prea cald…

– Ai dreptate, spuse ea cu o mutriță fermecătoare. Te sufoci aici…

El îi descheie primii doi nasturi ai corsajului.

Tânăra femeie zâmbi lasciv.

El își strecură mâna sub bluză, pe pielea atât de moale. Ea gemu încet. Luke îi simți sânii întărindu-se imperios, la îndemnul dorinței.

– Îți place? murmură el.

– Daaa…

Atunci, începu s-o dezbrace, făcând să alunece mătasea corsajului peste pielea atât de moale, atât de parfumată. Un umăr, apoi celălalt. Cu o mișcare de expert, îi desfăcu sutienul pe care îl puse jos. Pieptul lui Vicky era gol, acum, splendid și cu sfârcurile întărite.

– Luke, spuse ea îngrijorată. Luke…

– Da?

– Tu ești… Ești sigur că ți-e bine?

Bărbatul zâmbi.

– De ce spui asta? Niciodată nu m-am simțit atât de fericit.

– Ești fierbinte, recunoscu femeia terminând să-i descheie cămașa.

În clipa următoare, simți mâinile lui Vicky prinzându-l de umeri, coborând apoi, lipindu-se de pieptul lui, mângâindu-l pe abdomen… Descoperea trupul care ardea pentru ea. Își plimba mâinie pe pielea lui, ca o amantă arzătoare și pasionată.

Dorința se ridica în el ca un șuvoi de lavă. Căutându-i buzele, se încântă de parfumul răsuflării ei. Urma să fie a lui. Să-i aparțină… Era atât de nerăbdător să fie în ea!

Îngrijorat să n-o bruscheze, preferă să se asigure că și ea încerca aceeași ardoare.

– Trebuie să rămânem aici sau să trecem imediat la lecția a treia? o întrebă el la ureche.

– Nici nu mă gândesc să mă opresc, dacă sunt pe drumul cel bun, răspunse femeia.

O simți cum îl mângâia, din ce în ce mai îndrăzneață.

– E drept că faci progrese stupefiante, trebui el să recunoască.

Se rostogoliră pe jos. Mâinile lui Luke se aventurară sub fusta tinerei femei. Îi mângâie cu blândețe coapsele, până în momentul în care acestea se desfăcură singure, chemându-l parcă… Îi dădu jos și ultimele haine. Acum era goală. Goală sub ochii lui, superbă, arzătoare, impetuoasă… Așa voise întotdeauna s-o vadă. A lui, arzând de dorință, gată să-i aparțină… Vicky cea rezervată, pudică, era de acum o amantă fierbinte care îi cerea imperios mângâierea…

Luke se ridică și o luă de mână s-o ducă în camera ei. Acolo vroia să celebreze unirea lor.

În pragul camerei, se mai sărutară o dată, avizi, nesătui. După aceea, o așeză în pat. Imediat, o acoperi cu sărutări, contemplându-i în voie trupul care i se oferea. Când își lăsă gura să întârzie pe pântecul ei, răsuflarea lui Vicky se acceleră, apoi îi ceru să pătrundă în ea. Atunci, cu blândețe, în ritmul plăcerii amândurora, cu răbdare și convingere, deveni amantul ei…

*
* *

– Ești sigură că n-ai sedus niciodată pe nimeni? o întrebă Luke a doua zi dimineața. Mi-e greu să te cred…

Era așezat în fața ei, cu o ceașcă de cafea în mână. Cum abia ieșise de sub duș, părul lui castaniu era încă ud. Ochii verzi, scânteind maliționși, o priveau amuzați.

– Aseară, am avut impresia că eleva mea știa lecția la fel de bine ca mine…

– Poate că sunt foarte înzestrată, spuse ea. Dar, în orice caz, ca să progresez, nimic nu este mai bun ca niște ore suplimentare!

În această dimineață, nu-și punea nici o întrebare în legătură cu libidoul ei, și nu era deloc tentată să se mai ducă să vadă un medic…

– Ai dreptate, spuse Luke. Ți-am prevăzut deja un program intensiv…

Avea privirea unui bărbat îndrăgostit. Vicky nu se lăsă să cadă în capcana acestor superbi ochi verzi care-i murmurau în fiecare clipă „te iubesc".

– Trebuie totuși să mă duc la birou! declară el. Dacă nu mă vede apărând, Barney cine știe ce-o să-și închipuie!

Da, era târziu deja. Și ea trebuia să se ducă la muncă. Ziua începea. Ce puteau face? Luke se ridică și o mai sărută o dată, la început cu blândețe, apoi tandru, pe urmă cu patimă… Până la urmă, gurile lor se despărțiră.

– Pe diseară, dragostea mea, îi șopti el.

Făcu câțiva pași către ușă și se întoarse brusc, cu o expresie îngrijorată.

– Mmm… Vicky?

– Da?

– Spune-mi adevărul. Noaptea asta, a fost… o experiență, pentru tine? Vreau să spun… o lecție? Sau doar…

– Tu ce crezi?

Cum el începea să pălească, femeia încetă să se mai joace.

– A fost orice în afară de o simplă lecție. N-am fost niciodată atât de sigură de sentimentele mele.

Bărbatul se întoarse spre ea și murmură:

– Of, Vicky! Te iubesc atât de mult! Sunt atât de fericit!

Plecă din nou… În prag, se întoarse pentru ultima oară și-i strigă, bucuros:

– Și când mă gândesc că era cât pe ce să-ți găsesc un soț!

Și dispăru. Ea se ridică la rândul ei, aproape amețită.

Avea impresia că plutea între pământ și cer.

Capitolul 12

– Nu, mamă. Încă n-am găsit pe nimeni, explica Vicky o săptămână mai târziu. La drept vorbind, am fost atât de ocupată…

– Cu ce ești atât de ocupată, Victoria? Cu munca ta?

– Bineînțeles, dar… nu numai cu asta.

Aruncă o privire către baie. În clipa aceea Luke ieșea de acolo, gol ca Adam, ud încă. Îi pregătise un halat, însă atunci când ieșea de sub duș, lui îi plăcea să intre așa în cameră… spre marea ei încântare!

Tânăra femeie își mușcă buzele să nu rostească răspunsul care-i venise în minte: „Mamă, un bărbat în pielea goală vine spre mine. Este superb, incredibil de sexy și îndrăgostit la nebunie de mine! Petrecem împreună niște nopți magnifice… În condițiile astea, cum vrei să-mi mai caut un soț?“

În loc de asta, o minți, o dată în plus.

– Căutările mele sunt pe punctul de a se materializa, mamă. Însă acum sunt foarte ocupată.

– Știu, draga mea. Dar ai face bine să te gândești la căsătorie.

– Ai dreptate, mamă. Te asigur că mă gândesc… serios la asta.

Câteva ore mai târziu, Gina o întrebă:

– I-ai spus mamei tale de Luke?

– Glumești? Mă îmbolnăvește numai ideea că părinții mei ar putea să afle despre legătura noastră!

– Și când te gândești să le spui și lor? Aștepți să ajungi să fii însărcinată cu al treilea copil?

– Draga mea Gina, ți se pare că sunt proastă, dar numai la ideea să-i spun mamei adevărul… De obicei îți minți părinții pe la paisprezece, cincisprezece ani… dar pe urmă… te oprești. Eu, la vârsta mea, de-abia încep… și nu mă pricep deloc!

– În cazul ăsta, nu mai minți și fă tot posibilul să nu mai calci în strâchini. Dacă n-ar fi vorba decât despre o aventură trecătoare, n-ar fi nevoie să le spui. Dar acum, este clar că va trebui să-i pui la curent.

Vicky se înroși până în vârful urechilor.

– Gina, despre ce tot vorbești? Nu este decât o aventură trecătoare. Și câtă vreme tot n-am de gând să mă căsătoresc cu Luke…

Prietena ei o privi, încruntată.

– Ești sigură de asta? El ce spune? Crede și el că este vorba doar de o aventură trecătoare?

Vicky era teribil de stânjenită.

– Bineînțeles, răspunse ea sus și tare. De fapt, n-am abordat serios problema, dar sunt convinsă că Luke nu ia în serios toată povestea asta. Știi doar că este un mare… seducător. În plus, știe foarte bine că trebuie să mă căsătoresc cu un altfel de bărbat. Nu-și face iluzii că ar avea vreo șansă…

– Așa ți se pare ție, crede-mă. Dacă vrei să știi părerea mea, Luke este îndrăgostit lulea de tine! Și un bărbat îndrăgostit nu dă înapoi niciodată.

Gina își privi lung prietena. Apoi o prinse de mână, înainte de a continua:

– Uită-te la mine, Vicky. Ești îndrăgostită. Îndrăgostită la nebunie. Te gândești tot timpul la el, nu vorbești decât despre el… Se vede limpede că ești fericită. Luke îți dă telefon toată ziua…

Vicky înghiți în sec. Prietena ei se pregătea să-i mai spună o dată adevărul în față.

– Vicky, ești îndrăgostită la nebunie de el. Încerci să te înșeli pe tine însăți atunci când te încăpățânezi să susții contrariul. În locul tău, n-aș pretinde că este vorba doar de o aventură. Aș privi adevărul în față: l-ai întâlnit pe bărbatul vieții tale!

Vicky simți în ea o căldură plăcută.

*
* *

– Ce se-ntâmplă dintr-o dată? bombăni Barney. Îți petreci tot timpul la telefon. Ești din nou amabil cu toată lumea. Cânți, fredonezi, pufnești imediat în râs. Să știi că nu te mai înțeleg.

Luke era de părere că un bărbat fericit în dragoste nu trebuia să-și povestească viața tuturor. Mai ales în cazul de față se impunea un pic de discreție. Dar oricum, Barney ar fi trebuit să înțeleagă. Ar fi trebuit să simtă ceva… cu atât mai mult cu cât motivația bucuriei lui nu era greu de ghicit. De obicei, Barney era mai atent…

Deodată, Luke își dădu seama că și Barney se schimbase de o vreme. Erau vreo două zile de când era morocănos. Ce se-ntâmpla cu el?

– S-a-ntâmplat ceva, Barney?

Cel întrebat oftă din toată inima și recunoscu, pe un ton lugubru:

– Suzy pleacă în Europa la sfârșitul săptămânii.

– Cum?

– Taică-su i-a dat ieri biletele de avion pentru Grecia și Italia… Vrea s-o vadă plecată cât mai repede; pretinde că dispariția lui Pumffy a dat-o peste cap și că trebuie să-și revină, să se mai gândească și la altceva.

Din păcate, nu mai era nimic de spus…

– Credeam că Suzy nu mai are de gând să călătorească, începu totuși Luke.

– Și eu credeam același lucru.

– Fără îndoială că taică-su insistă. Poate că ea n-are nici un chef să plece.

Barney se uită disperat la interlocutorul lui.

– Nu vreau să plece. Vreau să rămână aici, cu mine.

– I-ai spus și ei?

– Nu, recunoscu Barney. Am acceptat hotărârea ei. Ea trebuie să aleagă. I-am spus doar că o să fiu îngrijorat în continuare de dispariția lui Pumffy…

Glasul i se frânse pentru câteva clipe și trebui să facă un efort ca să termine:

– Mi-a răspuns să nu-mi fac sânge rău, până la urmă o să apară el.

Cu o privire de o infinită tristețe, trebui să recunoască:

– Ai avut dreptate, Luke. Și eu nu te-am ascultat…

– Nu spune asta, Barney. Nu poți să știi niciodată… S-ar putea foarte bine ca Pumffy să fi fost într-adevăr furat de cineva!

Luke ar fi fost în stare să inventeze orice ca să-l consoleze pe Barney. Însă atitudinea lui Suzy era dezamăgitoare.

– Mulțumesc, bătrâne, ești amabil. Dar vezi bine că nici tu nu crezi…

În cazul de față, trebuia să recunoască faptul că Barney nu greșea.

*
* *

– Acum trebuie găsit Pumffy, și cât mai repede, o anunță Luke pe Vicky.

Ei îi plăcea foarte mult cum se așeza pe covor și-i povestea ce se-ntâmplase în timpul zilei.

– Dacă vreau să-l fac pe Barney să iasă din starea asta de deprimare, n-am decât un singur lucru de făcut: să pun mâna imediat pe javra aia blestemată!

– Da? spuse Vicky luând în mână o bucată de pizza.

Dacă maică-sa ar fi văzut-o în clipa aceea, și-ar fi spus că viața de la Miami avea o influență deplorabilă asupra fetei sale.

– Ce se-ntâmplă deci cu Barney?

– Nimic nu mai merge între el și Suzy! Frumoasa moștenitoare din Miami și fostul polițist din Chicago sunt în pragul despărțirii.

Lui Vicky i se strânse inima. Ce-i spunea? Nu mai vorbea decât despre Suzy și Barney, bineînțeles, dar până la urmă… Ea însăși era descendenta unei familii bune, iar Luke nu era decât un biet detectiv din Dakota. Știa foarte bine că și ei trebuia să se despartă într-o bună zi…

– Nu mai fi atât de dezolată, draga mea. Lucrurile se mai pot aranja încă, o asigură el servindu-se la rândul lui cu pizza. Dar pentru asta, trebuie să pun mâna pe animalul ăla nenorocit.

Spunând acestea, îi zâmbi interlocutoarei. Două riduri mici îi apărură în colțul gurii. Femeia simți că se topește de dragul lui.

– De fapt, continuă el, adevărata problemă a lui Barney nu este Suzy. Eu sunt!

– Tu?

– Da. Atâta l-am prevenit în legătura cu această posibilă continuare a relației cu Suzy, încât acum îi este rușine. E normal. Dar poate că m-am înșelat. Uite cum a fost cu tine. Plecasem pe o pistă falsă.

– Aaaa, da? Credeai că sunt o fată de familie bună, distinsă și inhibată?

Ochii verzi ai lui Luke sclipiră malițioși.

– Nu. În privința asta, am avut dreptate: ești o fată de familie bună, distinsă și inhibată…

Izbucniră în râs în aceeași clipă.

„Dac-ar ști la ce mă gândesc acum, își spuse Vicky, poate că și-ar schimba părerea despre mine…“

– Printre milioanele de lucruri care îmi plac la tine, și acesta îmi place cel mai mult, este modul senzual în care te lași încorsetată…

În clipa aceea, era un bărbat superb. Rostea cuvintele cu un glas atât de blând, atât de cald, încât era cu neputință să nu-l crezi. Gina avea oare dreptate? Era într-adevăr îndrăgostit la nebunie de ea? Vicky ar fi vrut atât de mult ca acesta să fie adevărul…

– Atunci, în ce privință te-ai înșelat asupra mea?

– Am crezut într-adevăr că îți căutai un soț din înalta societate și că era imposibil să te interesez. Vedeam bine că te interesam întrucâtva… Dar credeam că nu puteam fi pentru tine decât un amant trecător.

O învălui cu o privire tandră și-i spuse:

– Tot timpul nu făceam altceva decât să citesc și să recitesc lista criteriilor tale și-mi spuneam că nu semănam deloc cu cel cu care te vei căsători!

Vicky mai luă o bucată de pizza, și-i spuse, cu cea mai serioasă expresie din lume:

– Nu te înșelai, Luke. Chiar că nu semeni cu cel cu care mă voi căsători. Soțul meu va trebui să fie descendent dintr-o familie mare, va avea un nume ilustru și o situație foarte bună… De altfel, mă bizui în continuare pe tine să mi-l găsești cât mai repede!

Din cauza șocului, bărbatul lăsă pizza să-i scape pe covor. Se întunecă la față. Timp de un minut, nu mai putu să articuleze nici un cuvânt. Privirea lui era absolut lipsită de expresie.

Ca să-și ascundă stânjeneala, Vicky schiță un zâmbet nervos. Ce se-ntâmpla? De ce nu mai spunea nimic?

– Știi foarte bine că mai devreme sau mai târziu va trebui să mă mărit, reîncepu ea, cu inima grea. Ai știut asta de la bun început, încă din prima zi. Luke… de ce nu-mi răspunzi?

– Vrei să spui… reuși el să articuleze, că aventura noastră n-are nici un viitor? Că ai petrecut cu mine toate nopțile astea numai ca să vezi cum e? N-avem nici un viitor împreună?

– Eu… Eu credeam că știi, Luke, se bâlbâi femeia. Credeam că ai înțeles cum stau lucrurile.

Bărbatul se ridică brusc și urlă:

– Că am înțeles ce!? Ce ți-ai închipuit? Că este normal ca un detectiv să se culce cu clientele lui? Că fac dragoste cu tine, așteptând să apară în sfârșit soțul ideal? Asta face parte din contract?

– Dar știi bine că părinții mei…

Aducând vorba despre părinții ei, crezuse că-l va mai potoli. Dar efectul se dovedi a fi contrar. Părea mai furios ca oricând.

– Vicky, nu vorbesc despre părinții tăi. Despre tine vorbesc. Despre noi. Doar tu ești cea care-ți vei alege soțul. Nu ei.

– Fiecare are felul lui de a privi lucrurile! exclamă ea, jignită. Îmi respect părinții mai mult ca orice pe lume!

– Adevărat? țipă Luke, scos din fire. Adevărat? Atunci, descurcă-te singură!

Își luă haina și porni spre ușă.

– Să nu mai contezi pe mine c-am să găsesc un soț pentru femeia pe care o iubesc! adăugă el fără să se întoarcă.

În clipa următoare, ușa se trânti cu zgomot.

*
* *

A doua zi, Luke se hotărî să-i spună totul lui Barney.

– Îți dai seama? Ea consideră povestea noastră ca pe o aventură fără nici un viitor!

Prăbușit într-un fotoliu, avea impresia că ajunsese la fund. Cu o zi înainte, credea că Vicky îl iubea. Și era în culmea fericirii. Acum, se simțea copleșit de o decepție adâncă…

– Nu asta spuneai adineaori!

Instalat la biroul lui, Barney analiza situația la rece.

– Da, când vorbeai despre discuția pe care ați avut-o, ai precizat că vorbea despre părinții ei. Nu despre ea. A spus că nu se poate mărita cu tine. Dar n-a spus că n-ar vrea acest lucru.

Era frumos din partea lui că vroia să-l consoleze. Însă Luke simțea că era greu să-și refacă moralul zdruncinat.

– Luke, trebuie să fii optimist! Nimic nu este definitiv pierdut… în cazul tău.

Chipul lui Barney se întunecă brusc.

Nu trebuia să fii un bun psiholog ca să-ți dai seama că se gândea la Suzy.

– Luke, Vicky încă n-a avut timp să se gândească. Este dezorientată de ceea ce i se întâmplă. Trebuie să-i mai lași timp…

– Mulțumesc, Barney. Ești drăguț, dar…

Tăcu, încercând în zadar să reflecteze asupra situației. Trebuia să reușească să tragă niște concluzii, să-și pună gândurile în ordine… Oftă din adâncul sufletului. La ce bun? Totul se spusese deja: nu era pentru Vicky decât un amant trecător, în vreme ce ea era totul pentru el.

– Nu auzi că sună telefonul? îl întrebă Barney câteva minute mai târziu.

Nu. De când se gândea la Vicky, nu mai auzea nimic. Fu chiar surprins că Barney îi atrăgea atenția.

Luă receptorul.

– Alo? Da, eu sunt… Bună ziua…

După două minute, închise.

– Formidabil! exclamă el, bucuros. Un prieten, polițist, mi-a vândut un pont teribil: adresa unui tip ciudat, brunet, cu un tatuaj pe umăr. Un tip despre care se bănuiește că a furat niște câini. Vino, Barney! Să mergem!

*
* *

– Ba da, mă simt bine, spuse Vicky.

Se plimba prin mijlocul laboratorului, printre microscoape și borcane de sticlă, incapabilă să stea locului.

– La început, am fost tulburată de ceea ce s-a-ntâmplat, dar acum mă simt mai bine, mult mai bine.

– Vicky, fii rezonabilă, o îndemnă Gina cu blândețe. Odihnește-te câteva zile și mai gândește-te. În orice caz, n-are rost să mai vii la laborator în condițiile astea. Începi de două ori la rând aceeași experiență, greșești la calcule, iar graficele tale sunt fanteziste!

Vicky se simți copleșită de confuzie.

– Toată lumea se poate înșela.

– Nu, Vicky! Tu, nu! spuse Gina. Ești cea mai strălucită cercetătoare din Centru. Avem prea multă nevoie de tine, aici! Draga mea, vrei să faci un mare bine laboratorului? Sună-l pe Luke și împacă-te cu el.

– Imposibil!

– De ce?

Vicky fu cât pe ce să se arunce în brațele prietenei sale.

– Ai avut dreptate, Gina. M-am purtat ca o toantă cerându-i lui Luke să-mi găsească un soț. N-ar fi trebuit niciodată să-i cer așa ceva!

Se simțea distrusă. Greșise în toate privințele…

– Ai dreptate, întări Gina cu obișnuita ei sinceritate. Poate că te-ai purtat ca o proastă, dar o să recâștigi terenul pierdut, nu-i așa?

Să recâștige terenul pierdut? Ușor de spus! Era un eșec pe toate fronturile: Luke era furios, ea nu întâlnise nici un pretendent serios, părinții continuau să facă presiuni asupra ei și nici la laborator nu era bună de nimic.

– Ar trebui să stai de vorbă cu el, insistă Gina.

– La ce-ar folosi? Tot ar fi trebuit să se termine într-o bună zi. Toată povestea asta este ridicolă.

Se uită în jurul ei. Da, avea de lucru. Trebuia să se apuce, să muncească zi și noapte ca să-și termine calculele și experiențele. Poate că, până la urmă, o să reușească să-l uite pe Luke. De acum înainte, avea să se gândească tot timpul la el…

– Vicky, nu face pe proasta! Lucrurile nu sunt chiar atât de complicate. Ești nebună după el, el e nebun după tine. Ce poate fi mai simplu? Puteți încă să fiți fericiți împreună. Te asigur că nimic altceva nu mai contează pe lume.

Era clar că Gina n-o înțelegea. Și nici Luke. Nici părinții ei, de altfel. În concluzie, nimeni n-o înțelegea. Era o situație deprimantă.

*
* *

– N-are nici un rost, spuse Barney. Ne pierdem timpul aici.

– Taci! N-am venit aici ca să avem de unde ne întoarce înapoi.

– La ce-ar mai folosi, acum? Mi-e indiferent…

– Credeam că ești un om de teren? îl luă peste picior Luke.

Barney nu avu nici o replică. Se vedea că era cu moralul la pământ…

Luke parcă mașina la vreo două sute de metri distanță de casă. Era o clădire gri, șterșă, garnisită cu o mică poartă metalică. Nu răspunse nimeni. Până la urmă, escaladară gardul și se apropiară de casă, cu pași de pisică.

În curte, Luke ciuli urechea. După câteva clipe, i se păru că aude niște lătrături înfundate. Îi mai veni inima la loc.

Ajutat de Barney, forță ușa clădirii. O dată pătrunși înăuntru, făcură o recunoaștere la parter și la etajul unu, fără să remarce nimic deosebit. Numai că în bucătărie era un sac enorm cu crochete ieftine. Dacă i s-ar fi dat așa ceva, Pumffy ar fi preferat să facă greva foamei…

Un miros caracteristic venea din beci. Acolo, descoperiră ceea ce căutau.

În praful și mizeria de acolo, cățeii săriră în sus, bucuroși parcă de sosirea celor doi detectivi.

– Uite deci crescătoria! exclamă Luke.

– Poate, spuse Barney, abătut. Dar nu-l văd pe Pumffy.

– Aici văd că sunt numai cățeii, observă Luke. Îmi închipui că părinții lor sunt în altă parte… Poate în garaj.

Ieșiră afară, traversară curtea și se îndreptară spre o clădire mai mică, a cărei ușă o deschiseră fără prea mare greutate. Barney rămase afară la pândă. Luke intră. În obscuritate, întrezări niște cuști mai mari din care se auzeau niște lătrături jalnice. Luke le examină pe rând. Erau câini de toate mărimile. Bineînțeles că, în ultima, recunoscu botul alungit al lui Pumffy.

Scoase un strigăt de bucurie. Dar când se pregătea să-l cheme pe Barney, auzi lângă urechea lui un declic pe care din păcate îl cunoștea bine, și simți contactul cu metalul la tâmplă. Cineva îl văzuse când intrase în garaj și acum îl amenința cu arma.

Capitolul 13

– Da, explică Barney, eu am dat alarma. Luke nu se întorsese după două minute. Între noi este un consemn: asta însemna că este în pericol.

Instalat confortabil pe canapeaua din biroul lui, cu picioare pe masa joasă, era destins și radios. Le zâmbea satisfăcut ziariștilor care vroiau să afle și cel mai neînsemnat detaliu din evenimentul zilei.

– Din momentul acela, totul a fost cât se poate de simplu. A fost suficient să aștept să vină poliția ca să-i înhațe pe răufăcători.

– Cum ați reușit să le găsiți ascunzătoarea?

Cel întrebat adoptă o expresie plină de importanță.

– E o poveste lungă. Bănuiam de câtva timp existența acestei bande. Punând cap la cap mai multe informații, am reușit să…

Luke, care auzea această poveste pentru a zecea oară, se cam săturase. Barney triumfa, fără pic de modestie…

– Da, am fost felicitați de poliție. La drept vorbind, și eu sunt un fost polițist și…

Luke se amuza gândindu-se la felul cum se desfășurase scena. Pentru că până la urmă, el fusese cel care trăsese de Barney și insistase să meargă la fața locului ca să facă o inspecție temeinică a locului. Dar era probabil singurul care să-și aducă aminte de amănuntul acesta.

Dar ce importanță mai avea acum? Barney era atât de fericit să pozeze pentru prima pagină a unui jurnal, cu căței în brațe! În clipa aceea, parcă plutea pe un norașș…

Și nu era deloc greu de înțeles de ce. Cu o zi înainte, când se prezentase, cu Pumffy în brațe, la vila Harrișilor, reîntâlnirea cu Suzy fusese foarte tandră. Fata plânsese de bucurie revăzându-și câinele și se aruncase în brațele lui Barney. Luke plecase în vârful picioarelor…

– Mai este ceva despre care presa încă nu știe încă, declară Barney, după ce plecase și ultimul jurnalist. Ți-am rezervat ție întâietatea: mă căsătoresc cu Suzy Harris, și tu îmi vei fi martor.

Lui Luke i se tăie răsuflarea.

– Te căsătorești cu ea? Credeam că o să plece în Europa…

– Vom pleca… „împreună"… în Europa, corectă el, radios. În voiaj de nuntă.

Năucit, lui Luke îi trebuiră câteva clipe ca să poată vorbi din nou.

– Felicitări, bătrâne, spuse el în cele din urmă. Și… părinții ei, cum au primit vestea?

– Sunt încântați! Mai ales pe mama lui Suzy o incită la culme ideea de a organiza cea mai fastuoasă nuntă a anului. Cât despre tatăl ei, mi-a mulțumit călduros că l-am găsit pe Pumffy. Credea că Suzy va avea o depresiune teribilă!

Într-adevăr, Harrișii erau niște oameni formidabili! Dacă și părinții lui Vicky ar fi semănat cu ei, lucrurile ar fi fost mai simple…

Își șterse fața cu palmele. Da, în afacerea aceasta, se înșelase în toate privințele și despre toată lumea. Îi judecase greșit pe Harrișii. Nu avusese încredere în Suzy. Nu vrusese să creadă că Pumffy ar fi putut să fie furat. Îl considerase pe Barney un naiv. Pe scurt, nu avusese deloc fler. În ceea ce o privea pe Vicky…

În ceea ce o privea pe Vicky, se înșelase și mai mult. Crezuse că și ea împărtășea aceleași valori cu el. O crezuse în stare să-l iubească, să renunțe la mediul artificial al mondenilor și snobilor din care provenea. Dar nu. Ea jurase să se mărite cu un moștenitor bogat, cu un nume ilustru și își va ține promisiunea. Și el, el picase de fraier în povestea asta…

– Am vorbit cu Suzy despre tine, îl anunță Barney. Și știi ce mi-a spus?

Luke ridică sprâncenele. Puțin îi păsa ce credea Suzy, însă Barney era atât de fericit să vorbească despre ea…

– Nu.

– Suzy spune că ruptura asta dintre voi nu va ține. Trebuie s-o suni pe Vicky. Suzy nu acordă nici o importanță poveștii cu genealogia. Ea spune că toată lumea are strămoși; ca să vii pe lume, trebuie să ai părinți, nu-i așa?

Spunând acestea, începu să râdă în hohote. Neputând să-i împărtășească buna dispoziție, Luke oftă din toată inima și se uită pe fereastră. Era frumos afară. Aerul era curat, cerul albastru, fără nici un nor. Ah! Cât de bine ar fi fost să mai poată crede în viitor…

Și totuși, se împiedica de un detaliu… de un stră-străbunic erou sau un nume ilustru… Da, ar fi fost suficient ca…

Luke avu atunci o revelație. Lui, care scormonise pentru Vicky genealogia tuturor bărbaților din Miami, nu-i trecuse niciodată prin cap să caute și printre înaintașii lui.

Suzy avea dreptate: ca să vii pe lume, trebuie părinți, și acești părinți erau copiii cuiva… Luke se ridică brusc. Da, era o cercetare pe care neglijase s-o facă. O cercetare de o importanță capitală…

*
* *

– Este într-adevăr o cercetare de o importanță capitală, fu de acord doctorul Lumbard ridicând spre Vicky o privire admirativă. Ai avut o sclipire de geniu, domnișoară Sommerset-Hayes. Și ipoteza aceasta, dacă se confirmă, va revoluționa domeniul în care ești interesată.

Vicky simți că roșește de plăcere. Aprecierile directorului ei de studii îi merseră drept la inimă.

Însă după ce trecu prima clipă de încântare, se simți mai tristă ca oricând. La ce bun felicitările acestea, dacă era singura care să le audă? Da, în clipa aceasta se gândea la Luke. Măcar dac-ar fi putut fi aici… Ar fi fost mândru de ea, ar fi privit-o tandru, poate chiar ar fi sărutat-o. Sau măcar ar fi tachinat-o, cum făcea de obicei…

Oricum ar fi fost, s-ar fi bucurat pentru ea, și ea ar fi putut să-i fie recunoscătoare. Nu din cauza lui putuse să-și confirme unele intuiții și să ajungă în sfârșit la un rezultat? Nu fusese el cel care-i permisese

să se dedice din plin cercetărilor ei? De altfel, făcuse și mai mult; crezuse în ea. Și încrederea pe care i-o dovedise și dragostea pe care i-o oferise îi dăduseră aripi.

Cu inima plină de tristețe, îi mulțumi doctorului Lumbart și ieși din biroul lui.

Ce-avea să facă acum? Să se mărite cu Harold Wellington și să aibă copii sașii? Desigur, părinții ei ar fi fost în sfârșit fericiți… Să plece din Miami și să se întoarcă la Boston, tocmai când obținuse confirmarea succesului lucrărilor la care ținea atât de mult? Nu! Ar fi fost prea absurd!

Împinse ușa biroului ei, mai tristă ca niciodată. Va reuși vreodată să învețe ceva din povestea ei cu Luke? Peste șase luni, peste zece ani, își va mai aduce aminte de savoarea sărutărilor lui, de farmecul zâmbetului său, de blândețea glasului lui? I se părea că da…

Se instală în fața calculatorului. Să muncească mereu… mai mult, asta era tot ce-și dorea. Nici nu se punea problema să se întoarcă acasă. În apartamentul pustiu, simțea prea apăsătoare lipsa lui Luke. Nu mai putea să suporte amintirea clipelor fericite pe care le petrecuseră acolo, împreună.

Încerca degeaba să se concentreze asupra unei liste de date și cifre când intră Gina.

– Ei, Vicky, ce mai e nou? întrebă nou-venita cu un zâmbet călduros.

– Nimic. Dar tu, te simți bine?

– Ai văzut ziarele?

– Nu, de ce? Este vreun articol despre Centru?

– Ceva mai mult de atât! exclamă bucuroasă Gina. Un articol despre ancheta pe care a dus-o la bun sfârșit faimoasa agenție de detectivi Templeton și Adams. Este chiar și o fotografie cu frumosul tău Luke.

– Luke? repetă Vicky, neîncrezătoare.

Cât îi era de greu acum să-i rostească numele…

– De ce a apărut în ziar?

– Asociatul lui și cu el au ajutat poliția să prindă niște răufăcători care aveau o rețea de nu-știu-ce. Ar trebui să citești articolul. Este atât de pasionant. Cu condiția să-ți placă, bineînțeles, poveștile cu polițiști, hoți și arme de foc!

– Arme de foc?

Vicky se ridică imediat și puse mâna pe ziar. Simțea că i se face rău numai gândindu-se că Luke putea fi rănit.

– I s-a-ntâmplat ceva lui…

– Nu, nu, liniștește-te, interveni Gina, ironică. Chiar și banditii sunt bine mersi. În afară de unul, mi se pare, care a fost mușcat de un câine.

Vicky începu imediat să citească articolul. Într-adevăr, Luke era un tip formidabil, inteligent, curajos… Avea un singur cusur: ereditatea lui.

– Să știi că este un tip nemaipomenit, declară Gina, care parcă îi citea gândurile. Cred că nici o femeie din lume n-ar refuza să se mărite cu el…

Glasul ei căpătă o inflexiune mai blândă, ca și cum i s-ar fi adresat unui copil.

– Să știi, reîncepu ea, dacă un bărbat iubește o femeie și are gânduri serioase cu ea, nu sunt decât două soluții. Fie că ea nu-l iubește, și refuză…

Sub privirea ei pătrunzătoare, Vicky simți că pălește.

– Fie că este îndrăgostită de el, și se grăbește să accepte, sfârși Gina.

Vicky rămase tăcută, gata să izbucnească în lacrimi. Luke apărea în ziare. Luke era un tip formidabil. Luke era îndrăgostit de ea. Ea ce mai aștepta, să spună „da“ fericirii?

– Dar, băigui ea, părinții mei…

– Vicky, la naiba cu părinții tăi, strămoșii și tot orașul Boston! Despre tine vorbesc acum, nu despre ei!

Vicky trase adânc aer în piept, încercând să lupte cu emoția care o copleșea.

– Răspunde-mi sincer, continuă Gina. Crezi că într-o zi o să te poți căsători cu un alt bărbat decât Luke? O să mai fie vreunul care să-ți placă atât de mult, care să-ți facă inima să bată cu tot atâta putere, care să te facă fericită?

De data asta, Vicky nu putu să-și mai stăpânească un oftat adânc.

– Nu știu, murmură ea.

Ba nu! Bineînțeles că nu! Era un singur bărbat pe pământ cu care vroia să se mărite. Și bărbatul acesta se numea Luke Adams.

– Vicky, ai încercat măcar să vorbești cu părinții tăi? Sunt sigură că nu-și doresc altceva decât să te știe fericită. Sună-i!

Atunci, cu amestecul de bruschețe și blândețe care o caracteriza, Gina luă telefonul, i-l așeză pe birou și-i întoarse spatele.

– Haide, Vicky! Un pic de curaj! exclamă Gina înainte de a închide ușa în urma ei.

Rămasă singură, Vicky ezită. Ce să facă? Să se resemneze și făcându-se că lucrează să aștepte cuminte ora să se ducă acasă? Și ce-i va spune mamei când aceasta o va suna? O va minți din nou? Îi va spune că se va întâlni cât de curând cu cineva?

La ce bun? De acum știa foarte bine că nu va mai avea niciodată un alt bărbat ca Luke. Luke, care o iubea. Luke, pe care și ea îl iubea. Luke, care avea să fie soțul ei.

Trase din nou aer adânc în piept și formă numărul.

– Alo? Mamă? Te-am sunat ca să te anunț că am întâlnit un bărbat și cred că de data asta…

Maică-sa scoase un țipăt de bucurie și se grăbi să-i pună întrebări. Înainte de a merge mai departe, Vicky crezu că trebuia să pună lucrurile la punct:

– Este detectiv, mamă. Și este originar din Dakota.

Clipe prelungite de tăcere, urmate de un șoc surd, apoi un mic zgomot sec. Vicky se crispă. Cu siguranță că maică-sa lăsase să-i scape receptorul din mână. Ținând piept neliniștii, avu curajul să zâmbească.

Evident, părinții ei trebuia să se obișnuiască cu ideea. Asta putea să dureze câteva luni… Dar cu atât mai rău!

Acum, simțea că avea curajul să înfrunte orice.

*
* *

Îmbrăcase lenjerie neagră, foarte incitantă, așa cum o învățase Luke. Se uită satisfăcută în oglindă. Corpul ei i se părea mai frumos, mai armonios, mai sexy ca de obicei. Pentru prima oară, înțelegea plăcerea femeilor de a se face frumoase pentru un bărbat.

Se duse în bucătărie ca să arunce o privire la masa pe care o pregătise.Totul era în ordine.

În după-amiaza asta, sunase la agenție. Dar dăduse de Barney. Îl felicitase pentru succesul lor. Emoționat, el îi spusese de căsătoria lui cu Suzy Harris. Părea extrem de fericit…

Îl rugase să-i spună lui Luke s-o sune, după ce se va întoarce. Aparent, se ocupa de o nouă afacere despre care nu-i spusese nimic lui Barney. Se părea că era vorba despre o afacere complicată. Fără îndoială că se lansase pe urmele unui copil pierdut sau ale unui adolescent fugit de acasă… Alerga, o dată în plus, în folosul altora! Într-o oră sau poate mai mult, o va suna, și ea îl va invita la cină. Ar putea atunci să-i vorbească despre hotărârea pe care o luase, apoi vor trece împreună la cea mai dulce – și mai incendiară – serată…

Deodată, auzi un ciocănit în ușă. Cine putea să fie? Era încă devreme. Se grăbi să-și pună un halat pe ea și se duse la ușa de la intrare.

– Cine-i?

– Luke.

Luke? Catastrofă! Nu-l aștepta decât peste vreo două ore! Mai avea o mie de lucruri de pregătit pentru sosirea lui…

Îi deschise. El stătea la un metru de ea, cu o expresie enigmatică. Imposibil să ghicești ce avea în minte…

Ea ar fi putut să-i spună „te iubesc“ înainte de orice. Dar, bineînțeles, nu făcu nimic și se mulțumi să murmure:

– Bună seara.

– Bună seara. Ești singură?

– Da.

– Cu atât mai bine.

Preț de o clipă, ochii lui frumoși exprimară confuzia. Însă foarte repede, se luminară într-o sclipire ironică.

– Trebuie să înțeleg că încă nu ți-ai găsit Făt-Frumosul? adăugă el.

– Păăăi… Nu.

Se simți stupidă. Dintre miile de lucruri pe care și le propusese să discute cu el, niciunul nu-i venea în minte.

– Atunci e bine, declară Luke cu un calm uimitor. Am găsit pe cineva uimitor de potrivit pentru tine.

Ce? Despre ce vorbea? Spusese doar că va abandona cercetările! Jurase că pentru nimic în lume nu va mai încerca să mărite o femeie pe care o iubea! Se răzgândise? Nu o mai iubea? Tocmai când se hotărâse să-și anunțe părinții? Era revoltător!

Sigur pe el, Luke se duse spre masă, luă un scaun și scoase câteva foi de hârtie dintr-o mapă.

– Am făcut niște cercetări serioase, anunță el. Cred că n-am ajuns niciodată atât de departe cu o anchetă…

Etală conștiincios în fața ei foile acoperite cu scrisul lui frumos. Pe una dintre ele se afla schițat un arbore genealogic.

Unde vroia să ajungă?

Se simțea timidă și neîndemânatică. Pe sub halat nu avea decât lenjeria intimă. Situația era jenantă până la urmă…

– Explică-mi și mie, Luke, avu în sfârșit puterea să spună.

– Ți-am găsit soțul ideal.

– Înseamnă că te-ai răzgândit? Ultima dată când ne-am văzut, vroiai să abandonezi cercetările. Spuneai că mă iubești și în condițiile astea…

Cât de umilitor era pentru ea să-i amintească aceste cuvinte!

– M-am mai gândit, replică el pe un ton enigmatic. Am înțeles că situația ta era stânjenitoare, că n-aveam nici o șansă să mă căsătoresc cu tine.

Ce absurditate! Cum putea să spună asemenea cuvinte? Ea nu știa dacă să izbucnească în râs sau în plâns…

În orice caz, era mai bine să fie sinceră.

– Luke, să lăsăm asta. M-am răzgândit. Nu mai vreau să întâlnesc pe nimeni. Cu tine vreau să mă mărit.

Expresia lui era la fel de misterioasă, impenetrabilă. Era clar că se gândea la ceva.Dar la ce?

– Vrei să spui… că ești îndrăgostită… de mine?

– Da, Luke. Ai auzit bine. Pregătisem totul pentru astă-seară. Vroiam să-ți ofer faimoasa scenă de seducție pe care am repetat-o împreună. Și pe urmă ai sunat la ușă. Nu sunt chiar pregătită, dar…

El se ridică și o îmbrățișă.

– Dragostea mea, murmură el cu o voce gâtuită de emoție, dragostea mea… Ești femeia cea mai frumoasă și mai sexy din lume. Te iubesc. Vreau să te păstrez toată viața în brațe…

Deja, ea nu mai știa unde se afla.

– Am atâtea lucruri să-ți spun, începu el.

– Un singur lucru vreau să aud, Luke. Spune-mi că mă iubești, că vei rămâne cu mine, că…

– Vicky, vrei să fii soția mea?

Un sărut ținu loc de răspuns. Vicky simțea că o strângea mai tare în brațe.

Câteva minute mai târziu, îl întrebă:

– Nu ți se pare că e prea cald, aici?

– Da, încuviință el. Foarte cald.

Bărbatul făcu să-i alunece halatul de pe ea.

*
* *

– Le-am explicat părinților mei că dacă vor să fiu fericită, vor fi de acord cu căsătoria noastră.

Era goală, lungită lângă el, și-i vorbea cu tandrețe, strecurând și sărutări printre cuvinte. El o ținea în brațe și ochii verzi îi străluceau de fericire.

– Le-am mai spus că dacă vor să mă vadă măritată, nu mai există o altă variantă. Ori mă mărit cu tine, ori n-am să mă mărit niciodată!

Maică-sa leșinase, taică-su îi dăduse telefon psihanalistului… Nu era nimic uimitor în toate astea. De când luase hotărârea, nu mai dădea atâta importanță discuțiilor familiale. Doar nu poți să faci omletă fără să spargi ouăle…

– Cred că au fost scandalizați, spuse el.

– Da, dar știu că până la urmă vor înțelege. Și țin într-adevăr la fericirea mea, Luke. Știu bine acest lucru.

Luke o strânse mai tare și o făcu să se rostogolească lângă el. Ce avea să mai urmeze?

– Adineaori, n-ai vrut să mă asculți. Totuși, am ceva foarte important să-ți spun: am găsit pe cineva care este uimitor de potrivit pentru tine.

– Luke, te rog să taci.

– Trebuie să mă asculți. Să știi că este foarte important. E un tip formidabil. Are simțul umorului. Unghii ireproșabile. Nu prea sportiv, dar destul de bun jucător de tenis. Pregătit să te secondeze în cariera ta. Interesat de biologie. Cu strămoși iluștri.

– Adevărat?

– Da. Închipuiește-ți că este descendetul lui John Adams însuși.

– John Adams? Doar atât?

– Toată lumea știe că John Adams a fost cel care a pus fundamentele Statelor Unite. Dar nu prea se știe că atunci când s-a însurat, servitoarea lui era însărcinată. Zvonurile că el era tatăl, l-au obligat până la urmă să recunoască paternitatea copilului.

– Ești sigur?

– Da. Pe urmă, pentru a nu-i compromite cariera lui John Adams, tânăra mamă s-a mutat undeva, cât mai departe de Washington. S-a stabilit în Dakota, unde și-a crescut singură copilul… care n-a fost altul decât stră-străbunicul meu.

– Cum? întrebă Vicky stupefiată. Vrei să spui că bărbatul ideal pe care vroiai să mi-l propui ești tu?

– Exact. Cred că eu corespund perfect criteriilor tale, nu?

– Da, dragostea mea, murmură femeia, profund tulburată. Tu ești soțul ideal.

– Atunci, spuse el, zâmbind fermecător, pot să clasez în sfârșit dosarul tău?

Vicky își așeză capul pe umărul lui.

– Acum ori niciodată, răspunse ea. Ai făcut într-adevăr o treabă foarte bună… La urma urmei, este prima oară când un detectiv devine eroul unei povești cu zâne!

Sfârșit